

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАЙКЪЛ КОНЪБЛИ

Хари Бош в зоната на
азиатския бандитизъм...

ДЕВЕТТЕ ДРАКОНА

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ДЕВЕТТЕ ДРАКОНА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

„Форчън Ликърс“ е малък магазин в бандитски квартал в Лос Анджелис, магазин, който детектив Бош знае от дълги години. Убийството на Джон Ли, собственика на магазина, нанася тежък удар на Хари и той обещава на семейството му да разкрие убиеца. В хода на разследването Бош се сблъсква с хонконгска триада, смъртоносна и широкообхватна престъпна мрежа. Малко преди да приключи случая, той научава, че дъщеря му, която живее в Хонконг, е изчезнала. Възможно ли е изчезването ѝ да е свързано с триадата? В надпревара с времето Хари Бош се озовава светкавично в Хонконг. А залогът е много висок и личен...

*На всички от „Ентърпрайз Булевард Лебанън“, щата
Индиана — огромна благодарност!*

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга нямаше да бъде написана без помощта на Стивън Васик и Денис Войчеховски. Стив ми показваше всичко, от което имах нужда в Хонконг, а Войо намираше каквото ми трябва в интернет. Вечно ще им бъда признателен.

Освен това изключително много ми помогнаха Ася Мучник, Бил Маси, Майкъл Пийч, Шанън Бърн, Джейн Дейвис, Сиу Уай Май, Памела Маршал, Рик Джаксън, Тим Марша, Майкъл Крикорян, Терил Ли Ланкфорд, Даниъл Дейли, Роджър Милс, Филип Спитцър, Джон Хотън и Линда Конъли. Много благодаря на всички ви.

Специална благодарност на Уилям Дж. Братън, началник на Лосанджелиското полицейско управление от 2002 до 2009 г., заедно отвори много врати пред нас с Хари Бош.

ПЪРВА ЧАСТ
СПЕЦИАЛЕН ОТДЕЛ „УБИЙСТВА“

1.

Хари Бош погледна отсреща към работното място на партньора си и го видя да изпълнява ежедневния си ритуал — подреди купчините папки, разчисти документите от средата на бюрото и накрая прибра изплакнатата си чаша за кафе в чекмеджето. Бош си погледна часовника. Още нямаше четири без двајсет. Всеки следващ ден Игнасио Ферас като че ли започваше ритуала с минута-две по-рано от предишния. Беше едва вторник, непосредствено след Деня на труда^[1], начало на по-къса работна седмица, а той вече се готвеше да си ходи. Това винаги се случваше след телефонно обаждане от вкъщи. Там го очакваше жена му с малкото им дете и новородените им близнаци. Тя следеше часовника така, както собственик на сладкарница следи пълничките хлапета. Имаше нужда от отдих и мъжът ѝ трябваше да се прибере, за да ѝ го осигури. Макар бюрото му да се намираше от другата страна на пътеката и въпреки високите метър и двајсет звукоизолиращи стени, които разделяха работните пространства в новото помещение на отдела, Бош обикновено чуваше и двете страни на разговора. Винаги започваше с въпроса „Кога ще се прибереш?“

След като постави бюрото си в пълен ред, Ферас се обърна към Бош.

— Тръгвам си, Хари — осведоми го той. — Ще гледам да изпреваря задръстванията. Имам да провеждам доста разговори, ама те ми знаят мобилния. Няма смисъл да вися тук само за това.

Докато говореше, Ферас разтриваше лявото си рамо. И това беше част от ритуала. Така безмълвно напомняше, че преди две години е бил ранен и заслужава да си тръгне по-рано.

Бош само кимна. Не ставаше въпрос дали партньорът му си тръгва рано и какво е заслужил. Проблемът беше в неговата ангажираност към мисията на специален отдел „Убийства“ и дали ще е на разположение, когато получат поредното повикване. Преди да се върне на работа, Ферас беше преминал деветмесечен цикъл на физиотерапия и рехабилитация. Но през изтеклата оттогава година той работеше с неохота, която поставяше на изпитание търпението на Бош. Не

проявяваше ангажираност и на Бош започваше да му омръзва да го чака.

Започваше да му омръзва да чака и ново убийство. Бяха приключили последното разследване преди четири седмици и летните жеги отдавна бяха настанали. Хари знаеше, че предстои ново убийство — знаеше го толкова сигурно, колкото че вятърът на Санта Ана духа от планинските проходи.

Ферас се изправи и заключи бюрото си. Тъкмо си вдигаше сакото от облегалката на стола, когато Бош видя Лари Гандъл да излиза от офиса си в отсрещния край на помещението и да се запътва към тях. Когато преди месец сектор „Грабежи и убийства“ започна да се прехвърля от порутения Паркър Сентър в новата сграда на Дирекция на полицията, бяха дали на Хари като на старши партньор правото сам да си избере работно място. Повечето старши детективи предпочетоха прозорците, които гледаха към общината. Бош направи обратното. Отстъпи гледката на партньора си и се настани на място, откъдето можеше да наблюдава случващото се в помещението. Когато видя приближаващия се лейтенант, Бош инстинктивно разбра, че днес партньорът му няма да се прибере рано вкъщи.

Гандъл носеше лист, откъснат от бележник, и крачеше малко по-енергично от обикновено. Това подсказа на Хари, че чакането е свършило. Повикването беше дошло. Новото убийство. Той се надигна от стола си.

— Бош и Ферас, има работа за вас — съобщи лейтенантът, когато дойде при тях. — Ще поемете един от случаите на Южното бюро.

Хари видя, че раменете на партньора му увисват. Без да му обръща внимание, той протегна ръка към листа, който носеше Гандъл, и прочете написания на него адрес. Саут Норманди. Познаваше квартала.

— Това е магазин за спиртни напитки — поясни шефът им. — Един мъж е убит зад щанда, патрулът разпитва свидетелка. Не знам нищо повече. Готови ли сте да се заемете?

— Готови сме — побърза да отговори Бош, преди партньорът му да е започнал да мърмори.

Само че това не помогна.

— Това е спецотдел „Убийства“, лейтенант. — Ферас се обърна и посочи препарираната глиганска глава над вратата на помещението. —

Защо да поемаме грабеж в магазин за алкохол? Знаете, че е дело на квартална банда и момчетата от Южното сами ще се оправят — или поне ще открият убиеца — още преди полунощ.

Имаше право. Спецотдел „Убийства“ се занимаваше с тежки и сложни случаи. Това бяха елитни детективи, които провеждаха мъчните разследвания с безпощадната ловкост на глиган, ровещ трюфели в калта. Грабежът в магазин за спиртни напитки в район на улични банди едва ли можеше да се смята за такъв случай.

Гандъл, чието оплешивяващо теме и кисело изражение го правеха идеален администратор, разпери ръце в израз на пълна липса на съчувствие.

— На оперативката миналата седмица казах на всички, че тая седмица поемаме работата на Южното. Те са само с няколко души — всички останали са на квалификационен курс до четиринайсети. През празниците са им се събрали три случая и този сега е четвъртият. Няма кой да го поеме. Вие двамата сте свободни, тъй че случаят е ваш. Толкова. Други въпроси? Патрулът ви чака там със свидетелката.

— Готови сме, шефе — сложи край на обсъждането Бош.

— В такъв случай ще чакам да докладвате.

Гандъл се запъти обратно към офиса си. Хари вдигна сакото си от облегалката на стола, облече го и изтегли средното чекмедже на бюрото си. Извади кожения бележник от задния си джоб и го замени с нов. Новото убийство винаги изискваше нов бележник. Такъв му беше обичаят. Той погледна детективската значка, изобразена върху корицата, после го пъкна в джоба си. Всъщност изобщо не го интересуваше какво ще разследва. Просто искаше нов случай. Беше като с всичко останало. Изгубиш ли тренинг, губиш и проницателността си. Бош не го желаше.

Ферас застана с ръце на хълбоците и погледна часовника на стената над таблата за обяви.

— Мама му стара — изруга той, — все така става.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бош. — Не сме имали случай от цял месец!

— Да бе, обаче започвах да свиквам.

— Е, ако не искаш да разследваш убийства, винаги можеш да се прехвърлиш някъде с работно време от пет до пет, например в автомобилните кражби.

— Как пък не!

— Тогава да вървим.

Хари излезе на пътеката и се насочи към вратата. Ферас го последва, като в движение вдеше телефона си, за да позвъни на жена си и да ѝ съобщи тъжната вест. На излизане от помещението двамата вдигнаха ръце и докоснаха зурлата на глигана за късмет.

---

[1] Първият понеделник на септември. — Б.пр. ↑

2.

По пътя за южен Лос Анджелис нямаше нужда Бош да чете конско на Ферас. Шофираше мълчаливо — това стигаше. Младият му партньор изглеждаше като попарен под натиска на неизказаното и накрая не издържа.

— Това ме побърква — изсумтя той.

— Кое?

— Близнаците. Адски много неща за вършене има покрай тях, постоянно реват. Нещо като ефекта на доминото. Единият се буди и събужда другия. После се надига и голямото. Никой не си доспива и жена ми...

— Какво?

— Не знам, изкрейзва. Постоянно ми звъни, пита ме кога ще се прибирам. Връщам се вкъщи и е мой ред да се занимавам с момчетата. Нямам нито минута почивка. На работа, с децата, на работа, с децата, на работа, с децата — и така всеки ден.

— Защо не вземете бавачка?

— Не можем да си го позволим. Вече дори не ни плащат извънредния труд.

Бош не знаеше какво да отвърне. Собствената му дъщеря Маделин беше навършила тринайсет преди месец и се намираше на петнайсетина хиляди километра от него. Никога не беше участвал активно в отглеждането ѝ и сега я виждаше четири седмици годишно, по две в Хонконг и в Лос Анджелис и толкова. Какъв сериозен съвет можеше да даде на един истински баща с три деца, две от които близнаци?

— Виж, не знам какво да ти кажа. Знаеш, че можеш да разчиташ на мен. Ще правя каквото мога. Но...

— Знам, Хари. Признателен съм ти. С близнаците е така само първата година, нали разбираш? Когато поотраснат, ще стане много по-лесно.

— Да, обаче аз се опитвам да ти обясня, че може да не е само заради близнаците. Може да е заради тебе, Игнасио.

— Заради мене ли? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че може проблемът да е в тебе. Може да си се върнал на работа прекалено рано. Сещал ли си се за тая възможност?

Ферас постепенно се изчерви и не отговори.

— Ей, понякога се случва така — продължи Бош. — Раняват те и започваш да си мислиш, че мълнията може да удари повторно.

— Виж, Хари, не знам какви са тия глупости, но аз съм добре. Готов съм. Всичко се дължи на постоянното недоспиване и тоталното изтощение. И не мога да си почина, защото жена ми ме подхваща от мига, в който се прибера вкъщи, разбираш ли?

— Както кажеш, партньоре.

— Точно така, партньоре. Както кажа аз. Повярвай ми, тя достатъчно ме хока, за да го правиш и ти.

Бош кимна. Знаеше кога да млъкне.

Адресът, който им беше дал Гандъл, се намираше на седемнайсетата пряка на „Саут Норманди Авеню“, съвсем близо до злополучния ъгъл на „Флорънс“ и „Норманди“, където през 1992-ра новинарски хеликоптери бяха заснели и разпространили по целия свят едни от най-ужасяващите кадри от расовите безредици. За мнозина те изглежда се бяха превърнали в цялостна представа за Лос Анджелис.

Ала Бош скоро разбра, че познава района и магазина за спиртни напитки от други безредици и по друг повод.

„Форчън Ликърс“ вече беше опасан с жълта полицейска лента. Бяха се събрали неколцина зяпачи, но убийствата в този квартал не представляваха чак такава рядкост. Хората бяха виждали жертви на убийство и по-рано — при това многократно. Хари спря седана между три патрулки и като извади куфарчето си от багажника, заключи колата и се насочи към полицейската лента.

Бош и Ферас съобщиха имената и служебните си номера на патрулния полицай, който водеше дневника на местопрестъплението, после се провряха под лентата. Когато стигнаха пред вратата на магазина, Хари бръкна в десния джоб на сакото си и извади стара, орфана кибритена книжка, на която пишеше „Форчън Ликърс“. Адресът беше същият като на малката жълта сграда пред тях. Той разтвори книжката. Липсваше само една клечка, а от вътрешната страна на корицата имаше късметче, което вървеше с всяка книжка:

*„Щастлив е онзи, който
намира покой в себе си.“*

Бош носеше този кибрит повече от десет години. Не толкова заради късметчето, макар че вярваше в написаното. А заради липсващата клечка и онова, за което му напомняше тя.

— Какво има, Хари? — попита Ферас.

— Нищо, просто вече съм бил тук.

— Кога? Служебно ли?

— Нещо такова. Но беше много отдавна. Да влизаме.

Хари мина покрай партньора си и влезе през отворената врата на магазина за алкохол.

Вътре стояха неколцина патрулни полицаи и един сержант. Помещението беше дълго и тясно, с три пътеки. В дъното на средната се виждаше заден коридор и отворена задна врата, водеща към паркинга зад магазина. Покрай стената на лявата пътека и задната стена бяха наредени хладилни витрини. Алкохолът беше отдясно, а в средната пътека бяха вината — червеното отдясно, бялото отляво.

Бош видя още двама патрулни полицаи в задния коридор и предположи, че държат свидетелката в помещението, вероятно склад или офис. Той остави куфарчето си на пода до вратата, извади от джоба на самото си два чифта латексови ръкавици и подаде единия на Ферас. Дватама си ги сложиха.

Сержантът забеляза появата на детективите и се приближи към тях.

— Рей Лукас — представи се той. — Жертвата е ей там зад щанда. Казва се Джон Ли. Според нас е убит преди по-малко от два часа. Прилича на грабеж. Извършителят не е искал да оставя свидетел. Мнозина в Седемдесет и седми познавахме господин Ли. Добър старец.

Лукас даде знак на Бош и Ферас да отидат при щанда. Придържайки самото си, за да не се докосва до нищо, Хари заобиколи и се провря в тясното пространство. Той приклепна като бейзболен кетчер, за да разгледа отблизо мъртвеца на пода. Ферас се надвеси над него като съдия.

Убитият беше азиатец и изглеждаше на около седемдесет. Лежеше по гръб, празните му очи бяха вперени в тавана. Устните му оголваха стиснатите му зъби, все едно се усмихваше. По устните, бузата и брадичката му имаше кръв, изкашляна преди да умре. Предницата на ризата му също беше в кръв и Бош видя поне три входни рани на гърдите му. Свитият му в коляното десен крак лежеше неестествено под левия. Явно се бе строполил там, където е стоял, преди да го застрелят.

— Не намерихме гилзи — съобщи Лукас. — Извършителят ги е събрал и е бил достатъчно умен, за да извади диска от записващото устройство отзад.

Бош кимна. Патрулните полицаи винаги се опитваха да бъдат полезни, но засега нямаше нужда от тази информация, която можеше да се окаже подвеждаща.

Освен ако не е стреляно с револвер — отвърна той. — Тогава няма да има гилзи.

— Възможно е — каза сержантът, — обаче напоследък в тая част на града не използват много револвери. Никой не иска да го сварят при престрелка само с шест куршума в пистолета.

С това Лукас му показваше, че познава квартала. Бош беше просто приходящ.

— Ще го имам предвид — отново кимна Хари.

Той се съсредоточи върху трупа и мълчаливо огледа местопрестъплението. Беше почти сигурен, че жертвата е същият човек, когото преди много години бе срещнал в магазина. Даже се намираше на същото място, на пода зад щанда. И в джоба на ризата му имаше пакет цигари.

По дясната длан на Джон Ли се виждаше кръв. Бош знаеше, че това не е необичайно. Дори децата притискат с ръка раната си, за да се опитат да я защитят. Природен инстинкт. Убитият беше направил същото — най-вероятно бе сложила ръка на гърдите си след първия изстрел.

Раните бяха на десет сантиметра една от друга и образуваха триъгълник. При три бързи изстрела от малко разстояние раните обикновено бяха по-близо. Навярно, след като бе ранил веднъж жертвата, убиецът се бе надвесил над щанда, прострелвайки падналия на пода Ли още два пъти.

Куршумите бяха пронизали гърдите на азиатца, нанасяйки тежки поражения на сърцето и белите дробове. Изкашляната през устата кръв показваше, че смъртта не е настъпила незабавно. Човекът се беше опитал да диша. След толкова години разследвания на убийства, Бош бе сигурен в едно. Няма лесен начин да умреш.

— Не е прострелян в главата — произнесе той.

— Да — отговори Ферас. — И какво значи това?

Хари се сепна. Беше размишлявал на глас.

— Може би нищо. Просто ми се струва, че при три изстрела в гърдите, убиецът е искал да е сигурен. Обаче пък не го е прострелял в главата, за да се подсигури.

— Има някакво противоречие.

— Възможно е.

Бош за пръв път откъсна очи от трупа и се огледа наоколо от тази ниска перспектива. Погледът му веднага попадна върху пистолета, закачен от долната страна на щанда, за да е на лесно в случай на грабеж или нещо по-лошо, ала дори не беше изваден от кобура.

— Тук отдолу има оръжие — каза той. — Пистолет, като че ли четирийсет и пет калибров, в кобур, обаче старецът изобщо не е имал възможност да го извади.

— Убиецът е влязъл бързо и го е застрелял, преди да успее да вземе оръжието — предположи Ферас. — В квартала може да се е знаело, че старецът държи пистолет под щанда.

Лукас изсумтя, сякаш изразяваше несъгласие.

— Какво има, сержант? — попита Бош.

— Пистолетът трябва да е нов — отвърна полицаят. — През последните пет години, откакто съм тук, човека го ограбваха минимум шест пъти. Доколкото знам, никога не е вадил оръжие. За пръв път чувам за пистолет.

Хари кимна — наблюдението беше важно. Той обърна глава и помоли през рамо сержанта:

— Разкажете ми за свидетелката.

— Хм, тя всъщност не е свидетелка. Госпожа Ли, съпругата. Дошла да му донесе обяда и го заварила убит. Заведохме я в задното помещение, обаче ще ви трябва преводач. Свързахме се със ЗБПАМ и поискахме да пратят човек с китайски.

Бош отново погледна лицето на убития, после се изправи и коленете му силно изпукаха. Лукас имаше предвид бившето Звено за борба с престъпността сред азиатското малцинство, което неотдавна бяха преименували на Звено за борба с азиатския бандитизъм заради опасенията, че името на звеното обижда азиатското население на града, намеквайки, че всички азиатци са престъпници. Но старите пушки като сержанта продължаваха да го наричат ЗБПАМ. Независимо от името или съкращението, като водещ следовател, всъщност Бош трябваше да реши дали да повика друг детектив от каквото и да е звено.

— Знаете ли китайски, сержант?

— Не, затова се обадох в ЗБПАМ.

— Тогава защо сте поискали човек с китайски, а не с корейски или даже виетнамски?

— От двайсет и шест години съм в полицията, детектив. И...

— И познавате китайците.

— Не, искам да кажа, че напоследък ми е трудно да си изкарам смяната без нещо ободряващо, нали разбирате? Затова веднъж дневно се отбивам тук и си взимам някаква енергийна напитка. Държи те бодър четири часа. Та както и да е, поопознах господин Ли. Той ми каза, че с жена си са от Китай.

Бош кимна; стана му неудобно от опита да засрами Лукас.

— Сигурно и аз трябва да ги опитам тия ободряващи напитки. Госпожа Ли ли е повикала полицията?

— Не, както казах, тя не говори добре английски. Доколкото научих от телефонистката, госпожа Ли позвънила на сина си и той се свързал с полицията.

Хари излезе иззад щанда. Ферас остана отзад и приклепна, за да огледа трупа и оръжието от същата поза като партньора си.

— Къде е синът им? — попита Бош.

— Пътува насам, но работи в Долината — отвърна сержантът, — би трябвало всеки момент да пристигне.

Хари посочи щанда.

— Когато се появи, не му позволявайте да се приближава до баща си.

— Ясно.

— И ще трябва да се опитаме да запазим местопрестъплението колкото може по-чисто.

Лукас го разбра и изведе полицаите си навън. Приключил зад щанда, Ферас отиде до вратата при Бош, който оглеждаше монтираната на тавана в центъра на магазина камера.

— Защо не идеш да провериш отзад? — каза Хари. — Виж дали извършителят наистина е извадил диска и се позавърти около свидетелката.

— Отивам.

— А, и намери термостата. Тук е прекалено горещо. Не искам трупът да започне да се разлага.

Ферас се отдалечи по централната пътека. Бош се обърна и плъзна поглед по целия магазин. Щандът беше дълъг около три и половина метра. Касата се намираше в средата и до нея имаше свободно място, където клиентите оставяха покупките си. От едната страна бяха етажерките с дъвки и бонбони, а от другата — стоки като енергийни напитки, пластмасова касетка с евтини пури и кутия с лотарийни билети. Отгоре имаше телена лавица за стекове цигари.

Зад щанда бяха лавиците със скъп алкохол. Хари видя шест реда „Хенеси“. Знаеше, че разточителните бандити обичат скъпия коняк. Беше сигурен, че „Форчън Ликърс“ се намира на територията на „Престъпниците от Хувър Стрийт“, улична банда, започнала като част от Крипс, но станала толкова силна, че водачите ѝ бяха предпочели сами да си създадат име и репутация.

Той забеляза две неща и се приближи до щанда.

Касата стоеше накриво и прашното квадратно петно на плота показваше предишното ѝ положение. Бош предположи, че убиецът я е придърпал към себе си, за да извади парите от чекмеджето. Това беше важно, защото означаваше, че господин Ли не го е отворил сам и не е дал парите на извършителя. Най-вероятно по това време вече го бяха простреляли. Нищо чудно теорията на Ферас, че убиецът е открил огън още с влизането си, да се окаже вярна. И това можеше да се окаже от решаващо значение при евентуален съдебен процес, защото доказваше преднамереността на убийството. Нещо повече, то даваше на Бош по-добра представа за случилото се в магазина и за човека, когото търсеха.

Той бръкна в джоба си и извади очилата, които носеше за близко виждане. Сложи си ги и без да докосва нищо, се наведе над щанда, за да проучи клавиатурата на касата. Не видя клавиш „ОТВАРЯНЕ“, нито друго очевидно обозначение и се зачуди откъде убиецът е знаел как се отваря чекмеджето.

Детективът се изправи и погледна лавиците с бутилки на стената зад щанда. Конякът беше в средата най-отпред, за да е на лесно, когато идват бандитите от „Хувър Стрийт“. Само че редовете бяха пълни. Не липсваше нито едно шише.

Бош отново се наведе напред. Този път се пресегна и се опита да достигне бутилките „Хенеси“. Ако се опреше с длан на щанда, с другата ръка спокойно можеше да вземе едно от шишетата.

— Хари?

Той се изправи и се обърна към партньора си.

— Сержантът се оказа прав — осведоми го Ферас. — Видеосистемата записва на диск. В рекордера нямаше диск. Или е изваден, или Ли не е записвал и камерата е била само за пред клиентите.

— Има ли резервни дискове?

— На плота имаше няколко, обаче системата работи с един диск. Просто го презаписва. Навремето бях в „Грабежи“ и съм виждал много такива. Капацитетът им е около един ден, после се презаписват. Ако искаш да провериш нещо, можеш да извадиш диска, но трябва да е същият ден.

— Добре, погрижи се да вземем другите дискове.

На входа се появи Лукас.

— Пристигна колегата от ЗБПАМ — съобщи сержантът, — да го доведе ли?

Бош дълго го гледа, преди да отговори.

— Казва се ЗБАБ — накрая отвърна той, — но не го водете тук. Идвам след малко.

3.

Бош излезе на слънчевия тротоар е пред магазина. Още беше топло, макар че вечерта приближаваше. Сухите ветрове на Санта Ана брулеха града. Във въздуха висеше димна пелена от пожарите по хълмовете. Хари усети, че капките пот по тила му изсъхват.

Пред вратата чакаше цивилен детектив.

— Детектив Бош?

— Аз съм.

— Детектив Дейвид Чу от ЗБАБ. Повика ме патрулът. С какво мога да помогна?

Чу беше нисък и слаб. Говореше без никакъв акцент. Хари му даде знак да го последва, пъкна се под жълтата лента и се насочи към колата си, като в движение си съблече сакото. После извади кибрита и го прибра в джоба на панталона си, сгъна сакото наопаки и го остави в чистия кашон, който държеше в багажника на служебния си автомобил.

— Вътре е адски горещо — каза на Чу той.

Бош разкопча средното копче на ризата си и пъкна вратовръзката си вътре. Готвеше се сериозно да се заеме с огледа на местопрестъплението и не искаше тя да му пречи.

— Навън също — отбеляза детективът от ЗБАБ. — Патрулният сержант ми предаде да изчакам, докато излезете.

— Да, съжалявам. Е, положението е следното. Старецът, който е държал този магазин от много години, лежи мъртъв зад щанда. Прострелян е най-малко три пъти, както изглежда, при грабеж. Жена му, която не знае английски, дошла в магазина и го открила. Позвънила на сина им, който повикал полицията. Трябва да я разпитаме и точно това е вашата роля. Може да имаме нужда от помощ и със сина, когато пристигне. В момента знам само това.

— Сигурни ли сте, че са китайци?

— Абсолютно. Патрулният сержант, който ви е повикал, познава жертвата, господин Ли.

— Знаете ли на какъв диалект говори госпожа Ли?

Насочиха се обратно към полицейската лента.

— Не. Това проблем ли ще бъде?

— Разбирам петте основни китайски диалекта и свободно говоря кантонски и мандарин, които се срещат най-често в Лос Анджелис.

Този път Бош повдигна лентата и пусна Чу да се провере отдолу.

— Откъде сте?

— Роден съм тук, детектив. Но семейството ми е от Хонконг и вкъщи говорехме на мандарин.

— Наистина ли? Дъщеря ми живее в Хонконг с майка си. Говори мандарин все по-добре.

— Браво. Надявам се да ѝ бъде от полза.

Влязоха в магазина и Хари набързо му показва трупа зад щанда, след което го заведе в задното помещение. Там ги посрещна Ферас и с помощта на Чу се представиха на госпожа Ли.

Току-що овдовялата жена изглеждаше в шок. Нямаше следи да е проляла дори и една сълза за съпруга си. Явно се намираше в онова безпомощно състояние, което Бош добре познаваше. Мъжът ѝ лежеше мъртъв в магазина. Заобикаляха я непознати, които говореха на чужд език. Детективът предполагаше, че тя чака да пристигне синът ѝ. Тогава щяха да дойдат и сълзите.

Чу се държеше внимателно с нея. Хари реши, че говорят на мандарин. От дъщеря си знаеше, че този диалект е по-мелодичен и не толкова гърлен, колкото кантонския и някои други диалекти.

След няколко минути детективът от ЗБАБ се обърна към двамата си колеги.

— Мъжът ѝ останал сам, докато тя се прибрала вкъщи, за да сготви обяда. Когато се върнала, отначало си помислила, че в магазина няма никого. После го намерила зад щанда. Не видяла никого на идване. Паркирала отзад и отключила задната врата.

Бош кимна.

— Колко време е отсъствала? Попитайте я по кое време е тръгнала от магазина.

Чу преведе въпроса и отново погледна Хари.

— Всеки ден тръгва в два и трийсет, за да донесе обяда. После се връща.

— Имат ли други служители?

— Не, вече я питах. Само двамата със съпруга ѝ. Работят от единайсет до десет. Почиват в неделя.

Типична емигрантска история, помисли си Бош. Само дето не бяха предполагали, че ще завърши с куршуми.

Откъм магазина се разнесоха гласове и той надникна в коридора. Бяха пристигнали криминалистите и се захващаха на работа.

Хари се върна отзад, където продължаваше разговорът с госпожа Ли.

— Чу — прекъсна го той.

Детективът от ЗБАБ го погледна.

— Питайте я за сина ѝ. Вкъщи ли си е бил, когато му се е обадила?

— Вече я питах. Имат друг магазин, в Долината. Той работи там. Семейството живее заедно по средата, в Уилшър.

Чу явно си разбираше от работата. Нямахте нужда Бош да му подава въпросите.

— Добре, ние ще се върнем в магазина. Вие останете с нея и когато дойде синът ѝ, може би ще е най-добре да закараме всички в центъра. Съгласен ли сте?

— Разбира се.

— Добре. Кажете ми, ако имате нужда от нещо.

Бош и Ферас минаха по коридора и влязоха в магазина. Хари вече познаваше всички от криминалистиката. Бяха пристигнали и специалисти по съдебна медицина, за да огледат местопрестъплението и да вдигнат трупа.

Двамата детективи решиха да се разделят. Бош щеше да остане на местопрестъплението. Като водещ следовател, той щеше да контролира събирането на веществени доказателства и вдигането на трупа. Ферас щеше да обиколи квартала. Магазинът за спиртни напитки се намираше в търговски район с малки фирми. Игнасио щеше да провери дали някой е чул или видял нещо, свързано с убийството. И двамата знаеха, че това сигурно няма да донесе нищо, но трябваше да се направи. Нищо и никакво наглед описание на кола или подозрителна личност можеше да се превърне в онази част от пъзела, която накрая да доведе до разкриване на извършителя. Това беше една от първите задачи на детектива.

— Какво ще кажеш да взема някой от патрулните? — попита Ферас. — Те познават квартала.

— Естествено.

Бош предполагаше, че познаването на района не е истинската причина Игнасио да вземе патрулен полицай със себе си. Младият му партньор си мислеше, че има нужда от подкрепа, докато обикаля околните магазини.

Две минути след неговото заминаване Хари чу навън високи гласове и смут отвън. Той излезе от магазина и видя, че двама от патрулните полицаи на Лукас се опитват да задържат някакъв човек при жълтата лента. Съпротивляващият се мъж беше около двајсет и пет годишен азиатец. Носеше тясна тениска, която разкриваше стройното му тяло. Бош побърза да се приближи.

— Веднага престанете — решително нареди той, тъй че да няма никакво съмнение кой командва парада. После прибави: — Пуснете го.

— Искам да видя баща си — изсумтя младежът.

— Не е това начинът да го направите.

Бош застана до него и кимна на двамата патрулни.

— Аз ще се погрижа за господин Ли.

Полицаяте се отдалечиха.

— Как е цялото ви име, господин Ли?

— Робърт Ли. Искам да видя баща си.

— Разбирам. Ще ви позволя да го видите, щом наистина искате. Но трябва да почакате, докато приключим. Въпреки че ръководя разследването, даже аз не мога да го видя в момента. Успокойте се. Това е единственият начин да изпълните желанието си.

Младият мъж сведе очи и кимна. Бош протегна ръка и го потупа по рамото.

— Чудесно.

— Къде е майка ми?

— Вътре, в задното помещение. С нея разговаря друг детектив.

— Може ли да видя поне нея?

— Да, след малко ще ви заведе. Първо искам да ви задам няколко въпроса. Съгласен ли сте?

— Да, питайте.

— Казвам се Хари Бош и ръководя това разследване. Ще открия убиеца на баща ви, който и да е той. Обещавам ви.

— Не обещавайте неща, които не възнамерявате да изпълните. Вие даже не го познавате! Не ви пука за него! Той е просто поредният... няма значение.

— Поредният какво?

— Казах, няма значение.

Бош се вторачи в него за миг, преди да отговори.

— На колко сте години, Робърт?

— На двайсет и шест. А сега искам да видя майка си.

Той понечи да се обърне към задната част на магазина, но Хари го хвана за ръката. Младежът беше як, но силата, с която го задържа детективът, го изненада. Робърт Ли спря и погледна дланта върху ръката си.

— Първо ще ви покажа нещо и после ще ви заведе при майка ви.

Бош го пусна, извади кибрита от джоба си и му го подаде. Ли безразлично го погледна.

— И какво от това? По-рано ги раздавахме безплатно, преди икономическото положение да се влоши. Вече не можем да си го позволим.

Хари си взе кибрита и кимна.

— Баща ви ми го даде преди дванайсет години — каза той. — Предполагам, че по онова време сте били на около четиринайсет. Тогава за малко да се стигне до безредици в града. Случи се точно тук. На това кръстовище.

— Спомням си. Плякосаха магазина и пребиха баща ми. Изобщо не трябваше да го отваря пак. С майка ми му казахме да остави само магазина в Долината, обаче той не ни послуша. Нямало да позволи на никого да го прогони, а вижте сега какво стана!

Младежът безпомощно махна с ръка към вратата.

— Онази нощ и аз бях тук — продължи Бош. — Преди дванайсет години. Избухнаха безредици, но скоро бяха потушени. Точно тук. Само с един смъртен случай.

— Полицай. Знам. Измъкнали го от колата му.

— Аз бях в колата с него, ала не успяха да ме хванат. И когато стигнах тук, бях в безопасност. Имах нужда от цигара и влязох в магазина на баща ви. Той стоеше зад щанда, но вече бяха ограбили и последната кутия цигари.

Хари повдигна кибритената книжка.

— Имаше много кибрит, но не и цигари. И тогава баща ви бръкна в джоба си и извади своите. Оставаше му само една цигара и той ми я даде.

Бош кимна. Това беше историята. Цялата.

— Не познавах баща ви, Робърт. Обаче ще открия убиеца му. И ще изпълня това обещание.

Робърт Ли също кимна и заби поглед в земята.

— Добре — каза детективът, — а сега да вървим при майка ви.

4.

Детективите освободиха местопрестъплението и се върнаха в Дирекция на полицията едва към полунощ. Бош беше решил да не водят семейството на жертвата с тях за официален разпит. Уговориха се да дойдат в сряда сутринта и той ги остави да се приберат у дома със скръбта си. Скоро след като стигнаха в отдела, освободи и Ферас, за да даде възможност на по-младия си партньор да се опита да поправи щетите, нанесени на собственото му семейство. Хари остана сам, за да състави списък на веществените доказателства и за пръв път да обмисли случая, без да му пречат. Знаеше, че срядата ще бъде тежък ден — очакваха го разпитите на жената и сина на жертвата, щяха да излязат някои резултати от криминалистичните експертизи и лабораторните анализи, най-вероятно щеше да бъде насрочена и аутопсията.

Както и очакваха, обиколката на квартала се оказа безрезултатна, но по-късно вечерта успяха да открият един вероятен заподозрян. В събота следобед, три дни преди убийството, господин Ли се спречкал с младеж, който според него редовно крадял стоки от магазина му. Според разказа на госпожа Ли и превода на детектив Чу, тийнейджърът гневно отрекъл да е крал каквото и да е и извадил расисткия коз, заявявайки, че господин Ли го обвинява само защото е чернокож. Това беше смехотворно, тъй като деветдесет и девет процента от клиентите на магазина бяха жители на този обитаван от чернокожи квартал. Ала Ли не се е обадил в полицията. Просто изпъдил младежа и му казал никога повече да не се връща там. По думите на госпожа Ли, на излизане тийнейджърът заплашил мъжа ѝ, че ще дойде пак и ще му пръсне черепа. На свой ред Ли извадил пистолета си изпод щанда и го насочил към момчето, уверявайки го, че е готов за идването му.

Това означаваше, че младежът е знаел за оръжието, което собственикът на магазина е държал под щанда. И че ако наистина е искал да изпълни заплахата си, е трябвало да действа бързо, убивайки Ли, преди китаецът да посегне за пистолета си.

На другата сутрин госпожа Ли щеше да прегледа снимките на известните членове на банди и да се опита да разпознае тийнейджъра. Ако беше свързан с Престъпниците от Хувър Стрийт, най-вероятно имаха фотографията му.

Бош обаче не беше напълно убеден в тази версия. Някои детайли от местопрестъплението не предполагаха убийство за отмъщение. Нямаше съмнение, че трябва да проверят версията и да разговарят с хлапака, но Хари не очакваше да приключат разследването с него. Щеше да е прекалено лесно, а този случай не му се струваше от лесните.

До кабинета на капитана имаше заседателна зала с дълга дървена маса. Стаята се използваше главно като трапезария и от време на време за съвещания или разискване на случаи, в чието разследване участват повече следствени групи. Тъй като в отдела нямаше никого, Бош беше пръснал върху масата току-що пристигналите от криминалистиката снимки от местопрестъплението.

Фотографиите бяха подредени в мозайка от застъпващи се образи, пресъздаваща цялото местопрестъпление; нещо като творбите на английския художник Дейвид Хокни, известно време живял в Лос Анджелис — някои негови фотоколажи документираха сцени от Южна Калифорния. Хари познаваше фотомозайките и твореца, защото за кратко с Хокни бяха съседни в хълмовете над прохода Кауенга. Въпреки че никога не се бяха срещали, Бош се чувстваше свързан с него, тъй като имаше навика да подрежда снимките от местопрестъпленията в мозайка, позволяваща му да търси нови детайли и перспективи. Хокни правеше същото с произведенията си.

Докато проучваше фотографиите, отпивайки от чашата черно кафе, което си беше направил, погледа му веднага привлякоха същите неща, които му бяха направили впечатление в магазина. Бутилките „Хенеси“ най-отпред в средата зад щанда бяха непокътнати. Не можеше да повярва, че убийството е извършено от член на улична банда, защото се съмняваше, че освен да вземе парите, гангстерът няма да се почерпи с поне едно шише „Хенеси“. Конякът щеше да е негов трофей. И е бил напълно достъпен, особено ако убиецът се е надвесил над щанда или го е заобиколил, за да събере гилзите. Тогава защо да не си вземе и „Хенеси“?

Това означаваше, че търсят убиец, който не се интересува от коняк. Убиец, който не е гангстер.

Следващата интересна особеност бяха раните на жертвата. Дори само те изключваха непознатия крадец от списъка на заподозрените. Трите куршума в гърдите не оставяха съмнение, че целта е била смъртта на Ли. Само че нямаше изстрел в лицето и това предполагаше, че убийството не е мотивирано от гняв или отмъщение. Бош беше разследвал стотици убийства, повечето с огнестрелно оръжие, и знаеше, че когато има изстрел в лицето, престъплението най-вероятно е на лична основа и убиецът е познавал жертвата. Следователно и обратното можеше да се смята за вярно. Три изстрела в гърдите не бяха на лична основа. Ставаше дума за бизнес. Хари беше убеден, че крадецът не е техният човек. Търсеха някого, който можеше изобщо да не е познавал Джон Ли. Някой, който хладнокръвно е влязъл и изстрелял три куршума в гърдите на китаеца, а после спокойно е изпразнил касата, събрал си е гилзите и е отишъл в задното помещение, за да извади диска от записващото устройство.

Бош смяташе, че това не е първото престъпление на извършителя. На другата сутрин трябваше да потърси подобни случаи в района на Лос Анджелис.

Разглеждайки снимката на лицето на жертвата, той изведнъж забеляза нещо ново. Кръвта по бузата и брадичката беше размазана, докато зъбите бяха чисти. По тях нямаше кръв.

Хари доближи фотографията към очите си и се опита да открие причината за това противоречие. Беше решил, че кръвта по лицето на Ли е от пронизаните му бели дробове, изкашляна при последните му мъчителни хрипове. Само че това не можеше да се случи, без по зъбите също да има кръв, нали?

Той остави снимката на масата и потърси в мозайката дясната длан на жертвата. Тя лежеше отстрани на тялото му. По пръстите имаше кръв. Кървава диря водеше към възглавничката на дланта.

Бош отново погледна размазаната по лицето кръв и внезапно разбра, че Ли е докоснал устата си с окървавената си ръка. Това означаваше, че е имало двойно пренасяне на кръв. Китаецът бе докоснал гърдите си, окървавил дланта си и след това пренесъл кръвта до устата си.

Въпросът беше защо. Дали е направил тези движения в предсмъртната си агония или причината е била друга?

Детективът извади мобилния си телефон и позвъни в следствения кабинет на моргата. Имаше номера като бутон за бързо избиране. Докато чакаше да му отговорят, той си погледна часовника. Дванайсет и десет.

— Съдебна медицинска.

— Касел там ли е още?

Макс Касел беше следователят, направил оглед на местопрестъплението във „Форчън Ликърс“ и вдигнал трупа.

— Не, току-що си... един момент, ето го.

Отсреща включиха на изчакване, после се обади Касел.

— Не ме интересува кой ме търси, тръгвам си. Върнах се само защото си забравих термочашата.

Бош знаеше, че Касел живее най-малко на един час път, в Палмдейл. Термочашите, които се включваха в запалката на колата, бяха задължителни за служителите, живеещи далеч.

— Обажда се Бош. Прибра ли вече моя човек в хладилната камера?

— Не, всички са заети. Засега го съхранявам с лед. Обаче приключих с него и си тръгвам, Бош.

— Ясно. Имам само един бърз въпрос. Провери ли му устата?

— Какво искаш да кажеш? Естествено, че му проверих устата. Това ми е работата.

— Нищо ли нямаше вътре? Нито в устата, нито в гърлото?

— Не, имаше нещо.

Хари усети притока на адреналин.

— Защо не ми събщи? Какво е?

— Езикът му — изхили се Касел.

Адреналинът спадна и го обзе разочарование. Мислеше си, че е попаднал на нещо.

— Много смешно. Ами кръв?

— Да, по езика и в гърлото имаше малко кръв. Отбелязано е в доклада ми, който ще получиш утре.

— Но изстрелите са три. Белите му дробове трябва да са приличали на швейцарско сирене. Не би ли трябвало да има много кръв?

— Не и ако вече е бил мъртъв. Не и ако първият куршум е пронизал сърцето и то е спряло да бие. Виж, трябва да си тръгвам, Бош. Утре си планиран за два часа с Лаксми. Задай въпросите си на нея.

— Добре. Но сега говоря с теб. Струва ми се, че сме пропуснали нещо.

— Какво имаш предвид?

Хари впери очи в снимките пред себе си, местейки поглед от дланта на лицето и обратно.

— Според мен той е поставил нещо в устата си.

— Кой?

— Жертвата. Господин Ли.

Последва мълчание, докато Касел обмисляше думите му и навярно се питаше дали наистина е пропуснал нещо.

— Е, даже да е така, не видях нищо в устата и гърлото. Ако е глътнал нещо, това не е по моята част. Лаксми ще го открие утре, каквото и да е то.

— Ще й оставиш ли бележка да провери?

— Вече си тръгвам, Бош. Сам й кажи, когато дойдеш за аутопсията.

— За всеки случай й остави бележка.

— Добре, ще й оставя. Нали знаеш, тук вече не ни плащат за извънреден труд.

— Да, знам. И при нас е така. Благодаря, Макс.

Бош затвори и реши за момента да остави снимките. Аутопсията щеше да покаже дали заключението му е вярно и дотогава не можеше да направи нищо.

Двата диска, открити до записващото устройство, бяха прибрани в плоски пластмасови кутии и поставени в найлонови пликове. Датите бяха написани върху кутиите с тънкописец. Единият носеше датата 01/09, точно преди една седмица, а другият — 27/08. Хари ги занесе при аудио-видео системата в отсрещния край на заседателната зала и първо зареди в плеъра този от 27/08.

Екранът беше разделен на две части. Едната камера показваше магазина, включително щанда с касата, а другата — задното помещение. В горния край пишеше часа и датата. Записът бе в реално време. Тъй като магазинът беше отворен от единайсет сутринта до

десет вечерта, Бош имаше да изгледа двайсет и два часа запис, освен ако не го превъртеше на бързи обороти.

Отново си погледна часовника. Можеше да остане в отдела цяла нощ и да се опита да разгадае загадката защо Джон Ли е отделил тези два диска, а можеше и да се прибере вкъщи и да си почине. Човек не знаеше къде ще го отведе едно разследване и винаги трябваше да използва възможността за почивка. Освен това, нищо в тези дискове не предполагаше, че са свързани с убийството. Дискът от записващото устройство липсваше, а тъкмо той беше важен.

По дяволите, помисли си Бош. Реши да изгледа първия диск и да види дали ще успее да разгадае загадката. Той придърпа един стол от масата, настани се пред телевизора и настрои бързината на четири пъти по реалната. Сигурно щеше да му отнеме по-малко от три часа да превърти диска. После щеше да се прибере и да поспи няколко часа, за да може на сутринта да дойде на работа едновременно с всички останали.

— Речено-сторено — измърмори под нос Хари.

5.

Нещо внезапно го събуди и той отвори очи. Отгоре го гледаше лейтенант Гандъл. Трябваша му няколко секунди, докато главата му се проясни и осъзнае къде се намира.

— Лейтенант?

— Какво правиш в моя кабинет, Бош?

Хари се надигна и седна на кушетката.

— Ами... гледах един видеозапис в заседателната зала и стана толкова късно, че нямаше смисъл да се прибирам вкъщи. Колко е часът?

— Почти седем, обаче това все още не обяснява присъствието ти в кабинета ми. Вчера на тръгване заключих вратата.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

Бош кимна и се престори, че още не се е разсънил. Добре, че прибра шперцовете си в портфейла, след като отключи вратата. В целия сектор нямаше друга кушетка, освен тази в офиса на Гандъл.

— Може чистачката да е влизала и да е забравила да заключи — отвърна той.

— Не, поддържащият персонал няма ключ за тук. Виж, Хари, нямам нищо против колегите да спят на кушетката. Но вратата не е заключена без причина. Не мога да допусна някой да я отваря, след като съм я заключил.

— Прав си, лейтенант. Дали не може да поставим една кушетка и в общото помещение?

— Ще помисля, но проблемът не е в това.

Бош се изправи.

— Взимам си бележка. А сега се връщам на работа.

— Не бързай толкова. Разкажи ми за записа, който те е задържал тук цяла нощ.

Хари накратко му обясни какво е видял през петте часа, докато е гледал двата диска, и че Джон Ли неволно им е оставил сериозни улики.

— Искаш ли да ти заредя записа в заседателната зала?

— Хайде да изчакаме партньора ти и да го видим заедно. Първо иди да изпиеш едно кафе.

Бош остави Гандъл и мина през отдела. Помещението представляваше безличен лабиринт от работни места и звукоизолационни стени. Приличаше на застрахователен офис и обикновено беше толкова тихо, че Хари понякога не можеше да се съсредоточи. Още нямаше никого, но скоро щеше да започне да се оживява. Лейтенантът винаги пристигаше пръв. Така даваше пример на подчинените си.

Детективът слезе в кафенето, което отваряше в седем, ала в момента пустееше, защото повечето служители в полицейското управление още работеха в Паркър Сентър. Пренасянето в новата Дирекция на полицията напредваше бавно. Първо някои детективски отдели, после администраторите и накрая всички останали. Преходът течеше плавно и официално щяха да осветят сградата чак след два месеца. Затова и кафенето нямаше опашки, обаче и не предлагаша всичко от менюто. Бош си взе полицейска закуска — две понички и кафе. Поръча кафе и за Ферас. Изяде поничките набързо, докато слагаше сметана и захар в чашата на партньора си, после се качи с асансьора обратно горе. Както и очакваше, Игнасио вече седеше на мястото си. Бош остави едното кафе пред него и отиде на собственото си бюро.

— Мерси, Хари — каза Ферас. — Трябваше да се сетя, че ще дойдеш преди... ей, вчера носеше същия костюм. Само не ми казвай, че си работил цяла нощ.

Бош седна на стола си.

— Опънах се за няколко часа на кушетката на лейтенанта. В колко часа ще дойдат госпожа Ли и синът ѝ?

— Казах им за десет. Защо?

— Мисля, че открих нещо, което трябва да проверим. Снощи изгледах двата диска от камерите в магазина.

— Какво откри?

— Вземи си кафето и ще ти покажа. Лейтенантът също иска да го види.

Десет минути по-късно Бош стоеше с дистанционното управление пред аудио-видео системата. Ферас и Гандъл седяха в края

на заседателната маса. Той превъртя диска с надпис 01/09 до съответното място и замрази образа.

— Добре, извършителят е извадил диска от записващото устройство, тъй че нямаме запис на случилото се в магазина вчера. Останали са обаче два диска от двацет и седми август и първи септември. Това е дискът от първи септември, точно една седмица преди убийството. Дотук всичко ли е ясно?

— Напълно — потвърди Гандъл.

— Господин Ли всъщност е записвал група крадци. Общото между тези два диска е, че и в двата дни влизат двама души, едни и същи. Единият отива на щанда и иска цигари, докато другият минава по пътеката с алкохол. Първият отвлича вниманието на Ли от съучастника си и от екрана на камерата зад щанда. Докато собственикът взема цигарите, вторият пъха две шишета водка в панталона си и после носи трето шише отпред. Първият си изважда портфейла, вижда, че си е забравил парите вкъщи или някъде другаде и двамата си тръгват, без да купят нищо. На записите от двата дни те си разменят ролите. Според мен Ли затова е запазил дисковете.

— Смяташ, че е събирал доказателства, така ли? — попита Ферас.

— Възможно е. След като е имал крадците на запис, той е разполагал с нещо, с което да се обърне към полицията.

— Това ли ти е уликата? — повдигна вежди Гандъл. — И си работил цяла нощ само за това? Прочетох докладите. Май повече ми допада хлапакът, на когото Ли е извадил пистолет.

— Не е това — нетърпеливо го прекъсна Бош. — Само ви обяснявам каква е причината дисковете да са там. Ли ги е извадил от записващото устройство, защото трябва да е знаел, че онези двамата замислят нещо, и е искал да има доказателство. И неволно е запазил ето това в диска от първи септември.

Той натисна бутона на дистанционното и образът оживя. И на двете камери се виждаше, че в магазина няма друг, освен Ли зад щанда. Надписът показваше, че записът е направен във вторник, 1 септември, 15:03.

Вратата се отвори и в магазина влезе клиент. Той нехайно махна на собственика и се насочи към дъното. Макар образът да беше зърнест, ясно се виждаше, че клиентът е трийсетинагодишен азиатец.

Втората камера го засне как отива при една от хладилните витрини и си взема кутия бира, която занесе на щанда.

— Какво прави? — попита Гандъл.

— Просто гледай.

На щанда клиентът каза нещо на Ли, който се пресегна към горната лавица и свали стек „Кемъл“. Остави го на плота и сложи бирата в малка кафява кесия.

Макар набит и нисък, клиентът имаше внушително телосложение — мускулести ръце и широки плещи. Той остави на щанда една банкнота. Ли я взе, отвори касата и я сложи в последното отделение на чекмеджето, след това отброи няколко банкноти и ги подаде на клиента, който ги взе и ги прибра. После пъкна стека подмишница, взе си бирата и насочи свободната си ръка като пистолет към Ли. Той сви и отново изпъкна палец, имитирайки изстрел, и излезе от магазина.

Бош спря записа.

— Какво беше това? — погледна го Гандъл. — Заплаха ли беше оня жест с пръста? Това ли е уликата?

Ферас мълчеше, но Бош знаеше, че партньорът му е разбрал какво е искал да им покаже. Той върна записа и пак го пусна.

— Какво виждаш, Игнасио?

Младият детектив се приближи, за да може да посочи екрана.

— Първо, клиентът е азиатец. Значи не е от квартала.

Хари кимна.

— Изгледах двайсет и два часа запис — каза той. — И магазина не са влизали други азиатци, освен Ли и жена му. Нещо друго, Игнасио?

— Парите — отвърна Ферас. — Той получава повече, отколкото е дал.

На екрана Ли вадеше банкноти от касата.

— Вижте, собственикът прибира парите на клиента в чекмеджето и после му връща други банкноти, включително онази, която му е дал оня. Тъй че клиентът получава бирата и цигарите безплатно, и отгоре на всичко още пари.

Бош отново кимна. Ферас си го биваше.

— Колко взима? — попита Гандъл.

Основателен въпрос, защото картината беше прекалено зърнеста, за да се различат номиналите на банкнотите.

— В чекмеджето има четири отделения — поясни Хари, — за банкноти от един, пет, десет и дваисет долара. Снощи изгледах записа на бавни обороти. Собственикът поставя банкнотата на клиента в четвъртото отделение. За един стек цигари и кутия бира — това явно е отделението за дваисетачките. Ако е така, той му дава един долар, петачка, десетачка и накрая единайсет дваисетачки. Десет, ако не броим дадената от клиента.

— Това е рекет — заяви Ферас.

— Двеста трийсет и шест долара?! — възкликна лейтенантът. — Доста странен рекет, а и в чекмеджето се виждат още пари. По-скоро е установена сума.

— Всъщност са двеста и шестнайсет, ако извадим дадената отначало дваисетачка.

— Точно така — потвърди Бош.

В продължение на няколко минути тримата мълчаливо се визираха в замръзалия образ.

— Добре, Хари — накрая се обади Гандъл, — ти си имал няколко часа да го обмислиш. Какво означава това?

Бош посочи датата в горния край на екрана.

— Случило се е точно една седмица преди убийството. Във вторник, в три часа следобед. Този вторник убиват господин Ли. Може тая седмица да е решил да не плати.

— Или да не е имал пари да плати — предположи Ферас. — Вчера синът му каза, че бизнесът западал и след откриването на магазина в Долината били пред фалит.

— Значи старецът отказва и го очистват — обобщи лейтенантът. — Не е ли малко крайно? Ако убиеш човека, както се казва във висшите финанси, губиш финансовия си приток.

Младият детектив сви рамене.

— Остават съпругата и синът — отвърна той, — те ще разберат посланието.

— Двамата ще дойдат в десет, за да дадат показания — прибави Хари.

Гандъл кимна.

— И как ще процедирате?

— С госпожа Ли ще се заеме Чу, колегата от ЗБАБ, а ние с Игнасио ще разговаряме със сина. Ще разберем за какво става дума.

Обикновено киселото лице на лейтенанта се проясни. Беше доволен от напредъка на разследването и изскочилите улики.

— Добре, господа, съобщете ми резултата.

— Непременно — обеща Бош.

Гандъл излезе от залата. Двамата детективи останаха изправени пред екрана.

— Добра работа, Хари. Зарадва го.

— Още повече ще се зарадва, ако изясним случая.

— Какво мислиш?

— Имаме малко работа, преди да пристигне семейство Ли. Ти се отбий в лабораторията и провери какво са открили. Виж дали са приключили с касата и я донеси тук, ако можеш.

— Ами ти?

Бош изключи монитора и извади диска.

— Аз ще трябва да си поговоря с детектив Чу.

— Смяташ, че крие нещо от нас ли?

— Тъкмо това ще се опитам да разбера.

6.

ЗБАБ беше в отдел „Борба с бандитизма и оперативна дейност“, който осъществяваше много операции под прикритие и поради това се помещаваше в необозначена сграда на няколко преки от Дирекция на полицията. Бош реши да отиде пеш до там, защото знаеше, че ще му отнеме повече време да изкара колата си от гаража, да се бори с трафика и после пак да търси място за паркиране. Стигна до вратата на ЗБАБ в осем и половина и натисна звънеца, но никой не му отвори. Той извади телефона си и тъкмо се канеше да позвъни на детектив Чу, когато иззад него се разнесе познат глас.

— Добро утро, детектив Бош. Не очаквах да ви видя при нас.

Хари се обърна. Чу се приближаваше към него с куфарче в ръка.

— Много лежерно я карате тук — изсумтя Бош.

— Да, гледаме да не се натоварваме.

Бош се отдръпна, за да му позволи да отвори вратата с електронна карта.

— Заповядайте.

Влязоха в малко помещение с десетина бюра и лейтенантски кабинет отдясно. Чу влезе зад едно от бюрата и остави куфарчето си на пода.

— С какво мога да ви помогна? — попита той. — Имах намерение да дойда в „Грабежи и убийства“ в десет за разговора с госпожа Ли.

Чу понечи да седне, но Бош остана прав.

— Искам да ви покажа нещо. Имате ли видеозала тук?

— Да, насам.

Зад общото помещение на ЗБАБ имаше четири стаи за разпити, едната от които беше преоборудвана във видеозала. Върху стандартната подвижна масичка, на която имаше телевизор и дивиди, Бош видя и фотопринтер, какъвто все още нямаша в новия офис на ГУ.

Хари подаде на Чу диска от „Форчън Ликърс“ и младият детектив го зареди в плеъра. Бош взе дистанционното управление и

превъртя записа напред, докато часът в горния край на екрана не стана 15:00.

— Разгледайте човека, който влиза в магазина — каза той.

Чу мълчаливо проследи азиатца, който си купи бира и стек цигари и получи значителни дивиденди от своята инвестиция.

— Това ли е? — попита той, след като клиентът излезе от „Форчън Ликърс“.

— Да.

— Може ли пак да го изгледаме?

— Естествено.

Бош пусна отново двуминутния епизод, после замрази кадъра в момента, в който клиентът се извъръщаше от щанда, и след като си поигра малко с превъртане напред, спря на възможно най-ясния образ на лицето му.

— Познавате ли го?

— Не, разбира се.

— Какво видяхте на записа?

— Очевидно някаква форма на рекет. Получава много повече, отколкото е дал.

— Да, двеста и шестнайсет, освен неговата двайсетачка. Преброихме ги.

Бош видя, че Чу повдига вежди.

— Какво означава това? — попита Хари.

— Ами, сигурно означава, че е член на триада — делово отговори китаецът.

Бош кимна. Никога не беше разследвал убийство, извършено от триада, но знаеше, че така наречените тайни общества в Китай отдавна са прехвърлили Тихия океан и сега действат в повечето големи американски градове. С огромното си китайско малцинство Лос Анджелис се нареждаше сред тези центрове заедно със Сан Франциско, Ню Йорк и Хюстън.

— Какво ви кара да смятате така?

— Казахте, че сумата е двеста и шестнайсет долара, нали?

— Да. Ли му връща собствената му двайсетачка и му дава десет банкноти от двайсет долара и по една от десет, пет и един. Какво означава това?

— Рекетът на триадите се основава на седмични вноски от собствениците на малки магазини, които искат закрила, обикновено по сто и осем долара. Сумата двеста и шестнайсет е кратна на сто и осем. Двуседмична вноска.

— Защо сто и осем? Да не взимат ДДС? Може би пращат осемте долара на държавата?

Чу не обърна внимание на сарказма и отговори така, сякаш обясняваше на дете.

— Не, детектив, няма нищо общо с това. Позволете да ви изнеса кратък урок по история, за да разберете за какво става дума.

— Цял съм в слух.

— Триадите възникват в Китай през седемнайсети век. Монасите в манастира Шаолин били сто и тринайсет. Будистки монаси. Манджурските нашественици ги нападнали и избили почти всички. Останали петима, които създали тайни общества с цел да прогонят нашествениците, и така се родили триадите. През вековете обаче характерът им се променил. Зарязали политиката и патриотизма и се превърнали в престъпни организации. Подобно на италианската и руската мафия, те се занимават с рекет и „охранителен бизнес“. В чест на духовете на убитите монаси, вноската обикновено е кратна на сто и осем.

— Оцелелите монаси обаче са били петима, а не трима — отбеляза Бош. — Защо се наричат „триади“?

— Защото всеки от тях създал своя триада, Тянь ди хюй, което означава „общество на небето и земята“. Всяка група имала знаме с триъгълна форма, символизиращо връзката между небе, земя и човек. Затова и започнали да ги наричат „триади“.

— Чудесно. А после са се прехвърлили тук.

— Те са тук много отдавна. Обаче не са се прехвърлили сами. Прехвърлили са ги американците. Дошли с китайските работници, докарани да строят железопътни линии.

— И сега тормозят собствения си народ.

— Общо взето, да. Но господин Ли е бил вярващ. Вчера видяхте ли будисткия олтар в склада?

— Не съм го забелязал.

— Попитах жена му. Господин Ли бил много набожен. Вярвал в духове. За него вноските за триадата може би са били нещо като

жертвоприношения за дух. Дух на прародител. Разбирате ли, за вас всичко това е чуждо, детектив Бош. Ако откакто се помните част от парите ви отиват за триадата, също както данъците отиват за държавата, няма да се смятате за жертва. Това просто е даденост, житейски факт.

— Само че данъчните не ви прострелват в гърдите, ако не си платите.

— Да не смятате, че Ли е убит от този човек?

Чу посочи мъжа на екрана с почти възмутено изражение на лицето.

— Смятам, че това е най-сигурната версия, с която разполагаме в момента — сопна се Бош.

— Ами версията на госпожа Ли? За гангстера, който заплашил мъжа ѝ в събота?

Хари поклати глава.

— Там нещата не се връзват. Ще искам да прегледа фотографиите и да разпознае хлапето, но мисля, че това е задънена улица.

— Не разбирам. Той е казал, че ще се върне и ще убие господин Ли.

— Не, казал е, че ще се върне и ще му пръсне черепа. Господин Ли е прострелян в гърдите. Това не е убийство в състояние на афект, детектив Чу. Не се връзва. Но не се безпокойте, ще го разследваме, даже да се окаже загуба на време.

Той изчака отговора на Чу, но младият детектив мълчеше. Бош посочи часа на екрана.

— Ли е убит по същото време в същия ден от седмицата. Логично е да приемем, че е правел вноските си редовно. И че този човек е бил там по време на убийството. Според мен това го прави и по-логичен заподозрян.

Стаята за разпити беше съвсем малка и затова бяха оставили вратата отворена. Бош отиде при нея и я затвори, после отново се обърна към Чу.

— Я ми кажи, вчера изобщо ли не знаеше за това?

— Не, разбира се.

— Госпожа Ли не ти ли спомена за вноските към местната триада?

Чу се вцепени. Беше много по-дребен от Хари, но позата му предполагаше, че е готов да се бие.

— Какво намекваш, Бош?

— Намеквам, че това е твоят свят и че трябваше да ми кажеш. Аз се натъкнах на рекета случайно. Ли е запазил диска, защото на него е бил записан крадец. Не заради рекета.

Сега двамата стояха на около половин метър един от друг.

— Вчера нищо не загатваше за такова нещо — заяви Чу. — Повикаха ме да превеждам. Ти не ми поиска мнението за нищо друго. И съзнателно ме изолира, Бош. Ако ме беше включил в разследването, може би щях да видя или чуя нещо.

— Глупости! Детектив си, не за да стоиш с пръст в устата. Не ти трябва покана, за да задаваш въпроси.

— В твое присъствие ми се струваше, че ми трябва.

— Какво значи това?

— Значи, че те наблюдавах, Бош. Как се отнасяш с госпожа Ли, със сина й... и с мен.

— Уф, почва се.

— Каква е причината, Виетнам ли? Служил си във Виетнам, нали?

— Не си мисли, че изобщо знаеш нещо за мене, Чу.

— Знам това, което виждам. И вече съм го виждал. Аз не съм от Виетнам, детектив. Аз съм американец. Роден съм тук, също като теб.

— Виж, да оставим това и да се заемем със случая.

— Както кажеш. Ти си шефът.

Чу опря ръце на хълбоците си и се обърна към екрана. Хари се опита да овладее емоциите си. Трябваше да признае, че Чу има право. И се срамуваше, че толкова лесно са го обявили за човек, завърнал се от Виетнам с расови предразсъдъци.

— Добре. Вчера може да съм допуснал грешка по отношение на теб. Съжалявам. Но сега си член на екипа и искам да знам какво ти е известно. Без да скриваш нищо.

Чу също се поотпусна.

— Вече ти казах всичко. Мислех си само още нещо, за двеста и шестнайсетте долара.

— Да?

— Това е двойна вноска. Като че ли господин Ли е пропуснал една седмица. Може да е имал затруднения с плащането. Синът му каза, че бизнесът западал.

— Може би тъкмо затова и са го убили.

Бош отново посочи екрана.

— Може ли да го разпечатам?

— И аз ще искам един екземпляр.

Чу отиде при принтера и натисна един бутон два пъти. Скоро се появиха две копия на снимката на мъжа, извързващ се от щанда.

— Имате ли каталози с фотографии? — попита Хари. — Досиета?

— Разбира се. Ще се опитам да го открия. Ще разпитам тук-там.

— Не искам той да научи, че душим наоколо.

— Много благодаря, детектив Бош. Но да, имам го предвид.

Хари не отговори. Поредната грешна стъпка. Имаше проблем с Чу. Не можеше да му се довери, въпреки че бяха от един отбор.

— Искам снимка и на татуировката.

— Каква татуировка? — учуди се Бош.

Чу взе дистанционното от ръката му и натисна бутона за превъртане. Накрая замрази образа на момента, в който мъжът протягаше лявата си ръка, за да вземе парите от господин Ли. Детективът проследи с показалец едва забележимите очертания от вътрешната страна на ръката му между лакътя и китката. Имаше право. Наистина беше татуировка, ала линиите на зърнестия образ бяха толкова бледи, че Бош изобщо не я бе забелязал.

— Какво е това? — попита той.

— Прилича на нож. Саморъчна татуировка.

— Бил е в затвора.

Чу натисна бутона на принтера и разпечата образа.

— Не, тези татуировки обикновено се правят на кораба. По пътя през океана.

— И това какво ти говори?

— Нож е „ким“. Тук в Южна Калифорния има поне три триади. Йи Ким, Сай Ким и Юн Ким — съответно „Праведния нож“, „Западния нож“ и „Смелия нож“. Произлизат от хонконгската триада „Четиринайсет У“. Много силна и могъща.

— Тук или там?

— И на двете места.

— Какво означава името?

— Числото четиринайсет носи нещастие. Звучи като китайската дума за „смърт“. А „У“ идва от „убийство“.

Бош знаеше от дъщеря си и от честите си пътувания в Хонконг, че всички числа, в които има четворка, носят нещастие. Дъщеря му и бившата му жена живееха в блок, в който нямаше етажи, обозначени с цифрата 4. Четвъртият етаж носеше обозначението П за „паркинг“, а четиринайсетият беше прескочен, както в повечето западни сгради прескачаха тринайсетия. На четиринайсетия и двайсет и четвъртия етаж бяха настанени англоезични, които не споделяха суеверието на хан — китайския народ.

Хари посочи екрана.

— Значи смяташ, че този човек може да е член на някое от разклоненията на „Четиринайсет У“, така ли?

— Сигурно. Ще започна да го издирвам веднага щом си тръгнеш.

Бош погледна Чу и отново се опита да прочете мислите му. Струваше му се, че е разбрал посланието. Искаше да го остави на мира, за да се захване за работа. Хари отиде при масичката, извади диска и го прибра.

— Дръж ме в течение, Чу.

— Непременно — лаконично отвърна детективът от ЗБАБ.

— Съобщи ми веднага щом откриеш нещо.

— Ясно, детектив Бош. С удоволствие.

— Добре, ще се видим в десет на срещата с госпожа Ли и сина ѝ. Хари отвори вратата и излезе от тясната стая.

7.

Ферас беше донесъл касата от „Форчън Ликърс“ на бюрото си и я бе свързал с кабел със своя лаптоп. Бош остави разпечатките на своето бюро и се озърна към партньора си.

— Какво става?

— Ходих в криминалния. Приключили са с касата. Няма други отпечатъци, освен от жертвата. Тъкмо влизам в паметта. Мога да ти кажа, че дневният приход до момента на убийството е под двеста кинта. Ли трудно е можел да плати двеста и шестнайсет долара, ако смяташ, че се е случило така.

— Е, и аз имам какво да ти казвам. Нещо друго от криминалистиката?

— Не много. Още обработват всички... а, резултатът от барутните натривки на вдовицата е негативен. Но предполагам, че всички го очаквахме.

Бош кимна. Тъй като госпожа Ли беше открила трупа на мъжа си, стандартната процедура изискваше да направят барутни натривки на дланите и ръцете ѝ, за да проверят дали е стреляла с огнестрелно оръжие. Както се очакваше, резултатът беше негативен. Вече категорично можеха да я зачеркнат от списъка на потенциалните заподозрени, въпреки че и поначало не я бяха включили сериозно в него.

— Докъде стига паметта на това нещо? — попита Хари.

— Май че цяла година. Направих някои изчисления. Брутният приход на магазина е малко под три хиляди седмично. Като приспаднем режийните, стойността на стоките, застраховките и тем подобни, Ли трябва да е имал късмет, ако са му оставали петдесет бона годишно. С това не можеш да си изкарваш прехраната. В оня район сигурно е по-опасно да си собственик на магазин, отколкото патрулно ченге.

— Вчера синът му каза, че напоследък бизнесът западал.

— Като гледам сметките, не виждам кога изобщо е процъфтявал.

— Така е само според касовия апарат. Може да е изкарвал по нещо странично.

— Сигурно. После пък идва и рекетът. Ако е давал по двеста и нещо на седмица, това прави още десет бона разходи годишно.

Бош обясни на Ферас какво е научил от Чу и му каза, че се надява в ЗБАБ да идентифицират непознатия от записа. И двамата бяха съгласни, че следствието трябва да се насочи към мъжа от зърнестата разпечатка. Ковчезникът на триадата. Междувременно, все пак трябваше да открият и разпитат вероятния гангстер, влязъл в пререкание с Джон Ли в събота, ала несъответствията между данните от местопрестъплението и евентуално убийство в състояние на афект поставяха тази версия на втора линия.

Заеха се с показанията и попълването на другите документи, които придружаваха всяко разследване за убийство. Чу пристигна пръв в десет и направо отиде при бюрото на Бош.

— Йи-Лин още ли я няма? — вместо поздрав попита той.

— Коя е Йи-Лин?

— Йи-Лин Ли, майката.

Бош осъзна, че до този момент не бе чул цялото име на жената на жертвата. Това го ядоса, защото показваше колко малко знае за случая.

— Още не е дошла. Откри ли нещо?

— Прегледах каталозите и не видях нашия човек. Но продължаваме да го издирваме.

— Да, постоянно го повтаряш. В какво точно се изразява това „издирване“?

— ЗБАБ има мрежа от информатори в китайската общност. Дискретно ще разпитаме кой е този човек и какви връзки е имал господин Ли.

— Какви връзки е имал ли?! — възкликна Игнасио. — Ами че него са го изнудвали! Ето ви я връзката.

— Детектив Ферас — търпеливо отговори Чу, — вие възприемате типичната западняшка гледна точка. Както обясних на детектив Бош сутринта, господин Ли може цял живот да е бил свързан с триада. На родния му диалект това се нарича „чан ши“ — няма точен превод, но има общо със социалната мрежа на човек и връзката с триада може да се включи в нея.

Ферас само го зяпна.

— Както и да е — след дълго мълчание каза той, — според мен обаче това тук го наричаме бабини деветини. Ли е живял в Америка близо трийсет години. Не ми пука как му викат в Китай. Тук се казва изнудване.

Хари се възхити на категоричната позиция на младия му партньор. Тъкмо се канеше да се включи в препирнята, когато телефонът на бюрото му иззвъня и той го вдигна.

— Бош.

— Обажда се Роджърс от рецепцията. Имате двама посетители, фамилията и на двамата е Ли. Казват, че имали среща.

— Пратете ги горе.

— Веднага.

Хари затвори.

— Идват. Ето как искам да го разиграем. Чу, ти заведи възрастната госпожа в някоя стая за разпит, вземи показанията ѝ и я накарай да ги подпише. След това искам да я разпиташ за рекета и мъжа от записа. Покажи ѝ снимката му. И не я оставяй да се прави на две и половина. Няма начин да не знае нищо. С мъжа си трябва да са разговаряли за това.

— Ще се изненадаш, но съпрузите не разговарят непременно за такива неща — отвърна Чу.

— Ами тогава направи каквото можеш. Има вероятност тя да знае много, независимо дали са разговаряли за това с мъжа си. Ние с Ферас ще поемем сина. Искам да видя дали плаща за „закрила“ в магазина в Долината. Ако се окаже така, може там да заловим нашия човек.

Бош погледна към отсрещния край на помещението и видя госпожа Ли да влиза, но синът ѝ не беше с нея. Придружаваше я млада жена. Той вдигна ръка и им махна, за да привлече вниманието им.

— Коя е оная жена, Чу?

Детективът от ЗБАБ се обърна към входа, но не отговори. Явно не знаеше. Когато двете се приближиха, Хари видя, че по-младата е около трийсет и пет годишна, привлекателна, скромна наглед азиатка с отметната зад ушите коса. Носеше дънки и бяла блузка. Вървеше половин крачка след госпожа Ли със сведени към пода очи. В първия момент Бош остана с впечатлението, че е прислужница на възрастната

китайка, която в момента навярно изпълняваше ролята на шофьор. Но дежурният на портала беше казал, че фамилията и на двете е Ли.

Чу заговори госпожа Ли на китайски и преведе отговора ѝ.

— Това е дъщерята на господин и госпожа Ли, Мия. Докарала майка си, защото Робърт Ли ще се забави.

Тази новина моментално ядоса Бош и той поклати глава.

— Страхотно. Защо не сме знаели, че имат и дъщеря?

— Вчера не задавахме правилните въпроси — отвърна Чу.

— Ти не си задал правилните въпроси. Питай Мия къде живее.

Младата жена се прокашля и погледна Бош.

— Живея с майка си и баща си. Или поне до вчера живеех с тях. Сега живея само с майка си.

Без да се замисля, Хари беше решил, че тя не знае английски, и това го накара да се почувства неловко. Както и от факта, че е разбрала сърдитата му реплика при нейната поява.

— Извинявайте. Просто в едно разследване не бива да пропускаме абсолютно нищо.

Той се обърна към двамата си колеги.

— Трябва да разпитаме Мия. Чу, продължавай по плана и вземи показанията на госпожа Ли. Аз ще разговарям с Мия, а ти, Игнасио, изчакай да пристигне Робърт.

Бош погледна Мия.

— Знаете ли колко ще се забави брат ви?

— Би трябвало вече да пътува насам. Каза, че ще тръгне от магазина в десет.

— От кой магазин?

— От неговия. В Долината.

— Добре, Мия, Вие елате с мен, а майка Ви ще иде с детектив Чу.

Тя каза на майка си нещо на китайски и четиримата се насочиха към стаята за разпит в дъното на помещението. Преди да ги поведе нататък, Бош взе от бюрото си бележник и папката с разпечатките от записа. Ферас остана на работното си място.

— Хари, да започна ли със сина, когато пристигне? — попита той.

— Не. Повикай ме. Ще бъда във втора стая.

Бош заведе дъщерята на жертвата в малка стая без прозорци, с маса в средата. Седнаха един срещу друг и той се опита да си придаде любезно изражение. Не му се удаде лесно. Денят започваше с изненада, а Хари не обичаше изненадите, когато разследваше убийство.

— Да започваме, Мия. Аз съм детектив Бош. Определен съм за водещ следовател по убийството на баща Ви. Първо бих искал да Ви изкажа своите съболезнования.

— Благодаря Ви.

Тя седеше с вперен в масата поглед.

— Бихте ли ми казали цялото си име?

— Мия-Лин Ли.

Името ѝ следваше западната традиция — първо собственото, после фамилното, но не беше изцяло западно като тези на баща ѝ и брат ѝ. Хари се зачуди дали причина за това е фактът, че от мъжете се очаква да се интегрират в западното общество, докато жените са изолирани от него.

— Кога сте родена?

— На четиринайсети февруари хиляда деветстотин и осемдесета.

— Денят на свети Валентин.

Той се усмихна. Не знаеше защо. Просто се опитваше да поведе разговор. После му хрумна, че няма представа дали в Китай изобщо отбелязват този ден. Продължи нататък и пресметна наум. Макар че още беше много привлекателна, Мия изглеждаше по-възрастна от годините си и бе съвсем малко по-голяма от брат си.

— С родителите си ли дойдохте в Америка? Кога?

— През осемдесет и втора.

— Били сте едва двегодишна.

— Да.

— Тогава ли баща Ви отвори магазина?

— Той не го е отварял. Купил го от един човек и го преименувал на „Форчън Ликърс“. Преди това се казвал другояче.

— Добре. С Робърт имате ли други братя и сестри?

— Не, само двамата сме.

— Казахте, че живеете с родителите си. Откога?

Тя го погледна за миг и отново сведе очи.

— През целия си живот. Освен за две години, когато бях по-млада.

— Била ли сте омъжена?

— Не. Какво общо има това с убийството на баща ми? Не трябва ли да търсите убиеца?

— Съжалявам, Мия. Просто трябва да получа някои основни данни и после, да, ще се заема с издирването на убиеца. Разговаряла ли сте с брат си? Той каза ли Ви, че познавам баща ви?

— Каза, че сте се срещали веднъж. Даже не сте се запознали. Това не означава, че сте го познавали.

Бош кимна.

— Имате право. Преувеличих малко. Не го познавах, но заради положението, в което се намирахме тогава, го чувствах като познат. Искам да разкрия убиеца му, Мия. И ще го направя. Просто имам нужда Вие и семейството Ви да ми помагате, доколкото можете.

— Разбирам.

— Не скривайте нищо, защото не се знае какво може да ни е от помощ.

— Няма.

— Добре. С какво се издържате?

— Грижа се за родителите си.

— Вкъщи ли имате предвид? Стойте си вкъщи и се грижете за родителите си?

Този път жената го погледна в очите. Зениците ѝ бяха толкова тъмни, че той не можеше да прочете и нищо в тях.

— Да.

Бош разбра, че навярно е нарушил някакъв обичай или културна норма, за които не знае нищо. Мия явно усети колебанието му.

— В моето семейство дъщерята по традиция се грижи за родителите си.

— Следвали ли сте?

— Да, две години в университета. Но после се прибрах. Готвя, чистя и поддържам къщата. Грижа се и за брат си, въпреки че той иска да се изнесе в самостоятелен дом.

— Но до вчера всички сте живеели заедно.

— Да.

— Кога за последен път видяхте баща си жив?

— Когато излезе за работа вчера сутринта. Тръгва към девет и половина. Приготвих му закуската.

— И майка Ви ли излезе по същото време?

— Да, винаги отиват заедно в магазина.

— И после майка Ви се е върнала вкъщи следобед.

— Да, аз готвя обяда и тя идва да го вземе. Всеки ден.

— В колко часа се прибра тя?

— В три. Както винаги.

Бош знаеше, че семейството живее в Ларчмънт, квартал в Уилшър — поне на половин час с кола от магазина. Прекият път минаваше само по обикновени улици.

— Вчера кога взе обяда и се върна в магазина?

— Остана около половин час, после тръгна.

Хари кимна. Показанията ѝ съответстваха на версията на майката, на времето и всичко останало, което знаеха.

— Мия, баща Ви говорил ли е за някого в магазина, от когото се е страхувал? Например клиент или някой друг?

— Не, баща ми беше много затворен. Вкъщи не говореше за работа.

— Харесваше ли му животът в Лос Анджелис?

— Не, съмнявам се.

— Защо?

— Искаше да се завърне в Китай, но не можеше.

— Защо не можеше?

— Когато заминеш, не можеш да се върнеш. Те са заминали, защото е щял да се роди Робърт.

— Искате да кажете, че семейството Ви е заминало преди Робърт, така ли?

— В нашата провинция имате право само на едно дете. Аз вече съм била родена и майка ми не искала да ме даде в сиропиталище. Баща ми искал син и когато майка ми забременяла, сме емигрирали в Америка.

Бош не познаваше в подробности китайската политика за ограничаване на раждаемостта, но му беше известно, че един от резултатите ѝ е нарасналото значение на раждането на момчета. Новородените момиченца често бяха оставяни в сиропиталища или

още по-лошо. Вместо да изостави Мия, семейство Ли бе емигрирало в САЩ.

— Значи баща Ви всъщност е искал да остане със семейството си в Китай, така ли?

— Да.

Детективът реши, че е събрал достатъчно информация в това отношение. Той разтвори папката, извади разпечатката от записа на охранителната камера и я постави пред китайката.

— Кой е този човек, Мия?

Тя се вгледа в зърнестото изображение с присвити очи.

— Не го познавам. Той ли е убил баща ми?

— Не знам. Сигурна ли сте, че не го познавате?

— Сигурна съм. Кой е?

— Още не знаем. Но ще го открием. Баща Ви някога споменавал ли е за триадите?

— За триадите ли?

— Че трябва да им плаща?

Въпросът като че ли силно я притесни.

— Нямам представа. Не сме говорили за това.

— Знаете китайски, нали?

— Да.

— Чували ли сте родителите Ви някога да приказват за нещо подобно?

— Не, не съм. Нямам представа за какво се отнася.

— Добре, Мия, мисля, че можем да приключваме.

— Може ли да отведе майка си вкъщи?

— Веднага щом свърши разговора с детектив Чу.

— Според Вас какво ще се случи сега с магазина? Майка Ви и брат Ви ли ще го управляват?

Мия поклати глава.

— Мисля, че ще го закрият. Майка ми ще работи в магазина на брат ми.

— Ами Вие, Мия? Нещо ще се промени ли в живота Ви?

Жената се замисли задълго, сякаш преди да я попита Бош, не се бе сещала за това.

— Не знам — отвърна тя накрая. — Сигурно.

8.

Когато се върнаха в отдела, госпожа Ли вече беше свършила разговора с Чу и чакаше дъщеря си. Още нямаше и следа от сина ѝ и Ферас обясни, че Робърт Ли се обадил, за да съобщи, че не може да остави магазина, тъй като заместник-управителят му бил болен.

След като изпрати двете жени до асансьора, Бош си погледна часовника и видя, че ще има време да отиде в Долината, за да разговаря със сина на жертвата, и да се върне в центъра за насрочената за два следобед аутопсия. Освен това нямаше нужда да е в моргата за предварителните процедури. Можеше да позакъснее.

Решиха Ферас да остане, за да вземе от криминалистиката веществените доказателства, събрани предишния ден. Бош и Чу щяха да отидат в Долината, за да се видят с Робърт Ли.

Хари шофираше своя форд „Краун Виктория“ с навъртени 355 хиляди километра. Климатикът работеше, но едва-едва. Когато приближиха Долината, температурата започна да се повишава и Бош съжаляваше, че не се е сетил да си съблече сакото, преди да се качи в колата.

По пътя Чу пръв наруши мълчанието и му съобщи, че госпожа Ли подписала показанията си и не добавила нищо ново. Не познавала мъжа от записа и заявила, че не знае за никакви вноски за триадата. На свой ред Бош му предаде малкото информация, научена от Мия-Лин Ли, и го попита какво му е известно за традицията възрастната дъщеря да остава у дома, за да се грижи за родителите си.

— Тя е един вид китайска пепеляшка — отвърна Чу. — Стои си вкъщи, готви и чисти, такива неща. Почти като прислужница на родителите си.

— Не искат ли момичето да се омъжи и да напусне дома си?

— Не бе, човек, това е безплатна работна ръка. Защо да искат да се омъжва? Тогава ще трябва да плащат на прислужница, готвачка и шофьор, пък така имат всичко, без да плащат.

Известно време Бош шофира в мълчание, замислен за живота, който е водила Мия-Лин Ли. Съмняваше се, че нещо ще се промени

със смъртта на баща ѝ. Нали трябваше да се грижи и за майка си?

После си спомни нещо, свързано със случая.

— Според нея семейството сигурно щяло да затвори магазина и да остави само оня в Долината.

— И без това не е носил пари — отвърна Чу, — може да успеят да го продадат на някой местен и все нещо да изкарат.

— Не е много за близо трийсет години.

— Историята на китайските емигранти невинаги е щастлива — отбеляза детективът от ЗБАБ.

— Ами ти, Чу? Ти си успял в живота.

— Аз не съм емигрант. Родителите ми бяха.

— Защо „бяха“?

— Майка ми почина млада. Баща ми беше рибар. Веднъж излезе с лодката си в морето и не се завърна.

Деловият начин, по който Чу му разказа семейната си трагедия, го смая. Хари се умълча и се съсредоточи върху шофирането. Движението беше напрегнато и пътят до Шърман Оукс им отне четирийсет и пет минути. „Форчън Файн Фудс & Ликър“ се намираще на Сепулвида, само на една пряка южно от булевард „Вентура“ — в скъп квартал с къщи и кооперации под още по-скъпите имоти по склоновете на хълмовете. Мястото си го биваше, но като че ли нямаше достатъчно места за паркиране. Наложиха се Бош да спре на улицата пред един противопожарен кран, въпреки че беше забранено. Той смъкна сенника, на който имаше карта с идентификационен код, показващ, че колата е собственост на общината, и излезе.

По време на дългото пътуване двамата детективи бяха измислили план. Според тях, ако изобщо някой, освен жертвата знаеше за вноските за триадата, това беше синът на собственика, също управител на магазин. Големият въпрос бе защо предишния ден не е им казал за това.

„Форчън Файн Фудс & Ликър“ напълно се различаваше от магазина в южен Лос Анджелис — поне пет пъти по-голям и луксозен, както подобаваше на квартала.

Имаше кафе-бар на самообслужване. Над стелажите с вино имаше надписи, посочващи различните сортове и региони. Нямаше туби от по няколко литра. Хладилните витрини бяха добре осветени и с открити лавици, вместо със стъклени врати. Отделни пътеки бяха

посветени на всевъзможни специалитети, а на щандовете за горещи и студени ястия клиентите можеха да поръчат пресни пържоли и риба или печено пиле, руло Стефани и ребърца на скара. Синът продължаваше бащиния си бизнес, издигайки го няколко нива по-високо. Бош беше впечатлен.

Касите бяха две и Чу попита едната касиерка къде е Робърт Ли. Упътиха ги към двукрила врата, водеща към склад с триметрови стелажи покрай всички стени. В отсрещния ляв ъгъл имаше врата с надпис „Офис“. Бош почука и Робърт Ли незабавно им отвори.

Появата им изглежда го изненада.

— Заповядайте, господа. Извинявайте, че не дойдох в полицията. Заместник-управителят ми е болен и не мога да оставя магазина без надзор. Съжалявам.

— Няма нищо — отвърна Бош, — ние само се опитваме да открием убиеца на баща ви.

Хари искаше да го притисне в ъгъла. Разпитът в собствената му среда му даваше предимство и детективът трябваше да внесе известен дискомфорт в ситуацията. Ако го притиснеха в ъгъла, Ли щеше да е по-сговорчив и да се стреми да ги предразположи.

— Съжалявам. Мислех, че просто трябва да подпиша показанията си.

— Ние имаме вашите показания, но тук не става дума само за подписване на документи, господин Ли. Води се следствие. Нещата се променят. Излиза нова информация.

— Още веднъж се извинявам. Моля, седнете. Съжалявам, че тук е толкова тясно.

Офисът беше малък и очевидно се ползваше от още някой. До дясната стена едно до друго бяха поставени две бюра. Мебелировката се изчерпваше с два офис стола и още два сгъваеми, навярно за търговски представители и кандидати за работа в магазина.

Ли вдигна телефона на бюрото си, набра някакъв номер и нареди на някого да не го безпокоят. После разпери ръце, за да покаже, че е на тяхно разположение.

— Първо, малко съм изненадан, че работите днес — започна Бош. — Баща Ви беше убит вчера.

Ли сериозно кимна.

— Боя се, че нямам време да скърбя за баща си. Трябва да ръководя бизнеса, иначе няма да остане бизнес за ръководене.

Хари кимна и даде знак на Чу да продължи нататък. Детективът от ЗБАБ беше набрал и разпечатал показанията на Ли. Докато двамата ги преглеждаха, Бош се огледа наоколо. На стената над бюрата в рамки бяха окачени лицензи за магазина, дипломата на Ли за завършена през 2004-та степен в Университета на Южна Калифорния и сертификат за най-добър нов магазин за 2007-ма, издаден от Американската магазинерска асоциация. Имаше и снимки на Ли с Томи Ласорда и като тийнейджър, застанал на стъпалата пред Тян Тан Буда в Хонконг. Хари разпозна не само бившия мениджър на „Доджърс“, но и трийсетметровата бронзова статуя, наричана Големия Буда. Веднъж с дъщеря си бяха ходили на остров Лантау, за да я разгледат.

Той се пресегна и изправи изкривената рамка на университетската диплома. И тогава забеляза, че Робърт е завършил с отличие. За миг се замисли за факта, че младежът е следвал и е получил възможност да развие и разшири бизнеса на баща си. В същото време неговата по-голяма сестра беше прекъснала образованието си, за да се прибере у дома и да им оправя леглата.

Ли не поиска да направят корекции на показанията му и се подписа в долния край на всяка страница. Когато свърши, той погледна стенния часовник над вратата. Мислеше си, че са приключили.

Ала не бяха. Сега идваше ред на Бош. Той отвори куфарчето си, извади от една папка снимката на „ковчежника“, събирал вноските от бащата на Ли, и му я подаде.

— Кажете ми какво знаете за този човек.

Робърт хвана разпечатката с две ръце и я проучи със склучени вежди. Хората правеха така, за да демонстрират съсредоточеност, което обикновено прикриваше нещо друго. През изминалия час майка му сигурно му се беше обаждала и Ли знаеше, че най-вероятно ще му я покажат. Какъвто и отговор да дадеше, едва ли щеше да е истината.

— Нищо не мога да ви кажа — след няколко секунди рече китаецът, — не го познавам. Никога не съм го виждал.

И му подаде снимката обратно, но Хари не я взе.

— Обаче знаете кой е, нали.

Изречението не беше произнесено с въпросителна интонация.

— Не, наистина не знам — сприхаво отвърна Робърт.

Бош му се усмихна. В изражението му обаче нямаше никаква топлина.

— Господин Ли, майка Ви обади ли Ви се, за да Ви предупреди, че ще Ви покажем тая снимка?

— Не.

— Можем да проверим телефоните, нали знаете.

— И какво, ако ми се е обадила? Нито тя, нито аз знаем кой е този човек.

— Нали искате да разкрием убиеца на баща Ви?

— Разбира се! Що за въпрос?!

— Задавам го, когато знам, че някой крие нещо от мен, и то може да е...

— Какво?! Как смееете!

— ... много полезно за моето разследване.

— Нищо не крия! Не познавам този човек. Не знам как се казва и никога не съм го виждал! Това е истината, по дяволите!

Лицето на Ли силно се зачерви. Бош изчака малко и спокойно отговори.

— Може и да казвате истината. Може да не знаете името му, може никога да не сте го виждали. Но знаете кой е, Робърт. Знаете, че баща Ви е бил рекетиран. Може би и Вие самият им плащате. Ако се боите, че е опасно да разговаряте с нас, ние можем да Ви защитим.

— Абсолютно — потвърди Чу.

Ли поклати глава и се усмихна, сякаш не можеше да повярва, че се намира в такава ситуация. Той се задъха.

— Баща ми вчера умря... беше убит. Не можете ли да ме оставите на мира? Защо ме тормозите? Аз също съм жертва на това престъпление.

— Иска ми се да можем да Ви оставим на мира, Робърт — отвърна Хари, — но ако ние не разкрием извършителя, никой няма да го направи. Не искате това, нали?

Младежът явно се взе в ръце и поклати глава.

— Вижте, ние имаме вашите писмени показания — продължи Бош. — Това, което ни кажете сега, няма да излезе извън тия стени. Никой няма да научи какво сте ни съобщили.

Той се пресегна и посочи разпечатката в ръцете на Ли.

— Убиецът на баща Ви е извадил диска от записващото устройство в склада, но е оставил старите дискове. На записа се вижда този човек. Взел е пари от баща ви по същото време и в същия ден една седмица преди убийството. Баща Ви му е дал двеста и шестнайсет долара. Този мъж е член на триада и мисля, че Вие го знаете. Трябва да ни помогнете, Робърт. Няма кой друг да го направи.

Детективът зачака. Ли остави снимката на бюрото и избърса потните си длани в дънките си.

— Да, баща ми плащаше на триадата — накрая произнесе той.

Бош задиша бавно. Току-що бяха постигнали огромен напредък. Сега трябваше да накара Ли да продължи да говори.

— Откога?

— Не знам, през целия си живот, предполагам. Просто винаги го е правил. За него това означаваше да е китаец. Плащаш си.

Бош кимна.

— Благодаря, че ни го казвате, Робърт. Вчера ни обяснихте, че при тая икономическа ситуация и всичко останало, магазинът не вървял много добре. Знаете ли дали баща Ви е изоставал с вноските си?

— Не знам, възможно е. Не ми е споменавал. Не се разбирахме по този въпрос.

— Какво имате предвид?

— Аз смятах, че не бива да плаща. Казвал съм му го милион пъти. Тук е Америка, татко, няма нужда да им даваш пари.

— Той обаче е продължавал да го прави.

— Да, всяка седмица. Просто беше от старата генерация.

— Значи Вие не плащате за тоя магазин?

Ли поклати глава, ала за миг извърна очи. Издайнически поглед.

— Плащате, нали?

— Не.

— Робърт, трябва ни...

— Не плащам, защото той плащаше заради мен. Не знам какво ще се случи сега.

Бош се наведе към него.

— Искате да кажете, че баща Ви е плащал и за двата магазина?

— Да.

Ли беше свел очи към бюрото. Той отново избърса длани в дънките си.

— Двойната сума — два пъти по сто и осем — е трябвало да покрие вноските за двата магазина.

— Точно така. Миналата седмица.

Робърт кимна и на Бош му се стори, че в очите на младежа бликват сълзи. Хари знаеше, че следващият въпрос е най-важният.

— Какво се случи тая седмица?

— Не знам.

— Но имате представа, нали, Робърт?

Синът на жертвата кимна отново.

— И двата магазина работят на загуба. Разширихме се в най-неподходящия момент, точно преди кризата. Държавата спасява банките, но не и нас. Може да изгубим всичко. Казах му... Казах на баща си, че не можем да продължаваме да плащаме. Казах му, че даваме пари за нищо и ще изгубим магазините, ако не престанем.

— Той обеща ли Ви да не дава повече на триадата?

— Не. Не ми отговори нищо. Реших, че ще продължи да плаща, докато не се разорим. Парите се трупаха. Осемстотин долара месечно е много за бизнес като този. Моят старец си мислеше, че ако измисли друг начин...

Гласът му секна.

— Друг начин за какво, Робърт?

— Друг начин за пестене. Вманиачи се да лови крадци. Смяташе, че ако съкрати загубите, положението ще се промени. Той беше от друго време. Просто не разбираше.

Бош се отпусна назад и погледна Чу. Бяха успели да накарат Ли да проговори. Сега идваше ред на детектива от ЗБАБ да уточни подробностите за триадата.

— Много ни помогнахте, Робърт — пое щафетата Чу. — Трябва да ни съдействате и за мъжа на снимката.

— Казах ви истината. Не го познавам. Никога не съм го виждал.

— Добре, но баща Ви някога споменавал ли е за него, нали разбирате, когато сте разговаряли за вноските.

— Нито веднъж не го е наричал по име. Само каза, че щял да се разсърди, ако престанем да плащаме.

— Някога споменавал ли е името на организацията, на която е плащал? На триадата?

Ли поклати глава.

— Не, никога... чакайте, да, веднъж. Беше нещо с нож. Името като че идваше от някакъв вид нож или нещо подобно. Обаче не си го спомням.

— Сигурен ли сте? Това може да ни насочи.

Младият мъж се намръщи и пак поклати глава.

— Ще се опитам да си го спомня. Сега не мога.

— Добре, Робърт.

Чу продължи разпита, но въпросите му бяха прекалено конкретни и постоянно получаваше един и същи отговор: „Не знам“. Това не смущаваше Бош. Бяха постигнали сериозен успех. Разследването придобиваше все по-ясен фокус.

След малко Чу приключи и върна топката на Хари.

— Добре, Робърт — каза Бош, — мислите ли, че човекът или хората, на които е плащал баща Ви, ще дойдат при Вас за парите?

Този въпрос накара Ли силно да се намръщи.

— Не знам — отново отвърна той.

— Искате ли закрила от полицията?

— И това не знам.

— Е, знаете ни номера. Ако някой се появи, не се съпротивлявайте. Обещайте му парите, ако се налага.

— Аз нямам тези пари!

— Точно това е въпросът. Обещайте му ги, но му кажете, че ще Ви трябва един ден, за да ги съберете. И ни позвънете. Оттам нататък ще поемем ние.

— Ами ако той просто ги вземе от касите? Вчера ми казахте, че касата в магазина на баща ми е била празна.

— В такъв случай го оставете да го направи и после ни се обадете. Ще го заловим, когато дойде следващия път.

Ли кимна и Бош видя, че здравата е уплашил младежа.

— Имате ли оръжие в магазина, Робърт?

Просто го изпитваше. Вече бяха проверили в регистъра. В него фигурираше само пистолетът в другия магазин.

— Не, баща ми имаше. Той беше в опасния квартал.

— Добре. Не прибъгвайте до оръжие. Ако се появи оня човек, просто не се съпротивлявайте.

— Ясно.

— Между другото, баща Ви защо е купил пистолета? Работил е там почти трийсет години, а преди шест месеца изведнъж си е взел оръжие.

— Последния път, когато го обраха, той пострада. Били двама гангстери. Ударили го с едно шише. Казах му, че ако не иска да продаде магазина, трябва да си вземе пистолет. Само че не му свърши никаква работа.

— Обикновено е така.

Детективите благодариха на Ли и го оставиха в офиса му — двайсет и шест годишен мъж, който сега изглеждаше остарял с двайсет години. Докато минаваха през магазина, Бош си погледна часовника и видя, че минава един. Умираще от глад и искаше да си вземе нещо, преди да се запъти към моргата за аутопсията в два. Спря пред една от витрините с топли ястия, избра си руло Стефани и си взе номер от автомата. Когато предложи да купи едно парче и на Чу, младият детектив отговори, че е вегетарианец.

Бош поклати глава.

— Какво има? — попита Чу.

— Мисля, че двамата не бихме могли да станем партньори, Чу. Нямам доверие на човек, който не яде хотдог поне от време на време.

— Аз ям хотдог с тофу.

Хари се потърси от отвращение.

— Това не се брои.

В този момент видяха, че към тях се приближава Робърт Ли.

— Забравих да попитам. Кога ще получим тялото на баща ми?

— Сигурно утре — отвърна Бош. — Аутопсията е днес.

На лицето на Ли се изписа унило изражение.

— Баща ми беше много религиозен човек. Трябва ли да оскверняват тленните му останки?

Хари кимна.

— Такъв е законът. Всяка жертва на убийство се подлага на аутопсия.

— Кога ще я направят?

— След около час.

Ли кимна примирено.

— Моля Ви, не казвайте на майка ми за това. Ще ми се обадят ли да ми съобщят кога мога да взема тялото му?

— Ще се погрижа.

Той им благодари и се върна в офиса си. Бош чу мъжа зад щанда да извиква неговия номер.

9.

По обратния път Чу каза на Бош, че през четиринайсетгодишната си служба никога не е присъствал на аутопсия и няма желание да променя това положение. Искал да се върне в ЗБАБ и да продължи издирването на ковчезника на триадата. Хари го остави в службата му и продължи към моргата на „Мишън Рауд“. Докато си облече престилка и стигне до зала 3, аутопсията на Джон Ли отдавна беше започнала. В окръжната съдебномедицинска служба извършваха шест хиляди аутопсии годишно. Залите бяха постоянно заети и патолозите не чакаха закъснелите ченгета. Добрият патолог можеше да извърши аутопсия час.

Това не беше проблем за Бош. Интересуваха го резултатите, а не самата процедура.

Трупът на Джон Ли лежеше гол на студената стоманена маса. Вътрешните органи бяха извадени през отворения гръден кош. Доктор Шарън Лаксми поставяше тъканни проби върху предметни стъкла на съседната маса.

— Привет, докторе — поздрави Бош.

Лаксми се обърна и го погледна. Не го позна веднага, заради маската и бонето, които носеше детективът.

Полицайте отдавна вече не можеха просто да влизат и да гледат: правилникът изискваше да носят пълно предпазно облекло.

— Бош или Ферас?

— Бош.

— Закъсняваш. Започнах без теб.

Лаксми беше дребна и мургава. От цялата ѝ външност най-силно впечатление правеха силно гримираните ѝ очи зад пластмасовата ѝ маска. Сякаш разбираше, че очите ѝ са единственото, което хората виждат зад защитното облекло, което носеше през повечето време. Говореше със слаб акцент. Но кой в Лос Анджелис нямаше акцент? Даже говорът на началника на полицията, чийто мандат скоро изтичаше, издаваше, че идва от Южен Бостън.

— Да, извинявай. Разпитвах сина на жертвата и се позабавих.

Той не спомена за сандвича с руло Стефани, който също му беше отнел известно време.

— Предполагам, че търсиш ей това.

Патоложката посочи със скалпела си една от четирите стоманени чашки, подредени на плота вляво от нея. Бош се приближи и погледна съдържанието им. Във всяка от тях имаше веществени доказателства, извадени от трупа — три деформирани куршума и една гилза.

— Намерила си гилза? При тялото ли беше?

— Всъщност, вътре в тялото.

— Вътре в тялото ли?!

— Точно така. В хранопровода.

Бош се замисли за нещата, които беше открил, анализирайки снимките от местопрестъплението. Кръвта по пръстите, брадичката и устните на жертвата. Но не и по зъбите. Подозрението му се оказваше вярно.

— Твоят убиец явно е голям садист, детектив.

— Защо смяташ така?

— Защото или е напъхал гилзата в гърлото на жертвата, или изхвърлената гилза някак си се е озовала и устата ѝ от само себе си. Тъй като втората вероятност е едно на милион, залагам на първата.

Хари кимна — не защото беше съгласен с нея, а защото обмисляше сценарий, за който доктор Лаксми ни се бе сетила. Вече имаше представа какво се е случило зад щанда във „Форчън Ликърс“. Една от гилзите, изхвърлена от пистолета на убиеца, трябва да бе паднала върху умиращия Джон Ли или на пода близо до него. Бош предполагаше, че той или е видял извършителя да събира гилзите, или е знаел, че ще бъдат важно веществено доказателство в разследването на собственото му убийство. И че в последния миг от живота си Ли е взел гилзата и се е опитал да я глътне, за да я скрие от убиеца.

С последната си постъпка Джон Ли се беше опитал да даде на детектива важна улика.

— Чистила ли си гилзата? — попита Бош.

— Да, кръвта се беше придвижила нагоре по гърлото — гилзата я спираше като шлюз и не позволяваше на по-голямата част да излезе през устата. Трябваше да я почистя, за да видя какво е.

— Ясно.

— Той знаеше, че вероятността по гилзата да останат пръстови отпечатъци и без това е нищожна. Газовата експлозия при изстрелване на куршума почти винаги ги унищожаваше.

И все пак гилзата можеше да се окаже полезна за идентифициране на оръжието на убийството, ако откритите куршуми бяха прекалено деформирани. Хари погледна куршумите в чашките и веднага установи, че са с кухи върхове, които се бяха разширили и пръснали при попадането си в тялото. Нямаше представа дали някой от тях подлежи на сравнение. Оставените от отражателя, изхвъргача и ударника следи можеха да помогнат при идентифицирането и сравняването на пистолета, ако изобщо го откриеха. Гилзата щеше да свърже жертвата с оръжието.

— Искаш ли да чуеш обобщението ми, за да можеш да си тръгнеш?

— Да, докторе, давай.

Докато Лаксми го запознаваше с предварителните резултати от аутопсията, Бош взе четири прозрачни найлонови пликчета за вещественни доказателства от лавицата над масата и постави в тях куршумите и гилзата. Патроните най-вероятно бяха деветмилиметрови, но окончателно потвърждение щеше да даде балистичната експертиза. Той написа върху всеки плик своето име и това на Лаксми, както и номера на делото, после повдигна полите на престилката си и ги прибра в джоба на самото си.

— Първият куршум е попаднал в горната лява част на гърдите, пронизал е дясната камера на сърцето и е засегнал горните гръбначни прешлени, прекъсвайки гръбначния мозък. Жертвата веднага се е строполила на пода. Следващите два куршума са улучили десния и левия долен ъгъл на гръдната кост. Не мога да установя поредността на тези два изстрела. Пронизали са десния и левия бял дроб и са спрели в мускулите на гърба. Трите изстрела са довели до незабавно спиране на кардиопулмонарната дейност. Предполагам, че смъртта е настъпила след не повече от трийсет секунди.

Съобщението за прекъсването на гръбначния мозък като че ли отхвърляше работната хипотеза на Бош, че Ли нарочно е глътнал гилзата.

— След като гръбначният му мозък е бил прекъснат, можел ли е да движи ръката си?

— Не за дълго. Смъртта е била почти мигновена.

— Но не е бил парализиран, така ли? През тия последни трийсет секунди можел ли е да вземе гилзата и да я постави в устата си?

Лаксми се замисли над този нов сценарий.

— Според мен е бил парализиран. Куршумът обаче е заседнал в четвъртия торакален прешлен, прекъсвайки гръбначния мозък на това място, което със сигурност е довело до парализа. Но тя е започнала оттам и още е можел да движи ръцете си. Било е въпрос на време. Както казах, до пълното прекратяване на жизнените функции се е стигнало в рамките на една минута.

Бош кимна. Версията му продължаваше да е валидна. Ли можеше с последни сили да е взел гилзата и да я е поставил в устата си.

Зачуди се дали убиецът го е знаел. Най-вероятно му се беше наложило да заобиколи щанда, за да потърси гилзите. През това време Ли можеше да е глътнал едната. Откритата под тялото кръв показваше, че то е било преместено. Детективът предполагаше, че това се е случило по време на търсенето на липсващата гилза.

Обземаше го все по-силна възбуда. Гилзата представляваше важно веществено доказателство, ала още по-голямо значение имаше фактът, че убиецът е допуснал грешка. Трябваше колкото може по-скоро да занесе новите находки в балистиката.

— Добре, докторе, нещо друго?

— Може би е по-добре да видиш нещо още сега, отколкото да чакаш снимките. Помогни ми да го преобърнем.

Двамата отидоха при масата за аутопсии и внимателно претърколиха трупа настрани. Вкочаняването беше напълно изчезнало и процедурата не ги затрудни. Лаксми посочи глезените. Бош се наведе към тях и видя, че отзад на ходилата са татуирани миниатюрни китайски йероглифи. На единия крак бяха два, а на другия — три, разположени от двете страни на ахилесовото сухожилие.

运气 钱 爱 家庭

— Снима ли ги?

— Да, ще приложа снимките към доклада.

— Може ли някой тук да ги преведе?

— Едва ли. Доктор Мин сигурно може, обаче тази седмица е в отпуската.

— Добре, дай да го смъкнем малко надолу, за да провеся краката през ръба на масата и да ги снимам.

Тя му помогна да плъзнат трупа по масата. Ходилата увиснаха надолу и Бош нагласи глезените един до друг, така че йероглифите да бъдат в един ред. Той бръкна под престилката си и извади мобилния си телефон, включи го на камера и направи две снимки.

— Готово.

Хари прибра телефона си и двамата върнаха тялото в предишното положение.

Той си свали ръкавиците и ги хвърли в кошчето за медицински отпадъци, после отново взе мобилния си и позвъни на Чу.

— Дай си имейла. Искам да ти пратя една снимка.

— На какво?

— На китайски йероглифи, които са татуирани на глезените на господин Ли. Интересува ме какво означават.

— Добре.

— Чу му продиктува служебния си електронен адрес. Бош разгледа фотографиите и му прати по-ясната, после прибра телефона.

— Има ли още нещо, което трябва да знам, докторе?

— Това като че ли е всичко, детектив. Освен един факт, който може би ще трябва да съобщим на роднините му.

— Да?

Патоложката посочи един от съдовете за вътрешни органи на работната ѝ маса.

— Куршумите само са ускорили неизбежното. Господин Ли е умирал от рак.

Бош се приближи и погледна в съда. Белите дробове на жертвата бяха извадени от тялото за претегляне и анализ. Лаксми ги беше отворила, за да проучи траекторията на куршумите. И двата долни дяла бяха тъмносиви от ракови клетки.

— Бил е пушач — отбеляза патоложката.

— Знам — отвърна Бош. — Колко време смяташ, че му оставало?

— Около година. Може би повече.

— Можеш ли да кажеш дали се е лекувал?

— Най-вероятно не. Със сигурност не е опериран. И не виждам следи от химио или лъчетерапия. Възможно е още да не е бил диагностициран. Но съвсем скоро е щял да разбере.

Хари се замисли за собствения си бял дроб. Не пушеше от години, но казваха, че уврежданията настъпват бързо. Понякога сутрин гърдите му тежаха и го стягаха. По време на едно разследване преди няколко години се беше изложил на висока радиация. Бяха го подложили на лечение, но винаги се бе надявал, че облъчването е убило онова, което би могло да се развива в гърдите му.

Той за пореден път извади мобилния си телефон, включи го на камера, надвеси се над съда с белия дроб и снима увредения орган.

— Какво правиш? — попита Лаксми.

— Искам да пратя снимката на един човек.

Бош провери резултата, после прати снимката по имейла.

— На кого? Не на роднините му, надявам се.

— Не, на дъщеря ми.

— На дъщеря ти ли?!

В гласа ѝ прозвучаха нотки на възмущение.

— Трябва да види какви са резултатите от тютюнопушенето.

— Много мило.

Тя не каза нищо повече. Бош прибра телефона си и си погледна часовника. Двойният дисплей му показваше часа в Лос Анджелис и Хонконг — подарък от дъщеря му след множество телефонни обаждания посред нощ. В Лос Анджелис тъкмо минаваше три. Дъщеря му имаше петнайсетчасова преднина и спеше. Щеше да стане за училище след около час и тогава да види снимката. И негодуващо щеше да му се обади, ала по-добре такъв разговор, отколкото никакъв.

Тази мисъл го накара да се усмихне и Хари отново се съсредоточи върху работата си. Беше готов да продължи.

— Благодаря, докторе. За протокола, взимам веществените доказателства, за да ги занеса в балистиката.

— Разписа ли се за тях?

Лаксми посочи клипборда на масата и Бош установи, че тя вече е попълнила формуляра за предаване на веществени доказателства. Хари се подписа под потвърждението, че поема отговорността за изброените материали, и се насочи към изхода.

— Нали ще почакаш два дни за разпечатката? — попита патоложката.

Имаше предвид официалния доклад за аутопсията.

— Дадено — отвърна на излизане Бош.

10.

По пътя към криминалния отдел Бош позвъни на Чу и попита за татуировките.

— Още не съм ги превел — отговори детективът от ЗБАБ.

— Какво искаш да кажеш, не ги ли погледна?

— Да, погледнах ги, обаче не мога да ги превода. Опитвам се да намеря някой, който може да се справи с тях.

— Видях те да разговаряш с госпожа Ли. Превеждаше ѝ.

— Това, че говоря, не означава, че мога да чета, Бош. Има осем хиляди такива йероглифи. Получих образование на английски и говорех на китайски само вкъщи. Никога не съм чел.

— Добре, при вас няма ли някой, който да ми ги преведе? Нали сте звено за борба с азиатския бандитизъм?

— Звено за борба с азиатския бандитизъм. Да, при нас има хора, които могат да преведат йероглифите, но в момента не са тук. Ще ти се обадя веднага, щом получа превода.

— Чудесно. Обади ми се.

Бош затвори. Забавянето го ядоса. Разследването трябваше да се движи като акула. Не биваше да губи инерция, защото това щеше да е фатално. Той си погледна часовника, за да провери колко е в Хонконг, отби до тротоара и прати снимката на татуировките на дъщеря си. Тя щеше да я получи по телефона си веднага, след като видеше пратената по-рано фотография на белия дроб.

Доволен от себе си, Хари отново потегли. Благодарение на дъщеря си ставаше все по-добър в дигиталните комуникации. Тя настояваше да контактуват по всички модерни начини — имейл, есемес, видео. Даже неуспешно се беше опитала да го вкара в някакъв си „Туитър“. На свой ред той държеше да общуват по старому — с устни разговори. И се грижеше телефонните им тарифи да включват роуминг.

След няколко минути стигна до Дирекция на полицията и се качи направо в лабораторията за балистични експертизи на четвъртия етаж, където занесе четирите пликчета на лаборант на име Рос Малоун.

Неговата работа се състоеше в анализ на куршуми и гилзи с цел идентифициране на марката и модела огнестрелното оръжие, с което са изстреляни. По-късно, в случай че откриеха оръжие, той щеше да направи балистична експертиза, за да го сравни с куршумите.

Малоун започна с гилзата. Той я извади от пликчето с пинсети, постави я под мощна лупа със светеща рамка и дълго я проучва.

— Деветмилиметров „Кор Бон“^[1] — накрая съобщи лаборантът. — И pistolетът сигурно е „Глок“.

Бош очакваше потвърждение на калибъра и идентификация на марката на патрона, но не и на оръжието, с което е изстрелян.

— Откъде знаеш?

— Виж сам.

Малоун седеше на табуретка пред лупата, монтирана на подвижна стойка за масата. Той леко я завъртя настрани, така че детективът да погледне над рамото му, държейки задния край на гилзата под увеличителното стъкло. Хари прочете думите „Кор Бон“, отпечатани върху външния ръб на гилзата. В средата имаше вдлъбнатина, оставена от ударника на pistolета.

— Вдлъбнатината е продълговата, почти правоъгълна, виждаш ли я?

— Да.

— Това е „Глок“. Само той оставя такъв правоъгълник, защото ударникът е с правоъгълно напречно сечение. Тъй че ти трябва деветмилиметров „Глок“. Има няколко подходящи модела.

— Добре, това ще ми помогне. Нещо друго?

Лаборантът върна лупата пред себе си и завъртя гилзата под нея.

— Има ясни следи от отражателя и изхвъргача. Мисля, че ако ми донесеш оръжието, ще мога да го свържа с гилзата.

— Веднага щом го открия. Ами куршумите?

Малоун прибра гилзата обратно в найлоновото пликче и един по един извади куршумите, за да ги проучи за кратко под лупата. Накрая отново взе втория и го разгледа. Той поклати глава.

— Няма да свършат работа. Доста са повредени. Гилзата е най-подходяща за сравнение. Както казах, ако ми донесеш оръжието, ще го свържа с нея.

Бош осъзна, че последната постъпка на Джон Ли придобива все по-голямо значение. Чудеше се дали старецът е знаел, че ще се окаже

толкова важно.

— Пипал ли си гилзата, Хари? — прекъсна размислите на детектива Малоун.

— Не, но доктор Лаксми от моргата е измила кръвта с вода. Открита е в тялото на жертвата.

— В тялото ли?! Невъзможно! Гилзата няма как да...

— Нямам предвид, че е прострелян с нея. Опитал се да я глътне. Била е в гърлото му.

— Ааа, това е нещо друго.

— Да.

— Лаксми трябва да е била с ръкавици, когато я е намерила.

— Точно така. Защо, Рос?

— Ами, мислех си нещо. Преди около месец получихме една листовка от „Пръстови отпечатащи“. Готвели се да въвеждат някакъв нов и супермодерен електро и така нататък метод за сваляне на отпечатащи от месингови гилзи и търсели образци. Нали разбираш, с които да можем да излезем в съда.

Бош го зяпна. Никога през детективския си стаж не беше чувал за сваляне на пръстови отпечатащи от изстреляни гилзи. Отпечатащите се образуваха от кожна мазнина. Те изгаряха в милисекундата на експлозията в затвора.

— Рос, сигурен ли си, че става дума за изстреляни гилзи?

— Да, така пишеше. Тери Соп е лаборантката, която се занимава с това. Защо не се отбиеш при нея?

— Само ми върни гилзата и веднага отивам.

Петнайсет минути по-късно Бош беше при Тери Соп в лаборатория по дактилоскопия. Старшата лаборантка работеше в полицията почти толкова отдавна, колкото и Хари. Двамата се разбираха добре, ала той все пак смяташе, че трябва да я подтикне тя сама да му предложи помощта си.

— Какъв е случаят, Хари?

Винаги го посрещаше с тези думи.

— Случаят е следният. Вчера започнах разследване в южен Лос Анджелис и днес намерихме гилза от пистолета на убицеца.

Той вдигна в ръката си найлоновата торбичка с гилзата. Соп я взе и я разгледа с присвити очи.

— Изстреляна ли е?

— Да. Знам, че вероятността е малка, обаче се надявах върху нея да има отпечатък. В момента разследването ми буксува.

— Дай да видим. По принцип би трябвало да си изчакаш реда, но като имаме предвид, че двамата сме преживели петима началници на полицията...

— Тъкмо затова идвам при теб, Тери.

Соп седна на работната си маса и също като Малоун, извади гилзата от пликчето с помощта на пинсета. След като я постави под цианоакрилатна пара, тя я облъчи с ултравиолетова светлина. Бош наблюдаваше над рамото ѝ и видя резултата още преди лаборантката да го обяви.

— Имаш едно петно ей тук. Като че ли някой я е пипал, след като е била изстреляна. И това е всичко.

— Мамка му.

Детективът предполагаше, че петното най-вероятно е оставено от ръката на Джон Ли.

— Съжалявам, Хари.

Обзе го униние. Знаеше, че няма голяма вероятност, даже никаква, ала се надяваше Соп да усети колко много разчита на пръстов отпечатък той.

Лаборантката върна гилзата в найлоновото пликче.

— Ходи ли в балистиката?

— Да, тъкмо оттам идвам.

Тя кимна. Бош виждаше, че се е замислила за нещо.

— Разкажи ми за случая, Хари. Дай ми параметрите.

Бош обобщи случая, но пропусна да спомене за заподозрения, когото бяха открили във видеозаписа. Представи нещата така, сякаш разследването е почти безнадеждно. Никакви веществени доказателства и заподозрени, никакви мотиви, освен обикновен грабеж. Нищичко. Абсолютно нищо.

— Хм, все пак бихме могли да опитаме едно нещо — накрая каза Соп.

— Какво?

— До края на месеца ще разпространим съобщение на това. Готвим се за въвеждане на електростатично усилване. Твоят случай може да се окаже подходящо начало.

— Какво е това „електростатично усилване“, по дяволите?

Соп се усмихна като дете, на което са му останали бонбони, след като всички други са изяли своите.

— Този метод е разработен от Нортхамптъншърската полиция в Англия и позволява сваляне на пръстови отпечатащи от месингови повърхности като гилзи с помощта на електричество.

Бош се огледа наоколо, откри свободна табуретка при една от съседните маси, домъкна я и седна.

— Как действа?

— Ами, процесът е следният. Когато зареждаш патрони в револвер или пълнител на автоматичен пистолет, повтаряш едни и същи действия. Хващаш всеки патрон с пръсти и го пъхаш вътре. Прилагаш натиск. На пръв поглед има идеални условия за оставяне на отпечатащи, нали така?

— Докато не произведеш изстрел.

— Точно така. Пръстовият отпечатък по същество представлява остатъци от потта, която се образува в междупапиларните ти бразди. Проблемът е, че когато бъде произведен изстрел и оръжието изхвърли гилзата, отпечатъкът обикновено изчезва при експлозията. Рядко се случва да свалиш отпечатък от изстреляна гилза, освен ако той не принадлежи на човека, който я е вдигнал от земята.

— Всичко това ми е известно — рече Бош. — Каж ми нещо, което не знам.

— Добре де, добре. Виж сега, този метод действа най-добре, ако с оръжието не е стреляно непосредствено след зареждането. С други думи, за да може методът да даде резултати, патронът трябва да е бил зареден в пистолета, но да е останал там поне няколко дни. Колкото повече, толкова по-добре. Защото така потта от отпечатащите реагира с месинга. Разбираш ли?

— Искаш да кажеш, че има химична реакция.

— Микроскопична. Потта ти се състои от най-различни неща, но главно от натриев хлорид — сол. Той реагира с месинга — разяжда го — и оставя следи. Но ние просто не ги виждаме.

— И електричеството ви позволява да ги видите.

— Точно така. Пускаме електрически ток с напрежение две хиляди и петстотин волта през гилзата, посипваме я с въглероден прах и тогава виждаме отпечатъка. Засега сме провели няколко

експеримента. Знам как действа. Методът е изобретен от един англичанин, Бонд.

Бош все повече се обнадеждаваше.

— Тогава защо не го направим?

Соп протегна длани напред в успокоителен жест.

— Стой, чакай малко, Хари. Не можем да го направим просто така.

— Защо? Какво чакате, началникът на полицията да ви пререже лентата ли?

— Не, не става въпрос за това. Такива веществени доказателства и методи още не са представяни в калифорнийски съд. Заедно с прокуратурата работим по процедурата и никой не иска за пръв път да излезе в съда със случай, който не е стопроцентов гол. Трябва да мислим за бъдещето. Първият път, когато използваме този метод, ще създаде прецедент. Ако случаят не е подходящ, ще се издъним и това много ще ни забави.

— Е, може би тъкмо този случай е подходящ. Кой го определя?

— Първо Бренеман ще избере случая и после ще го предложи на прокуратурата.

Чък Бренеман ръководеше Сектора по криминалистика. Бош разбираше, че изборът на първия случай може да отнеме седмици, ако не и месеци.

— Виж, нали каза, че експериментирате с тоя метод?

— Да, трябва да сме сигурни, че знаем какво правим.

— Добре тогава, експериментирайте с моята гилза. Вижте какво ще откриете.

— Не можем, Хари. Използваме експериментални патрони в контролирана среда.

— Тери, тоя анализ наистина ми е нужен. Може да се окаже, че няма нищо, но пък може и отпечатъкът на убиеца да е върху гилзата. И ти можеш да го откриеш.

Соп явно осъзна, че я е приклецил човек, който просто няма да се откаже.

— Добре, слушай. Следващата серия експерименти е насрочена чак за идната седмица. Нищо не ти обещавам, но ще се опитам да ти помогна.

— Благодаря, Тери.

Бош попълни формуляра за предаване на веществени доказателства и излезе от лабораторията. Възможността да използва новия научен метод, за да получи отпечатъка на убиеца, го изпълваше с възбуда. Имаше чувството, че Джон Ли сякаш е знаел за електростатичното усилване, и от тази мисъл го побиваха почти електрически тръпки.

Когато слезе от асансьора на петия етаж, той си погледна часовника и видя, че е време да позвъни на дъщеря си. Тя вече вървеше по „Стъбс Роуд“ към „Хепи Вали Академи“. Ако не ѝ се обади сега, трябваше да чака, докато свършат училище. Хари спря в коридора пред отдела, извади телефона си и натисна клавиша за бързо избиране. Минаха трийсет секунди, докато сигналът прехвърли океана.

— Тате! Каква е тая снимка на мъртвец?

Той се усмихна.

— Здравей и на теб. Откъде знаеш, че е мъртвец?

— Хм, чакай да си помисля. Баща ми разследва убийства и ми праща боси крака върху стоманена маса. Ами другата снимка? На белия дроб? Отврат!

— Бил е пушач. Реших, че трябва да го видиш.

Оттатък последва мълчание. След това дъщеря му заговори съвсем спокойно. В гласа ѝ вече не можеше да се открие предишното момиченце.

— Аз не пуша, тате.

— Да, ама майка ти ми каза, че миришеш на цигари, след като излизаш с приятели в мола.

— Да, това е вярно, обаче не пуша с тях.

— А с кого пушиш?

— Изобщо не пуша, тате! Големият брат на приятелката ми понякога кисне с нас, за да я наглежда. Не пуша нито аз, нито Хъ.

— Кой е Хъ?

— Приятелката ми, нали ти казвам. Цялото ѝ име е Хъ-Ю — Тя произнесе името с китайски акцент.

— Добре, остави тоя бял дроб, Мади. Щом ми казваш, че не пушиш, ще ти повярвам. Но не ти се обаждам за това, а за татуировката на глезените — можеш ли да я прочетеш?

— Да, отврат. Имам крака на мъртвец в телефона си.

— Е, можеш да изтриеш снимката веднага щом ми кажеш какво означава татуировката. Знам, че учите тия неща в училище.

— Няма да я изтрия. Ще я покажа на приятелите си. Много ще им хареса.

— Не, няма да им я покажеш. Тя е от разследването, което вода, и никой не бива да я вижда. Пратих ти я, защото реших, че можеш бързо да ми преведеш значението на татуировката.

— Искаш да кажеш, че в цялото полицейско управление на Лос Анджелис няма кой да ти я преведе ли? И трябва да се обадиш на дъщеря си в Хонконг за толкова просто нещо?!

— В момента е горе-долу така. Човек прави, каквото може. Знаеш ли какво означават йероглифите?

— Да, тате. Лесни са.

— Добре, какво означават?

— Цялата татуировка е нещо като пожелание за сполука. Йероглифите на левия глезен са „фу“ и „кай“ — „късмет“ и „пари“. На десния глезен имаш „ай“ и „ши“ — „любов“ и „семейство“.

Бош се замисли. Това явно бяха нещата, които са били най-важни за Джон Ли. Беше се надявал, че винаги ще са с него.

После му хрумна, че йероглифите са разположени от двете страни на ахилесовите сухожилия. Предполагаше, че Ли нарочно ги е татуирал така, съзнавайки, че нещата, които се е надявал да има, го правят уязвим. Те бяха и неговата Ахилесова пета.

— Ало, тате?

— Да, тук съм. Просто се бях замислил.

— Е, успях ли да ти помогна? Разреших ли случая?

Бош се усмихна и моментално се сети, че тя не го вижда.

— Не съвсем, но ми помогна.

— Добре. Длъжник си ми.

Той кимна.

— Много си хитра, а? На колко си вече — утре ще се събудиш на трийсет, предполагам?

— Уф, стига бе, тате!

— Е, майка ти явно се справя добре.

— Не особено.

— Ей, така не се говори за майка!

— Да, ама на теб не ти се налага да живееш с нея, тате. А на мен ми се налага. И не е много забавно. Обясних ти, когато бях в Лос Анджелис.

— Тя още ли ходи с оня човек?

— Да, и аз съм на заден план.

— Нищо подобно, Мади. Тя просто отдавна не е имала никого до себе си.

Аз също, помисли си Бош.

— Не я защитавай, тате. Аз все нещо ѝ преча. Но когато кажа, добре, ще живея при татко, тя не позволява.

— Трябва да живееш с майка си. Тя те е отгледала. Виж, след месец ще дойда за една седмица. Тогава ще си поговорим за всичко това. Тримата с майка ти.

— Както кажеш. Трябва да затварям. Вече съм в училището.

— Добре. Много поздрави на Хъ от мен.

— Само не ми пращай повече снимки на бели дробове, става ли?

— Следващия път ще е черен дроб. Или далак. Далаците излизат страхотно на снимка.

— Абе татееее!

Той затвори и се замисли за разговора си с Мади. Струваше му се, че все по-трудно понася седмиците и месеците между техните срещи. Колкото повече се оформяше индивидуалността ѝ, колкото по-умна и общителна ставаше, толкова повече я обичаше. Липсваше му постоянно. Съвсем наскоро беше идвала в Лос Анджелис, през юли — за пръв път пътуваше сама такава надалече. Едва навлязла в юношеството, а вече обиколила света, тя проявяваше мъдрост, неприсъща за годините ѝ. Бош си взе отпуска и двамата прекараха заедно две чудесни седмици в скитане из града. За Хари това беше прекрасно време и накрая Мади за пръв път спомена, че иска да живее в Лос Анджелис с него.

Той беше достатъчно умен, за да разбира, че това желание идва след две седмици на изключителни прояви на внимание от страна на баща, който всяка сутрин я пита какво иска да прави през деня. Нещо съвсем различно от постоянните грижи на майка ѝ, която я отглеждаше от бебе и същевременно и изкарваше прехраната и на двете. И все пак най-тежкият ден в живота на Бош като „нещатен“ баща беше тогава, когато закара дъщеря си на летището и я качи на самолета за Хонконг.

Почти очакваше тя да се затича назад към него, ала Мади си замина, макар и с нежелание. Оттогава той изпитваше огромна празнота.

Щеше да отиде при нея чак след месец и знаеше, че му предстои дълго и мъчително чакане.

— Какво правиш навън, Хари?

Бош се обърна. Партньорът му Ферас тъкмо излизаше от отдела — навярно отиваше до тоалетната.

— Разговарях с дъщеря си. Имах нужда от уединение.

— Тя как е?

— Добре. Ще се видим в отдела.

Бош се насочи към вратата, прибирайки телефона в джоба си.

---

[1] Марка пистолетни патрони, произвеждани от „Дакота Амо Инк“. — Б.пр. ↑

11.

Вечерта се прибра в осем с торбичка от „Ин-ен-аут Бъргър“ в Кауенга.

— Скъпа, върнах се! — извика Бош, докато се бореше с ключа, торбичката с храна и куфарчето си.

Той се усмихна сам на себе си и отиде направо в кухнята. Остави куфарчето си на плота, извади бутилка бира от хладилника и излезе на верандата. По пътя изключи CD плеъра и остави плъзгащата се врата отворена, така че музиката да се слее с шума на 101-во шосе в прохода в подножието на хълмовете.

От верандата се разкриваше гледка на североизток към Юнивърсъл Сити, Бърбанк и планината Сан Гейбриъл. Хари изяде двата си хамбургера, като ги държеше над разтворената торбичка, за да не падат трохи, любувайки се на залязващото слънце именящите се багри на планинските склонове. Слушаше „Седем крачки до рая“ от албума на Рон Картър „Скъпи Майлс“. Картър беше един от най-видните басисти през последния половин век. Бе свирил с всички и Бош често си мислеше за историите, които можеше да разкаже джазменът, за всичките си участия в концерти и музикантите, които познаваше. Независимо дали свиреше за свой или чужд албум, работата му винаги се отличаваше. Според Хари, защото като басист, той никога не можеше да е обикновен оркестрант. Винаги беше водещ. Винаги определяше ритъма, дори и зад тромпета на Майлс Дейвис.

Песента, която звучеше сега, постепенно набираше инерция. Като автомобилно преследване. И това напомняше на Бош за собственото му преследване, за постигнатия през деня напредък. Беше доволен от набраното ускорение, ала го смущаваше мисълта, че разследването е достигнало точка, в която трябва да разчита на работата на други хора. Трябваше да чака, докато други открият ковчежника на триадата. Трябваше да чака, докато други решат дали да използват гилзата като експериментален обект за новия си дактилоскопичен метод. Трябваше да чака някой да му се обади.

Чувстваше се най-добре, когато сам си вършеше работата и определяше какво да правят другите. Бош не беше оркестрант. Той трябваше да налага ритъма, а в момента възможностите на разследването почти се бяха изчерпали. Замисли се за следващите си ходове. Не бяха много. Можеше да обиколи фирмите на китайци в южен Лос Анджелис със снимката на ковчежника, но знаеше, че най-вероятно ще е безрезултатно. Разделяше ги огромна културна пропаст. Никой нямаше доброволно да разпознае член на триада пред полицията.

И все пак беше готов да извърви този път, ако скоро не се появеше нищо друго. Поне щеше да прави нещо. Инерцията си беше инерция — в музиката, на улицата или в ритъма на собственото ти сърце.

Когато небето почти се смрачи, Бош бръкна в джоба си и извади кибритената книжка. Разтвори я и прочете късметчето. Взимаше го насериозно още от онази нощ в магазина. Вярваше, че е човек, намерил покой в себе си. С времето.

Докато дъвчеше последната хапка хамбургер, мобилният му телефон извъня. Извади го и погледна дисплея. Изписването на номера беше блокирано, но той отговори.

— Бош.

— Хари, Дейвид Чу е. Ядеш ли нещо? Къде си?

Гласът му трепереше от възбуда.

— Вкъщи съм. А ти?

— В Монтерей Парк. Пипнахме го!

Бош се замисли за миг. Монтерей Парк беше градче в източната част на окръг Лос Анджелис с близо три четвърти китайско население. На петнайсет минути от центъра, то приличаше на чужда страна с непонятен език и култура.

— Кого сте пипнали? — накрая попита детективът.

— Нашият човек. Заподозрения.

— Искаш да кажеш, че сте го разпознали, така ли?

— Нещо повече. Открихме го. В момента го наблюдаваме.

Няколко неща в тази информация моментално го обезпокоиха.

— Първо, кои сте „вие“?

Тук съм с колеги от полицейското управление на Монтерей Парк. Те разпознаха нашия човек от записа и ме доведоха при него.

Вената на слепоочието му запулсира. Стига да беше вярно, разпознаването на ковчезника на триадата означаваше голяма крачка в разследването. Но не и всичко останало, което чуваше. Привличането на друго полицейско управление в случая и контактът със заподозрян можеха да се окажат фатални грешки и дори не биваше да се обмислят без знанието и одобрението на водещия следовател. Но Бош не можеше да вдигне скандал на Чу. Трябваше да запази спокойствие и да положи всички усилия да овладее ситуацията.

— Внимателно ме слушай, детектив Чу. Осъществихте ли контакт със заподозрения?

— Контакт ли? Не, още не сме. Чакаме подходящия момент. Той не е сам.

Слава Богу, помисли си Бош.

— Заподозреният видя ли ви?

— Не, Хари, ние сме от отсрещната страна на улицата.

Бош още повече се успокои. Започваше да си мисли, че може да спаси положението.

— Добре, чакай там, където си сега, и ми кажи какви ходове си предприел и какво точно имаме. Как стигна до Монтерей Парк?

— ЗБАБ поддържа тесни връзки с групата за борба с бандитизма на Монтерей Парк. Тази вечер след работа им занесох снимката на нашия човек, за да видя дали ще го разпознаят. Третият, на когото я показах, го идентифицира.

— Третият значи. Кой по-точно?

— Детектив Тао. В момента съм заедно с него и партньора му.

— Добре, кажи ми името на заподозрения.

— По-Чин Чан.

— Фамилията му е Чан, така ли?

— Да. И според досието му, бил от Юн Ким — „Смелия нож“. Връзва се с татуировката.

— Добре, друго?

— Засега е това. Явно е от долните ешелони на триадата. Всички тези хора си имат истинска работа. Той работи във фирма за автомобили на старо в Монтерей Парк. Тук е от деветдесет и пета и има двойно гражданство. Не е арестуван, поне в Щатите.

— Наблюдавате ли го в момента?

— Да, играе карти. „Смелия нож“ действа главно тук, в Монтерей Парк. И вечер често се събирали в един тукашен клуб. Тао и Херера ме доведоха.

Бош реши, че Херера е партньорът на Тао.

— Казваш, че си от отсрещната страна на улицата, така ли?

— Да, клубът е в малък мол. Ние сме на отсрещния тротоар. Вътре са, играят карти. Наблюдаваме Чан с бинокъл.

— Добре, слушай сега, идвам при вас. Отдалечете се докато не пристигна. Най-малко на още една пряка.

Отговорът на Чу се забави.

— Няма нужда да се отдалечаваме, Хари. Ако го изпуснем, може да изчезне.

— Слушай, детектив, искам да се отдалечите. Ако изчезне, аз ще съм виновен, не ти. Не бива да рискуваме да забележи полицейско присъствие.

— Ама ние сме на отсрещния тротоар — възрази Чу — на четири улични ленти от него.

— Ти май не ме слушаш, Чу. Щом ти го виждаш, може да те види и той. Отдалечете се, по дяволите. Най-малко на една пряка! И ме чакайте. Ще бъда при вас след няма и половин час.

— Ще е жалко — почти прошепна детективът от ЗБАБ.

— Не ми пука. Трябваше да ми позвъниш още щом си идентифицирал заподозрения. Вместо това ти си присвояваш моето разследване и се налага да те спра, преди да си прецакал всичко.

— Грешеш, Хари. Нали ти се обаждам?

— Да бе, много благодаря. А сега се отдалечете. Ще ти позвъня, когато наближа Монтерей Парк. Как се казва заведението?

Чу помълча, после сърдито отговори:

— Клуб осемдесет и осем. Намира се на „Гарви Авеню“, около четири преки западно от „Гарфилд“. Тръгни по „Десето шосе“ и...

— Знам пътя. Идвам.

Бош затвори, за да сложи край на всякакви спорове. Чу беше предупреден. Ако не се отдалечеше заедно с двамата полицаи от Монтерей Парк, Хари щеше да го даде на Вътрешния отдел.

12.

Бош потегли от дома си след две минути, спусна се по склона и продължи по „Сто и първо шосе“ през Холивуд, после излезе на „Десето“ и се насочи на изток. Нямаше много трафик и щеше да стигне в Монтерей Парк за десетина минути. По пътя позвъни на Игнасио Ферас, обясни му какво става и му предложи да се срещнат в Градчето. Ферас отклони под предлог, че е по-добре поне единият от двамата да е бодър на сутринта. Пък и се бил задълбочил в криминалистичния анализ на финансовите аспекти на случая — опитвал се да определи състоянието на бизнеса на Джон Ли и до каква степен жертвата би могла да е свързана с триадата.

Бош се съгласи и затвори. Очакваше партньорът му да отхвърли поканата. Страхът на младия детектив от улиците ставаше все по-очевиден и това вече започваше да омръзва на Хари. Ферас обаче правеше всичко възможно да си намира работа, която може да се свърши в отдела. Беше се специализирал в попълването на документи, компютърните проверки и финансовите анализи. Често се налагаше Бош да търси други детективи за работа на терен, дори за елементарни задачи като разпит на свидетели. Той бе дал достатъчно време на Ферас да се възстанови, ала вече трябваше да помисли и за жертвите, които не получаваха полагащото им се внимание. Сериозно разследване не се правеше с партньор, който е прикован за бюрото си.

„Гарфилд“ беше една от главните пътни артерии в района и докато пътуваше на юг, той мина покрай търговската част на града. Монтерей Парк спокойно можеше да мине за квартал на Хонконг. Неонът, пъстрите цветове, магазините и езикът на рекламите бяха насочени към китайскоезичното население. Липсваха само небостъргачите. Хонконг бе вертикален град. За разлика от Монтерей Парк.

Той зави наляво по „Гарви“ и извади телефона си, за да позвъни на Чу.

— На „Гарви“ съм. Вие къде сте?

— Малко по-нататък ще видиш един голям супермаркет от южната страна. Ние сме на паркинга. Преди да стигнеш, ще подминеш клуба, който е от северната страна на пътя.

— Ясно.

Бош затвори и продължи да шофира, плъзгайки поглед по неоновите реклами отляво. Скоро видя над входа на малък клуб да сияят червените цифри 88. Нямаше други надписи. Когато Чу беше произнесъл името, Хари не му бе обърнал внимание. Сега разбираше, че това не е адресът на клуба. А пожелание за сполука. От дъщеря си и от многобройните си гостувания в Хонконг знаеше, че в китайската култура осмицата е щастливо число. Символизираше безкрайност — безкраен късмет, любов, пари и изобщо каквото искаш от живота. Членовете на „Смелия нож“ явно се надяваха на двойно повече, поставяйки две осмици над входа на заведението си.

Когато минаваше покрай него, той видя светлина зад прозореца. Щорите бяха леко отворени и около една маса вътре седяха или стояха десетима мъже. Бош продължи нататък и след три преки отби в паркинга на супермаркет „Биг Лау“. В отсрещния край видя служебна „Краун Виктория“, която изглеждаше прекалено нова, за да е на Лосанджелиското полицейско управление. Чу явно пътуваше с форда на полицаите от управлението на Монтерей Парк. Той спря на свободното място до тях.

Всички си свалиха прозорците и детективът от ЗАБА ги представи един на друг от задната седалка. Херера седеше зад волана, до него беше Тао. Двамата полицаи нямаха и трийсет години, но това трябваше да се очаква. Малките управления в градчетата около Лос Анджелис бяха нещо като хранилки за Лосанджелиското полицейско управление. Ченгетата постъпваха там съвсем млади, натрупваха няколко години опит и кандидатстваха в ЛАПУ или Лосанджелиското окръжно шерифско управление, където полицейската служба се смяташе за по-престижна и интересна, а допълнителният опит им осигуряваше предимство.

Бош се обърна към Тао.

— Вие ли разпознахте Чан?

— Да — потвърди полицаят. — Преди шест месеца го спрях за случайна проверка и си го спомних, когато Дейви се появи със снимката.

— Къде го спряхте?

Докато Тао обясняваше, партньорът му продължаваше да наблюдава Клуб 88 от другата страна на улицата. От време на време вдигаше бинокъла си, за да огледа по-внимателно излизащите или влизащи хора.

— Натъкнах се на него в промишления квартал към края на „Гарви“. Беше късно и той шофираше ван. Като че ли се беше загубил. Позволи ни да погледнем във вана и вътре нямаше нищо, обаче според мен отиваше да прибере някаква стока. През ония складове минават огромни количества ментета. Човек лесно може да се изгуби, защото складовете са много и всички си приличат. Та както и да е, ванът не беше негов. Оказа се регистриран на името на Винсънт Цин от Саут Пасадина, който ни е добре известен като член на „Смелия нож“. Изобщо познато лице. Има автокъща в Монтерей Парк и Чан работи при него.

Бош разбираше какво се е случило. Тао беше спрял вана, но без вероятна причина за обиск или арест, трябваше да разчита на доброволно съдействие от страна на Чан. Бяха попълнили формуляр за полеви разпит и с разрешението на шофьора бяха проверили каросерията.

— И какво, той просто така си призна, че е от триадата „Смелия нож“, а?

— Не — възмутено отвърна Тао. — Забелязахме татуировката и видяхме кой е собственик на колата. И направихме връзката, детектив.

— Добре. Той имаше ли шофьорска книжка?

— Да. Само че тая вечер проверихме адреса му. Не е актуален. Чан се е преместил.

Бош рязко погледна Чу. Това означаваше, че ако посоченият в шофьорската книжка на Чан адрес е бил верен, те сигурно вече са щели да осъществят контакт със заподозрения без участието на водещия следовател.

Детективът от ЗБАБ извърна очи. Бош се опита да запази спокойствие. Ако се развикаше, щеше да се лиши от съдействието им, в резултат на което щеше да пострада разследването. Не можеше да допусне това да се случи.

— Носите ли формуляра за полеви разпит? — попита Тао той.

Полицаят му го подаде през прозореца. Хари включи лампичката над огледалото и прочете информацията за По-Чин Чан. Вече му бяха съобщили повечето подробности. Тао обаче се беше отнесъл изключително съвестно към работата си. Във формуляра бе записан мобилен номер. Това можеше да се окаже повратен момент в случая.

— Номерът валиден ли е?

— Нямам представа дали е валиден в момента — тия типове постоянно си сменят телефоните. Но тогава беше. Набрах го, за да се уверя, че не ме будалка.

— Добре, трябва да го проверим.

— Нима просто ще му се обадите да го питате как е?

— Не, вие ще се обадите. Блокирайте изписването на вашия номер и след пет минути му позвънете. Ако отговори, кажете, че е грешка. Дайте ми бинокъла, а ти, Дейви, ела с мен.

— Чакайте малко — спря го Тао, — защо ни е тая работа с телефона?

— Ако номерът още е валиден, може да поискаме заповед за подслушване. Дайте ми бинокъла. Ще му се обадите, докато аз го наблюдавам. Така ще проверим, разбирате ли?

— Естествено.

Бош му върна формуляра и взе бинокъла. Чу слезе от техния форд, заобиколи до колата на Хари и се качи.

Бош потегли по „Гарви Авеню“ и се насочи към „Клуб 88“. В движение оглеждаше улицата за подходящо място за наблюдение.

— Къде бяхте паркирали преди?

— Ей там отляво.

Чу посочи един паркинг и Бош отби в него, направи обратен завой и спря срещу клуба, като угаси фаровете.

— Вземи бинокъла и виж дали ще вдигне телефона — инструктира младия детектив той.

Докато Чу изпълняваше нареждането, Хари провери дали някой в клуба не гледа през прозореца в тяхната посока.

— Кой от всички е Чан?

— Онзи в левия край, до мъжа с шапката.

Бош можеше да различи силуета му, но беше прекалено далече, за да разпознае в него човека на записа от „Форчън Ликърс“.

— Смяташ ли, че е той, или просто приемаш мнението на Тао?

— Не, разпознаването му е сигурно — настоя Чу. — Той е.

Хари си погледна часовника. Херера вече трябваше да е набрал номера. Започваше да губи търпение.

— Между другото, какъв е планът? — попита Чу.

— Продължаваме да водим следствието, детектив. Ще потвърдим номера, после ще вземем съдебна заповед за подслушване. Ще започнем да го подслушваме и ще научим разни неща. С кого разговаря, какво крои. Може да го чуем да приказва за Ли. А може би няма. Тогава ще го подплашим и ще видим с кого ще се свърже. Ще започнем да стягаме примката. Важното е да не прибързваме и да го направим както трябва. Без да вдигаме много шум.

Чу не отговори. Той продължаваше да наблюдава клуба с бинокъла.

— Я ми кажи, имаш ли им доверие на ония двамата, Тао и Херера? — попита го Бош.

Младият детектив не се поколеба.

— Да. Ти не им ли вярваш?

— Не ги познавам, затова и не им вярвам. Знам само, че ти си си присвоил моето разследване и си раздрънкал всичко из цялото полицейско управление на Монтерей Парк.

— Виж, опитвах се да постигна някакъв напредък и успех. Разпознахме заподозрения.

— Да, разпознахме го и да се надяваме, че нашият заподозрян няма да узнае за това.

Чу отпусна бинокъла и го погледна.

— Според мен си бесен, просто защото не си го направил ти.

— Не, Чу, не ме интересува кой ще го направи, стига да е както трябва. В представите ми за правилно водене на следствие не влиза да свалям картите си пред непознати.

— На никого ли нямаш доверие бе, човек?

— Наблюдавай клуба — строго отвърна Бош.

Китаецът отново вдигна бинокъла пред очите си.

— Вярвам на себе си — заяви Хари.

— Само се чудя дали не е заради мен и Тао. Дали не е това проблемът.

Бош рязко се завъртя към него.

— Не почвай пак с тия глупости, Чу. Не ми пука какво се чудиш. Можеш да си се върнеш в ЗБАБ и да не ми се бъркаш в разследването. Аз не съм те викал...

— Чан току-що вдигна.

Хари погледна към клуба. Стори му се, че вижда мъжа, посочен му като Чан, с телефон до ухото си. После отпусна ръка.

— Затваря — съобщи Чу, — номерът е валиден.

Бош излезе на заден от паркинга и се насочи обратно към супермаркета.

— Все пак не ми е ясно защо се мотаем с някакъв си телефонен номер — каза Чу. — Защо просто не арестуваме онзи тип? Имаме го на запис. Същия ден, по същото време. Ще го използваме, за да пречупим Чан.

— Ами ако не успеем? Ще останем с празни ръце. И прокуратурата ще ни изхвърлят като мокри котета, ако им се явим само с оня запис. Трябва ни повече. Тъкмо на това се опитвам да те науча.

— Нямам нужда от учител, Бош. И смятам, че можем да го пречупим.

— Да бе, върви си вкъщи и продължавай да гледаш телевизия. Защо ще ни казва каквото и да е, по дяволите? На тия типове още отначало им се втълпява да си държат устата затворена, ако ги пипнат. Щом си се издънил, ще си траеш — по-нататък ние ще се погрижим за тебе.

— Нали никога не беше работил по случай, свързан с триада?

— Не съм, обаче някои неща са общовалидни и това е едно от тях. Имаш само една възможност. И не бива да я прецакаш.

— Добре, ще постъпим както искаш. Какво следва сега?

— Ще се върнем на паркинга и ще се отървем от твоите приятели. Оттук нататък поемаме ние. Следствието е наше, не е тяхно.

— Това няма да им хареса.

— Не ми пука дали ще им хареса. Така ще бъде и толкова. Измисли начин да го направиш любезно. Кажи им, че пак ще ги повикаме, когато сме готови да арестуваме нашия човек.

— Аз ли?

— Ти, да. Ти си ги повикал, ти ще ги отпратиш.

— Много ти благодаря, Бош.

— Пак заповядай, Чу. Добре дошъл в разследването на убийства.

13.

Бош, Ферас и Чу седяха от едната страна на заседателната маса срещу лейтенант Гандъл и началника на сектор „Грабежи и убийства“ капитан Боб Додс. Върху полираната повърхност между тях лежах следствените документи и снимки, включително фотографията на По-Чин Чан от „Форчън Ликърс“.

— Не съм убеден — заяви Додс.

Беше четвъртък сутрин, само шест часа, след като Бош и Чу бяха приключили наблюдението на Чан. Накрая заподозреният бе отишъл в апартамент в Монтерей Парк, очевидно за да пренощува.

— Няма и защо да сте убеден, господин капитан — отвърна Хари, — тъкмо затова искаме да продължим наблюдението и да получим разрешение за подслушване.

— Не съм убеден, че трябва да действаме така, искам да кажа. Хайде, наблюдението — добре. Обаче подслушването изисква прекалено много усилия за такива малко вероятни резултати.

Бош разбираше всичко. Додс имаше отлична репутация като детектив, но сега беше администратор — толкова далече от детективската работа в сектора, колкото хюстънски петролен бос от нефтена сонда. Боравеше с лични номера и бюджети. Трябваше да намира начини да постига повече с по-малко средства и да не допуска снижаване в статистиката за извършените арести и разкритите престъпления. Това го правеше реалист, а реалността се изразяваше във високата стойност на електронното подслушване. Не само, че внимателното попълване на искането на съдебна заповед — документ от над петдесет страници — се равняваше на двуцифрено число човекочасове, но след издаването на разрешение трябваше да се отдели специално помещение с детектив, денонощно следящ линията. Подслушването на един номер често водеше до необходимост от подслушване на други, а според закона всяка линия се следеше от отделен служител. Такава операция гълташе извънредно работно време като ламя. Поради сериозното орязване на бюджета на „Грабежи и убийства“ за извънреден труд в резултат на икономическите

ограничения, наложени на управлението, Додс нямаше желание да отдели част от него за разследване на убийството на продавач в магазин за спиртни напитки в южен Лос Анджелис. Предпочиташе да го пести за черни дни — за случай, привличащ голямо медийно внимание.

Естествено, капитанът нямаше да го каже, ала и Бош, и всички останали в заседателната зала знаеха, че тъкмо това е причината Додс да не е убеден. Нямаше нищо общо с подробностите от делото.

Хари направи последен опит да го убеди.

— Това е връхът на айсберга, господин капитан. Тук не става въпрос само за убийство в магазин за алкохол. В хода на следствието можем да унищожим цяла триада.

— В хода на следствието ли? Аз се пенсионирам след година и седем месеца, Бош. Такива неща могат да продължат цяла вечност.

Хари сви рамене.

— Можем да се обърнем към ФБР, да направим съвместно разследване. Те винаги са готови да се заемат с международен случай и имат пари за подслушване и проследяване.

— Само че ще трябва да си поделим всичко — намеси се Гандъл. Имаше предвид лаврите от успеха. Репортажите във вестниците, пресконференциите, всичко.

— Тази идея не ми допада — рече Додс, вдигайки снимката на По-Чин Чан.

Хари хвърли последния си коз.

— Ами ако го направим без заплащане за извънреден труд?

Капитанът държеше химикалка в ръка. Сигурно му напомняше за поста му — за това, че подписва всички решения. Додс я завъртя между пръстите си, обмисляйки неочаквания въпрос, но скоро поклати глава.

— Знаеш, че не мога да го искам от вас. Даже не бива да знам за такова нещо.

Наистина, толкова много пъти бяха съдили управлението за нарушения на трудовото законодателство, че никой от администрацията нямаше да даде и мълчаливо съгласие детективи да работят извънредно.

Накрая раздразнението на Бош от бюджета и бюрокрацията надделя.

— Тогава какво да правим? Да арестуваме Чан ли? Всички знаем, че няма да каже и дума и следствието ще приключи с това.

Капитанът продължаваше да върти химикалката си в ръка.

— Алтернативата ти е известна, Бош. Водиш разследването, докато изскочи нещо. Работиш със свидетелите. С веществените доказателства. Винаги има връзка. Петнайсет години съм вършил същото като тебе и винаги има нещо, знаеш. Открий го. Ясно ти е и че подслушването едва ли ще даде резултати. Винаги си струва да заложиш на теренната работа. Това е. Нещо друго?

Хари усети, че лицето му се зачервява. Капитанът го отпращаше. Но най-много го измъчваше мисълта, че Додс всъщност е прав.

— Благодаря, господин капитан — кратко отвърна Бош и стана от стола си.

Детективите оставиха капитана и лейтенанта в заседателната зала и се събраха при бюрото на Бош. Хари хвърли на плота химикалката, която носеше.

— Голям задник е тоя тип — изсумтя Чу.

— Той е прав — възрази Бош, — и тъкмо затова е на тоя пост.

— Тогава какво ще правим?

— Ще продължим работата по Чан. Не ми пука за извънредния труд. Капитанът няма да знае и затова няма да има проблеми. Ще наблюдаваме Чан и ще го чакаме да сбърка някъде. Независимо колко време ще отнеме. Ще ми стане хоби, ако се наложи.

Той погледна другите двама, очаквайки да откажат да участват в проследяване, което най-вероятно щеше да излезе извън рамките на осемчасовия работен ден.

За негова изненада Чу кимна.

— Аз вече разговарях с моя лейтенант. Придаден съм към следствения екип. Мога да се включа. — Хари също кимна и в първия момент си помисли, че е сгрешил, отнасяйки се с такава подозрителност към него. После обаче реши, че тя не е лишена от основание: желанието на детектива от ЗБАБ да продължи работата по случая може да е просто начин да остане в играта и да наблюдава Бош.

Хари се обърна към партньора си.

— Ами ти?

Ферас неохотно кимна и посочи към заседателната зала в отсрещния край на отдела. През стъклената стена се виждаше, че Додс

още приказва с Гандъл.

— Те знаят, че ще постъпим така, това е ясно. Няма да ни платят извънредния труд и ще оставят на нас да решим дали да продължим, или да се откажем. Не е честно, мама му стара.

— И какво от това? — рече Бош. — Такъв е животът. Ще участваш ли или няма?

— Ще участвам, но в определени граници. Имам семейство бе, човек. Няма да се включвам в нощно наблюдение. Не мога да го направя — особено безплатно.

— Добре, хубаво — въздъхна Хари, макар гласът му да издаваше разочарованието му от Игнасио. — Направи каквото можеш. Ти ще поемеш вътрешната работа, а ние с Чу ще следим Чан.

— Виж, Хари, ти не знаеш какво е — усетил отношението на Бош, вяло възрази Ферас. — Три деца... само се опитай да го обясниш вкъщи, че ще киснеш цяла нощ в колата да наблюдаваш някакъв тип от триада, а заплатата ти ще си остане същата, колкото и време да отсъстваш.

Бош вдигна ръце в знак, че прекратява обсъждането.

— Прав си. На мене не ми се налага да го обяснявам. Просто трябва да го върша. Тая работа е такава.

14.

Бош наблюдаваше от колата си Чан, който изпълняваше тривиалните си задължения в „Цин Мотърс“, автокъщата в Монтерей Парк — някогашна бензиностанция от 50-те години на ХХ век с два паркинга и офис. Хари беше паркирал на натовареното „Гарви Авеню“ на половин пряка от там и нямаше опасност да го забележат. Чу наблюдаваше от собствената си кола, на половин пряка в другата посока. Използването на лични автомобили за проследяване беше в разрез с правилника на управлението, ала в гаража не бяха останали свободни цивилни коли. Алтернативата беше да го направят със служебните, които, макар и необозначени, спокойно можеха да са боядисани и в черно-бяло — толкова лесно се разпознаваха. Или да нарушат правилника. Последната възможност особено допаднаше на Бош, защото в личната си кола имаше конзола с шест компактдиска. Днес слушаше своето последно музикално откритие, полския тромпетист Томаш Станко, втори Майлс Дейвис. Звуците бяха остри и емоционални — подходяща музика за наблюдение, защото държеше Хари нащрек.

От близо три часа гледаха как заподозреният изпълнява ежедневните си задължения в автокъщата. Миеше коли, мажеше гумите с вакса, за да им придаде нов вид, дори изведе един перспективен клиент на пробна обиколка с форд „Мустанг“, модел 89-та. А през последния половин час систематично разместваше всичките трийсетина автомобила, за да изглежда, че стоката се обновява, че се осъществяват продажби и бизнесът върви.

В 16:00 дойде редът на „Душата на нещата“ и Бош не можеше да не си помисли, че даже Майлс неохотно би отдал дължимото на Станко. Хари прокараваше пръсти по вдлъбнатината на волана, когато видя, че Чан влиза в офиса и си преоблича ризата. Работният му ден явно приключваше. След малко излезе, качи се на мустанга и потегли от паркинга.

Телефонът на Бош моментално иззвъня. Хари изключи музиката.
— Наблюдаваш ли го? — попита Чу. — Той тръгва.

— Да, виждам.

— Насочва се към „Десето“. Мислиш ли, че е свършил за днес?

— Преоблече си ризата. Според мен е свършил. Ще го поема пръв. Бъди готов да ме смениш.

Бош го последва на пет коли разстояние, после скъси дистанцията, когато Чан зави на запад по „Десето шосе“. Не се прибираше вкъщи. Предишната вечер двамата детективи го бяха проследили до апартамент в Монтерей Парк, също собственост на Винсът Цин, и бяха наблюдавали прозорците му в продължение на час след угасването на осветлението, за да се уверят, че тази нощ заподозреният повече няма да излиза.

Сега Чан пътуваше към центъра и инстинктът подсказваше на Хари, че онзи отива по работа, свързана е триадата. Той увеличи скоростта и изпревари мустанга, държейки мобилния телефон до ухото си, за да не се вижда лицето му. Позвъни на Чу и му каза да поеме нататък.

Двамата продължиха да си предават щафетата, докато Чан излезе на „Сто и първо шосе“ и се насочи на север през Холивуд към Долината. В този пиков трафик колите се движеха бавно и проследяването беше лесно. На Чан му трябваше почти цял час, за да стигне до Шърман Оукс, където отби по надлеза за „Сепулвида Булевард“. Бош се обади на Чу.

— Мисля, че отива в другия магазин — съобщи по-възрастният детектив.

— И аз така смятам. Да позвъним ли на Робърт Ли и да го предупредим?

Хари се замисли. Трябваше да реши дали Робърт Ли е в опасност. Ако не го заплашваше нищо, предупреждението можеше да провали цялата операция.

— Не още. Дай да видим какво ще се случи. Ако Чан влезе в магазина, ще го последваме. И при нужда ще се намесим.

— Сигурен ли си, Хари?

— Не, обаче ще го направим така. Гледай да не изпуснеш зеления светофар.

Не прекъснаха връзката. Светофарът в края на надлеза тъкмо светваше зелено. Бош се движеше на четири коли зад Чан, но Чу беше

поне на осем. Трафикът се влачеше мудно и Хари не откъсваше очи от светофара. Успя да пресече на жълто, ала Чу щеше да се забави.

— Добре, държа го — каза по телефона той, — не се безпокой.

— Ясно. Ще те настигна след три минути.

Бош затвори. В този момент чу сирена точно зад себе си и зърна в огледалото син буркан.

— Мамка му!

Погледна напред и видя, че Чан продължава на юг по „Сепулвида“. Намираше се на четири преки от „Форчън Файн Фудс & Ликър“. Хари незабавно отби до тротоара и удари спирачки. Той отвори вратата, изскочи навън и се приближи до спрелия го мотопатрул, протегнал напред служебната си карта.

— Участвам в проследяване! Не мога да спра!

— Разговорите по мобилен телефон в автомобила са забранени.

— Тогава напишете доклад и го пратете на началника ми. Няма да проваля операцията си заради това.

Бош рязко се завъртя и се върна в колата си. Той грубо се вля в трафика и потърси с поглед мустанга на Чан, но не го видя. Следващият светофар светна червено и отново трябваше да спре. Хари удари с длан по волана и се поколеба дали да се обади на Робърт Ли.

Телефонът му иззвъня. Беше Чу.

— В момента пресичам кръстовището. Ти къде си?

— На следващата пряка. Спря ме мотопатрул, защото разговарях по телефона.

— Страхотно! Къде е Чан?

— Някъде напред. Опитвам се да го настигна.

Автомобилите бавно напредваха. Бош не се паникьосваше, защото трафикът беше толкова натоварен, че Чан не можеше да се е отдалечил много. Хари държеше своята лента, защото знаеше, че може да привлече вниманието на заподозрения, ако започне да се престроява и изпреварва.

След две минути стигна до голямото кръстовище на булевардите „Сепулвида“ и „Вентура“. На следващата пряка можеше да различи светлинната реклама на „Форчън Файн Фудс & Ликър“. Мустангът на Чин го нямаше отпред. Той позвъни на Чу.

— На светофара на „Вентура“ съм и не го виждам. Може вече да е стигнал.

— Аз съм на предишния светофар. Какво ще правим?

— Ще паркирам отпред и ще вляза в магазина. Ти остани навън и потърси колата му. Обади ми се, ако забележиш него или мустанга му.

— Направо при Ли ли ще идеш?

— Ще видим.

Веднага щом светофарът светна зелено, Бош настъпи газта и едва не засече автомобил, пресичащ на червено. Бързо стигна до следващата пряка и зави надясно в паркинга на „Форчън Файн Фудс & Ликър“. Не видя нито колата на Чан, нито свободни места, освен едно, запазено за инвалиди. Той пресече паркинга, влезе в съседната уличка и спря зад кофа за смет със стикер „Не паркирай“. Изскочи навън, прекоси тичешком паркинга и влетя в магазина.

Тъкмо минаваше през автоматичната врата с надпис „Вход“, когато видя Чан да излиза през другата с надпис „Изход“. Бош вдигна длан и прокара пръсти през косата си, за да скрие лицето си с ръка. Детективът продължи напред и извади телефона от джоба си.

Хари се насочи към двете каси, където стояха в очакване на клиенти две жени, различни от предишния път.

— Къде е господин Ли? — без да спира, попита той.

— Отзад — отвърна едната.

— В кабинета си — прибави втората.

Докато крачеше енергично по средната пътека към дъното на магазина, Бош позвъни на Чу.

— Чан току-що излезе през главния вход. Не го изпускай. Аз ще отида при Ли.

— Ясно.

Хари затвори, прибра телефона в джоба си и продължи към офиса на Ли по същия път, по който и предишния ден. Вратата беше затворена. Докато протягаше ръка към бравата, той усети прилива на адреналин във вените си.

Бош отвори вратата, без да чука, и завари Ли и още един азиатец да седят на двете бюра. Внезапната му поява прекъсна разговора им. Ли скочи от мястото си и детективът видя, че младежът е невредим.

— Детектив! — възкликна той. — Тъкмо се канех да ви се обадя! Той беше тук! Онзи човек, когото ми показахте!

— Знам. Следях го. Добре ли сте?

— Само съм уплашен.

— Какво се случи?

Ли се поколеба за миг. Явно търсеше точните думи.

— Седнете и се успокойте — рече Бош, — след това ще ми разкажете. А вие кой сте?

Той посочи мъжа, който седеше на второто бюро.

— Това е Юджийн, моят заместник-управител.

Азиатецът се изправи и подаде ръка на Бош.

— Юджийн Лам.

Хари стисна дланта му.

— Тук ли бяхте, когато дойде Чан?

— Кой е Чан? — попита Ли.

— Мъжът от снимката, която ви показах.

— Да, и двамата с Юджийн бяхме тук. Той просто влезе в офиса.

— Какво искаше?

— Каза, че сега аз трябвало да плащам на триадата. Баща ми го нямало и сега трябвало да плащам аз. Щял да дойде пак след една седмица и трябвало да му платя.

— Каза ли нещо за убийството на баща ви?

— Само, че баща ми го нямало и сега трябвало да плащам аз.

— Каза ли какво ще се случи, ако не плащате?

— Нямаше нужда.

Бош кимна. Ли имаше право. Заплахата се подразбираше, особено след убийството на Джон Ли. Обзе го възбуда. Идването на Чан при Робърт Ли увеличаваше възможностите. Опитът за изнудване можеше да доведе до арест, а това на свой ред — до обвинение в убийство.

Хари се обърна към Лам.

— Вие присъствахте ли на това... на тоя разговор?

Китаецът явно се колебаеше, но после кимна. Бош реши, че не му се ще да се замесва.

— Присъствахте ли или не, Юджийн? Нали казахте, че сте били тук?

Лам отново кимна, без да отговори.

— Да, видях го... обаче... Аз не знам китайски. Разбирам малко, но не достатъчно.

Бош се обърна към Ли.

— Чан на китайски ли говореше?

Ли кимна.

— Да.

— Но вие сте го разбрали и е станало ясно, че иска от вас да плащате ежеседмично, след като баща ви го няма.

— Да, ясно беше. Но...

— Какво?

— Ще го арестувате ли? Ще трябва ли да свидетелствам в съда?

Тази възможност очевидно го плашеше.

— Вижте, още е рано да мислим дали това изобщо ще излезе извън тая стая. Не търсим оня човек за изнудване. Ако е убил баща ви, трябва да си получи заслуженото. И съм убеден, че вие ще направите каквото е нужно, за да ни помогнете да разкрием убиеца на баща ви.

Ли кимна, ала Бош виждаше, че китаецът още се колебае. Като се имаше предвид участието на Джон Ли, Робърт явно не искаше да се изпречва на пътя на Чан и триадата.

— Трябва да се обадя на партньора си — каза Хари, — веднага се връщам.

Той излезе, затвори вратата след себе си и набра номера на Чу.

— Следиш ли го?

— Да, връща се към шосето. Какво се е случило?

— Казал на Ли, че трябва да поеме плащанията на баща си.

— Мамка му! Тъкмо това ни трябваше!

— Не бързай да се радваш. Навярно можем да го обвиним в изнудване — и то само, ако момчето ни окаже съдействие. Още сме много далеч от обвинение в убийство.

Чу не отговори и Бош съжали, че го е разочаровал.

— Но иначе си прав. Стягаме обръча около него. Накъде се насочва?

— Движи се в дясната лента и ще продължи на юг по „Сто и първо шосе“. Като че ли бърза. Направо се е наврял в задната броня на онзи пред него, ама няма никаква полза.

Чан явно се връщаше там, откъдето беше дошъл.

— Добре. Ще поговоря още малко с двамата и идвам. Обади ми се, когато Чан спре някъде.

— С „двамата“ ли? Кой друг е там, освен Робърт Ли?

— Неговият заместник-управител, Юджийн Лам. Бил в офиса, когато дошъл Чан и обяснил на Ли как ще процедурат занапред. Само че Чан говорил на китайски, а Лам знае само английски. Няма да може да свидетелства за друго, освен че Чан е бил в офиса.

— Добре, Хари. Вече сме на шосето — съобщи Чу.

— Не го изпускай. Ще ти се обадя веднага, щом приключи тук.

Бош затвори и се върна в кабинета. Ли и Лам го чакаха на бюрата си.

— Имате ли охранителни камери в магазина? — по пита детективът.

— Да — отвърна Ли, — същата система като в стария магазин, само че камерите тук са повече. Записват в мултиплексен режим — осем екрана едновременно.

Хари вдигна поглед към тавана.

— Тук няма камера, така ли?

— Не, в офиса няма — потвърди младежът.

— Е, въпреки това ще ми трябва дискът, за да докажем, че Чан е идвал при вас.

Ли колебливо кимна, като момче, насила издърпано на дансинга от момиче, с което не желае да танцува.

— Ще донесеш ли диска на детектив Бош, Юджийн? — обърна се към заместника си той.

— Не — спря го Хари, — трябва да присъствам, когато вадите диска, за да удостоверя, че е автентичен, и да го извеза. Такава е процедурата. Ще дойда с вас.

— Няма проблем.

Бош остана в магазина още четвърт час. Първо изгледа записа от охранителните камери и се увери, че Чан е влязъл, насочил се е към офиса на Ли, и си е тръгнал, след като е прекарал три минути с Ли и Лам извън обсега на видеосистемата. Хари взе диска и се върна в кабинета, за да разпита Ли още веднъж за случилото се. По време на този втори, по-подробен разпит, неохотата на китаецка личеше още по-силно. Детективът започваше да си мисли, че накрая ще откаже да свидетелства. И все пак тези последни събития водеха до положително развитие на следствието. Опитът за изнудване можеше да се използва и по друг начин. Даваше им основание за арест. Което щеше да им позволи да обискират апартамента и колата на Чан в търсене на

веществени доказателства за убийството, независимо дали Ли се съгласеше да свидетелства.

На излизане от магазина Бош се чувстваше обнадежден. Случаят придобиваше нов живот. Той извади телефона си, за да се информира за местонахождението на заподозрения.

— Върнахме се при апартамента му — съобщи Чу, — без да спираме. Мисля, че повече няма да излиза.

— Още е много рано. Даже не се е стъмнило.

— Е, така или иначе, той се прибра вкъщи. И спусна завесите.

— Добре. Идвам нагам.

— Нещо против по пътя да ми вземеш един хотдог с тофу, Хари?

— Предстои ни работа и ще ти трябва истинска храна.

Чу се засмя.

— Един на нула за теб.

Бош затвори. Чу явно се беше заразил от неговия оптимизъм.

15.

Чан напусна апартамента си чак в девет сутринта в петък. И носеше нещо, което моментално разсъни Бош.

Голям куфар.

Хари позвъни на Чу, за да се увери, че е буден. Бяха разделили нощното наблюдение на четиричасови смени и се редуваха да спят в колите си. Детективът от ЗБАБ трябваше да спи от четири до осем, но Бош още не го беше чувал.

— Буден ли си? Чан се появи.

— Какво прави? — сънено попита Чу. — Нали трябваше да ми се обадиш в осем?

— Качи куфар в колата си. Бяга. Мисля, че са го предупредили.

— За нас ли?

— Не, да си купи акции от „Майкрософт“. Не се прави на глупак.

— Кой би могъл го предупреди, Хари?

Чан седна зад волана и изкара колата си на заден от паркинга на жилищния блок.

— Точно това е въпросът. Но ако някой знае отговора, това си ти.

— Да не намекваш, че съм предупредил заподозрян в тежко престъпление?!

В гласа му звучеше типичното негодувание на обвинения.

— Не знам какво си направил — отвърна Бош, — обаче ти разтръби с какво се занимаваме из цял Монтерей Парк и сега Бог знае кой може да е предупредил нашия човек. Сигурно е само, че се кани да се чупи.

— Из цял Монтерей Парк ли? Какви си ги измисляш?!

Бош последва мустанга на север, като се движеше на една пряка разстояние от него.

— Онзи ден ми призна, че третият, на който си показал снимката на Чан, го разпознал. Това прави трима души — всички те имат партньори, всички се отчитат пред началството си.

— Е, това може би нямаше да се случи, ако не бяхме отпратили Тао и Херера, все едно им нямаме доверие.

Хари погледна в огледалото за Чу. Опитваше се да не позволи на яда си да го разсее. Точно сега не можеха да си позволят да изпуснат Чан.

— Избързай. Насочваме се към „Десето“. Когато излезе на шосето, ще се сменим и ти ще го поемеш.

— Ясно.

В гласа на по-младия детектив все още се долавяше гняв. Бош не го интересуваше. Ако бяха предупредили заподозрения за следствието, Хари щеше да открие виновника и да го съсипе, даже да се окажеше Чу.

Чан зави на запад по „Десето шосе“ и Чу скоро изпревари Бош, за да продължи проследяването. Хари се обърна към него и видя, че му показва среден пръст.

Бош се престрои в друга лента, изостана и позвъни на лейтенант Гандъл.

— Какво става, Хари?

— Имаме проблеми.

— Казвай.

— Първо, сутринта нашият човек качи куфар в багажника си и сега пътува към летището по „Десето шосе“.

— Мамка му, какво друго?

— Май са го предупредили да се скрие.

— А може да са му казали да напусне града, след като е очистил Ли. Недей да ловиш риба в мътна вода, Хари. Поне докато не си сигурен.

Бош се ядоса, че собственият му шеф не го поддържа, но можеше да го преживее. Ако бяха предупредили Чан и някъде в следствието беше проникнал ракът на корупцията, Хари щеше да го открие. Не се съмняваше в това. За момента обаче трябваше да се съсредоточи върху заподозрения.

— Да го арестуваме ли? — попита той.

— Убеден ли си, че ще се качи на самолета? Може да прави доставка или нещо подобно. Колко е голям куфарът?

— Голям е. Човек взима толкова голям куфар, когато няма намерение да се връща.

Гандъл въздъхна — поднасяха му поредната дилема и трябваше да вземе решение.

— Добре, ще поговоря с някои хора и ще ти се обадя.

Това най-вероятно щеше да е капитан Додс, а може би и някой от окръжната прокуратура.

— Има и добра новина, лейтенант — каза Бош.

— Да не повярваш! — възкликна Гандъл. — Каква е тя?

— Вчера следобед проследихме Чан до другия магазин. Оня в Долината, който се управлява от сина на жертвата. Изнудвал момчето, казал му, че трябва да започне да плаща, след като старецът му вече го няма.

— Страхотно! Защо не ми каза?

— Току-що го направих.

— Това вече ни дава основание за арест.

— За арест да, но сигурно не и за повдигане на обвинение. Момчето не иска да свидетелства. Ще трябва да даде показания, а не знам дали ще се съгласи. Пък и обвинението няма да е в убийство. Каквото всъщност ни трябва.

— Е, поне няма да позволим на нашия човек да се качи на самолета.

Бош кимна. В главата му започваше да се оформя план.

— Днес е петък. Ако го задържим и го вкараме в ареста максимално късно, изслушването в съда ще е чак в понеделник следобед. Това ще ни даде най-малко седемдесет и два часа, за да съберем улики.

— И изнудването ще остане като резервно обвинение.

— Точно така.

В този момент телефонът му иззвъня. Той предположи, че е Чу, и помоли Гандъл да му се обади веднага щом обсъди сценария с отговорните лица.

После прие втория разговор, без да погледне дисплея.

— Да?

— Хари?

Беше жена. Гласът му звучеше познато, но не успя да се сети веднага кой е.

— Да, кой се обажда?

— Тери Соп.

— А, здрасти, мислех, че ме търси партньорът ми. Какво има?

— Само исках да ти съобщя, че вчера ги убедих да използват твоята гилза в експериментите с електростатичното усилване. Ще видим дали ще успеем да получим отпечатък.

— Обичам те, Тери! Днес ли ще ми дадеш резултата?

— Не, ще продължим чак идната седмица. Навярно във вторник.

На Бош не му беше удобно да иска услуга, след като току-що са му направили такава, ала нямаше избор.

— Тери, няма ли някаква възможност да стане в понеделник сутрин?

— В понеделник ли? Едва ли ще стигнем до самата процедура преди...

— Проблемът е, че може би днес ще задържим заподозрения. Изглежда се опитва да напусне страната и сигурно ще се наложи да го арестуваме. Това означава, че имаме време до понеделник, за да му предявим обвинение, Тери. Ще ни трябва всичко, което успеем да намерим.

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Ще гледам да направя нещо. Междувременно, ако го арестувате, донеси ми отпечатъците му, за да мога да ги сравня веднага щом получа резултата от гилзата. Ако изобщо има резултат.

— Дадено, Тери. Страшно много ти благодаря.

Хари затвори и впери поглед в шосето пред себе си.

Не видя нито колата на Чу, червена мазда „Миата“, нито сребристия мустанг на Чан, и разбра, че са се отдалечили много. Той натисна клавиша за бързо набиране и се свърза с детектива от ЗБАБ.

— Къде си?

— Движим се на юг по „Четиристотин и пето“. Насочва се към летището.

Бош още беше на „Десето шосе“. В далечината напред видя изхода за „Четиристотин и пето“.

— Добре, ще ви настигна.

— Какво става?

— Обадох се на Гандъл и той в момента се консултира дали да задържим Чан.

— Не можем да го изпуснем!

— И аз така му казах. Ще видим обаче какво ще решат те.

— Искаш ли да се обърна към моя шеф?

Хари за малко да му отговори, че не желае да включва в играта още един началник, след като някъде по тръбата най-вероятно има теч.

— Чакай първо да видим какво ще реши Гандъл — вместо това дипломатично отвърна той.

— Съгласен.

Бош затвори и се запровира из трафика в опит да навакса изоставането си. Когато минаваше по надлеза за „Четиристотин и пето шосе“, видя колите на Чу и Чан на около осемстотин метра напред. Бяха попаднали в задръстване, предизвикано от сливането на лентите.

След като още два пъти си предадоха щафетата, Бош и Чу проследиха Чан до изхода за летището на „Сенчъри Булевард“. Ставаше ясно, че се готви да напусне града и ще се наложи да му попречат. Хари се обади на Гандъл и го включиха на изчакване.

Лейтенантът отговори след две безкрайни минути.

— Какво става при вас, Хари?

— Той е на „Сенчъри Булевард“, на четири преки от летището.

— Още не съм разговарял с никого.

— Предлагам да го задържим. Ще го арестуваме за убийство и в най-лошия случай поне ще го обвиним в изнудване. Ще го пуснат под гаранция, но съдията ще му забрани да пътува, особено след днешния му опит да се качи на самолета.

— Ти решаващ, Хари. Аз ще те подкрепя.

Коеето означаваше, че все пак Бош ще понесе отговорността, ако в понеделник всичко отиде по дяволите и Чан бъде освободен от затвора, за да напусне Лос Анджелис и никога да не се завърне.

— Благодаря, лейтенант. Ще те държа в течение.

Секунди след като затвори, Чан зави надясно и влезе в паркинга за дългосрочен престой, от който тръгваха маршрутки за всички терминали. Както очакваше, Чу му се обади.

— Дотук сме. Какво ще правим?

— Ще го задържим. Ще изчакаме да паркира и да извади куфара си от багажника. После ще го закараме в града и ще вземем съдебна заповед, за да претърсим куфара му.

— Къде ще го арестуваме?

— Аз си оставям колата на тоя паркинг, когато пътувам за Хонконг. Това са безкрайни редици от места за паркиране и спирки, от

които тръгват маршрутките за терминалите. Ще паркираме там и ще се държим като пътници. Ще го задържим на спирката.

— Ясно.

Двамата затвориха. Бош водеше в момента, затова влезе в паркинга веднага след Чан и си взе билет от автомата. Барьерата се вдигна и той последва мустанга по главната алея. Когато заподозреният зави надясно по едно от разклоненията, детективът продължи напред и остави Чу да поеме форда.

Паркира на първото свободно място, което видя, изскочи от колата и се върна пеш до разклона, на който бяха завили Чан и Чу. Видя заподозрения на съседната алея — стоеше зад мустанга и с усилие вадеше големия куфар от багажника. Чу беше паркирал осем автомобила нататък.

Явно усетил, че ще изглежда подозрително без багаж на паркинг за дългосрочен престой, детективът от ЗБАБ се насочи към недалечната спирка, носейки куфарче и шлифер, все едно заминава в командировка.

Бош нямаше с какво да се дегизира, затова продължи между редиците, като се прикриваше зад колите.

Чан заключи автомобила си и помъкна към спирката тежкия стар куфар, който нямаше колела, днес почти задължителни за куфари с всякаква големина. Когато стигна, Чу вече го чакаше. Хари заобиколи зад един ван и излезе на две коли от тях. Така Чан нямаше да има време да забележи, че приближаващият се мъж не носи багаж на паркинг за дългосрочен престой.

— По-Чин Чан — високо произнесе Бош.

Заподозреният рязко се завъртя към него. Отблизо китаецът изглеждаше як и широкоплещест, направо огромен. Мускулите му се издуха.

— Вие сте арестуван. Моля, поставете ръце зад гърба си.

Чан изобщо не успя да реагира. Чу застана зад него и ловко закопча едната гривна на дясната му китка, докато в същото време хващаше лявата му ръка. Заподозреният направи опит за съпротива, по-скоро от изненада, отколкото съзнателно, ала Чу закопча и втората гривна.

— Каква таз работа? — негодуващо попита Чан със силен акцент. — Какво аз направил?

— Ще обсъдим всичко това, когато ви заведем в Дирекция на полицията, господин Чан.

— Аз се качва на самолет.

— Няма да е днес.

Бош му показва служебната си карта и представи Чу, като не пропусна да спомене, че младият детектив е от Звеното за борба с азиатския бандитизъм. Искаше това да се набие в главата на арестанта.

— Защо арестуван? — попита Чан.

— За убийството на Джон Ли.

Хари не забеляза изненада в реакцията му, но видя как Чан физически превключи на „заклучен режим“.

— Иска адвокат — заяви той.

— Не бързайте, господин Чан — отвърна Бош, — първо да ви съобщим правата.

Той кимна на Чу, който извади от джоба си карта, прочете правата на арестувания и го попита дали ги разбира. Чан не отговори и отново поиска адвокат. Знаеше процедурата.

Хари се обади по телефона да повика патрул, за да откарат задържания в града, и автовоз, за да изтеглят колата му в полицейския гараж. Вече не бързаше — съдът работеше до два следобед и ако се забавеха до тогава, Чан щеше да остане в следствения арест през целия уикенд.

След около пет минути, прекарани в мълчание, докато арестантът седеше на пейката под навеса на спирката, Бош се обърна, посочи куфара и нехайно заговори Чан, сякаш въпросите и отговорите нямаха значение.

— Това като че ли тежи цял тон. За къде се беше запътил?

Чан не отговори. Когато си под арест, не завързваш общ разговор. Гледаше право пред себе си и с нищо не показваше, че е чул въпроса на Бош. Чу му го преведе и получи същия резултат.

Бош сви рамене, като че ли това не го интересуваше особено много.

— Хари — повика го Чу.

Телефонът на Бош извибрира двукратно, което означаваше, че е получил есемес. Той даде знак на колегата си да се отдалечат на няколко метра от навеса, за да не ги чува Чан.

— Какво мислиш? — попита Чу.

— Ами, явно няма намерение да разговаря с нас и поиска адвокат. Това е.

— Какво ще правим?

— Първо ще протакаме колкото може повече. Няма да бързаме да го водим в Дирекцията, после ще забавим и регистрирането му. Той има право да се обади на адвоката си чак след като всичко това приключи и с малко късмет вече ще е минало два. Междувременно ще извадим съдебни заповеди за обиск на колата и куфара му и за проверка на мобилния му телефон, ако е в него. После ще продължим с апартамента и работното му място. Навсякъде, където ни позволи съдията. И да се надяваме, че до пладне в понеделник ще намерим нещо, например пистолета, защото в противен случай сигурно ще го освободят.

— Ами изнудването?

— То ни дава основание за арест, обаче няма да ни помогне, ако Робърт Ли не свидетелства.

Чу кимна.

— „Точно по пладне“, Хари. Имаше такъв филм. Уестърн.

— Не съм го гледал.

Бош погледна покрай дългата редица паркирани автомобили и видя, че към тях се приближава патрулка. Той махна с ръка.

После извади телефона си, за да провери есемеса. Дисплеят показваше, че е получил видеоклип от дъщеря си.

Щеше да го види по-късно. В Хонконг беше нощ и Миди трябваше да си е легнала. Сигурно не можеше да заспи и го чакаше да отговори, ала на него му предстоеше работа. Хари прибра джиесема си в момента, в който патрулката спря пред тях.

— Аз ще отида с Чан — съобщи на детектива от ЗБАБ — ако случайно реши да каже нещо.

— Ами твоята кола?

— Ще я прибера по-късно.

— Може би е по-добре аз да отида с него.

Хари го погледна. Знаеше, че колегата му е прав, защото говореше и двата езика и беше китаец. Това обаче щеше да означава частично да му отстъпи контрола върху следствието.

Щеше да означава и че му гласува доверие — само час след като обвинително е насочил показалец към него.

— Добре — накрая се съгласи той. — Върви с тях.

Чу кимна, явно разбрал значението на това решение.

— Само че минете по обиколния път — продължи Бош, — патрулните сигурно са от Пасифик. Първо се отбийте в участъка и ми се обади. Аз ще ти кажа, че планът се променя и ще го регистрираме в Дирекцията. Това би трябвало да удължи пътуването с около час.

— Ясно. Ще успеем.

— Искаш ли да докарам колата ти? Няма проблем да оставя своята тук.

— Не, не се безпокой, Хари. Ще оставя моята и по-късно ще я взема. И без това музиката ми няма да ти хареса.

— Нещо като музикален хотдог с тофу, а?

— За теб сигурно, да.

— Добре тогава, ще взема своята.

Бош инструктира двамата патрулни полицаи да качат Чан на задната седалка и да натоварят куфара му в багажника. После се обърна вече по-сериозно към Чу.

— Ще натоваря Ферас да организира получаването на заповедите за обиск. Всяко негово признание ще ни помогне с основанието за арест. Отговорът, че щял да се качи на самолета, всъщност е признание, че е щял да избяга. Опитай се да го накараш пак да се изпусне така, докато пътувате в патрулката.

— Но той вече заяви, че иска адвокат!

— Просто го заговори. Да не прилича на разпит. Помъчи се да узнаеш за къде е щял да лети. Това ще помогне на Игнасио. И не забравяй — разтакавай максимално нещата. Минете по по-красивия път, не по по-краткия.

— Ясно. Знам си работата.

Добре, аз ще изчакам автовоза. Ако стигнеш в Дирекцията преди мен, просто вкарай Чан в някоя от стаите за разпит и го остави да се пържи. Гледай да изключиш и видеокамерата — Игнасио ще ти покаже как. Не се знае — понякога, след като ги оставиш сами около час, тия типове се изповядват на стените.

— Разбрано.

— Успех.

Чу се вмъкна на задната седалка до Чан и затвори вратата. Бош удари с длан по покрива и проследи с поглед отдалечаващата се

патрулна кола.

16.

След като изчака автовоза, Бош, без да бърза, се отби да си вземе хамбургер от „Ин-ен-аут Бъргър“ край летището и се върна в отдела чак към един часа. Завари Игнасио Ферас да работи на компютъра си.

— Докъде стигнахме? — попита той.

— Почти свърших с формулярите за разрешението за обиск.

— Какво искаме?

— Обиск на куфара и колата и проверка на телефона. Предполагам, че колата е в гаража, нали?

— Току-що я докараха. Ами за апартамента му?

— Свързах се с консултантка от прокуратурата и ѝ обясних какво ще правим. Тя ме посъветва да разделим искането на две части — първо за тия три обекти и да се надяваме, че ще намерим нещо, което ще ни даде основание да поискаме обиск и на апартамента. Според нея в момента щяло да е пресилено да включваме и жилището му.

— Добре, имаме ли съдия?

— Да, позвъних на секретарката на съдия Шампейн. Ще ме приеме веднага щом сме готови.

Ферас явно беше задвижил нещата.

— Звучи добре. Къде е Чу?

— Последно наблюдаваше нашия човек от видеозалата.

Преди да отиде при Чу, Бош влезе в своята кабина, хвърли ключовете си върху бюрото и видя, че детективът от ЗБАБ е оставил там тежкия куфар на Чан. Върху бюрото лежаха найлонови торбички с другите вещи на задържания — портфейл, паспорт, пачка банкноти, прихванати с щипка, ключове, джиесем и бордова карта, която явно беше разпечатал вкъщи.

Хари я прочете през найлона и установи, че Чан е имал билет до Сиатъл с „Аляска Еърлайнс“. Това го изненада, защото очакваше, че заподозреният е щял да пътува за Китай. Полетът до Сиатъл нямаше да мине за доказателство, че Чан се е опитвал да напусне страната, за да избегне съдебно преследване.

Той остави бордовата карта на бюрото и взе торбичката с телефона. Лесно можеше да отвори дневника на повикванията с номерата на познатите на Чан. Дори можеше да открие обаждане от номер, принадлежащ на ченге в Монтерей Парк, на Чу или някой друг, който е предупредил заподозрения за разследването. В паметта можеше да има имейли или есемеси, които да им помогнат да подкрепят обвинението в убийство.

Бош обаче реши да играе по правилата. Управлението и прокуратурата бяха издали директиви, нареждащи на полицаите да искат разрешение от съда, преди да преглеждат информацията в телефоните на заподозрените. Освен ако, естествено, не получеха такова разрешение от самия заподозрян. Отварянето на телефон се разглеждаше по същия начин като отваряне на автомобилен багажник при пътна проверка. Трябваше да го направят коректно, иначе съдът нямаше да признае уликите, открити във въпросния багажник.

Хари остави джигесема на бюрото. В него можеше да се крие ключът към разрешаването на случая, но щеше да почака разрешението на съдия Шампейн. В този момент телефонът на бюрото му иззвъня. На дисплея се изписа ХХХХХ, което означаваше, че повикването е прехвърлено от Паркър Сентър. Той вдигна слушалката.

— Бош слуша.

Не последва отговор.

— Ало? Тук е детектив Бош, с какво мога да ви помогна?

— Бош... можеш да помогнеш на себе си.

Акцентът определено звучеше азиатски.

— Кой се обажда?

— Помогни си сам и се откажи, Бош. Чан не е сам. Много сме. Откажи се, мамка му. Иначе ще има последици.

— Чуйте ме, вие...

Отсреща затвориха. Хари пусна слушалката върху вилката и се вторачи в мъртвия дисплей. Знаеше, че може да се свърже с централата в Паркър и да поиска номера, от който са се обадили. Ала знаеше и че онзи, който го беше заплашил, или е скрил номера си, или е използвал уличен телефон, или вече се е избавил от СИМ-картата. Нямаше да е толкова глупав, че да позвъни от номер, по който могат да го открият.

Вместо да мисли за това, той се съсредоточи върху часа и съдържанието на обаждането. Хората от триадата на Чан някак си вече

бяха научили, че е арестуван. Той пак провери бордовата карта и видя, че самолетът е трябвало да излети в единайсет и двајсет. Това означаваше, че още е във въздуха и че не е възможно някой, който чака Чан в Сиатъл, да знае, че той не е на борда. И все пак хората на Чан отнякъде бяха разбрали, че е заловен от полицията. Знаеха и името на Бош.

В ума му отново нахлуха мрачни мисли. Освен ако заподозреният не беше имал среща на летището или не го бяха наблюдавали, докато Бош го е следил, фактите за пореден път сочеха към изтичане на вътрешна информация.

Хари излезе от кабинката си и се насочи към видеозалата, разположена между двете стаи за разпит в отдела. Камерите в тях подаваха видео и аудиосигнал и заподозрените можеха да се наблюдават от малкото помещение по средата.

Бош отвори вратата и завари Чу и Гандъл да гледат Чан на монитора. След неговото влизане тясното пространство окончателно се задръсти.

— Нещо ново? — попита той.

— Засега нито дума — осведоми го лейтенантът.

— Ами в колата?

— Нищо — отвърна Чу, — опитвах се да завържа разговор, но той само повтори, че иска адвокат. С това се приключи.

— Тоя тип е железен — отбеляза Гандъл.

— Проверих самолетния му билет — каза Бош. — И Сиатъл не ни помага особено.

— Напротив — възрази Чу.

— Защо смяташ така?

— Предположих, че от Сиатъл е щял да пресече границата до Ванкувър. Имам познат в КККП и той успя провери пътническите списъци. Довечера Чан е щял да лети от Ванкувър за Хонконг. С „Катай Пасифик Къруейс“. Това категорично доказва, че се е опитвал да напусне страната бързо и незабелязано.

Бош кимна.

— Кралската канадска конна полиция?! Бива си те, Чу. Браво!

— Благодаря.

— Събщи ли на Игнасио? Опитът на Чан да замете следите си ще ни помогне с искането на разрешение за обиск.

— Той знае и го е включил.

— Добре.

Хари погледна монитора. Окованите китки на Чан бяха заключени за желязна халка, завинтена в средата на масата. Широките му плещи още малко и щяха да пръснат шевовете на ризата му. Седеше с идеално изправен гръб, вперил празен поглед в стената насреща.

— Колко време ще ни оставите да протакаме, преди да го регистрираме, лейтенант?

Гандъл се смути. Не обичаше да го изправят пред проблеми, чието решение по-късно можеше да рефлектира върху него.

— Мисля, че вече достатъчно се забавихме. Чу ми каза, че на идване сте минали по обиколния път. Ако отлагате още много, съдията може да се заяде.

Бош си погледна часовника. Трябваша им още петдесетина минути, преди да позволят на Чан да се обади на адвоката си. Регистрацията включваше попълване на документи, взимане на отпечатъци и отвеждане на заподозрения в ареста, където щеше да му бъде осигурен достъп до телефон.

— Добре, можем да започваме процедурата. Само че няма да бързаме. Чу, влез при него и попълни формуляра. Ако извадим късмет, той няма да окаже съдействие и това ще отнеме още повече време.

Детективът от ЗБАБ кимна.

— Ясно.

— Ще го вкараме в ареста най-рано в два.

— Добре.

Чу се промъкна между лейтенанта и Бош и излезе от видеозалата. Гандъл понечи да го последва, но Хари потупа шефа си по рамото и му даде знак да остане. После изчака вратата да се затвори.

— Току-що ме заплашиха по телефона. Предупредиха ме да се откажа.

— От какво да се откажеш?

— От разследването. От Чан. От всичко.

— Откъде знаеш, че заплахата изобщо се е отнасяла за тоя случай?

— Оня, който ми се обади, говореше с азиатски акцент и спомена името на Чан. Каза, че Чан не бил сам, че трябвало да се откажа, иначе

щяло да има последици.

— Опита ли се да проследиш номера? Смяташ ли, че е сериозно?

— С проследяването само щях да си изгубя времето. А що се отнася до заплахата, нека опитат. Аз ще ги чакам. Обаче въпросът е откъде знаят.

— Какво откъде знаят?

— Че сме задържали Чан. Арестуваме го и само след два часа някое от шибаните му приятелчета от триадата ми се обаждат да ме заплашва. Някъде изтича информация, лейтенант. Първо предупреждават Чан, сега пък знаят, че сме го пипнали. Някой донася на...

— Чакай, чакай — това не е сигурно, Хари. Може да има друго обяснение.

— Нима? Тогава откъде знаят, че сме арестували Чан?

— Може да има много причини, Хари. Той е имал мобилен. Може да е трябвало да се обади от летището. Може да е всичко.

Бош поклати глава. Инстинктът му подсказваше обратното. Някъде изтичаше информация. Гандъл отвори вратата. Този разговор не му харесваше и бързаше да си тръгне. Но преди да излезе, той отново се обърна към детектива.

— По-добре внимавай. Докато не си сигурен в такова нещо, бъди много предпазлив.

Лейтенантът затвори вратата след себе си и остави Бош сам. Хари погледна монитора и видя, че Чу е влязъл в стаята за разпити. В момента седеше срещу Чан с химикалка и клипборд, готов да попълни формуляра за арест.

— Трябва да ви задам няколко въпроса, господин Чан.

Задържаният не отговори и не показа нито с очи, нито с жест, че изобщо го е чул.

Чу преведе думите си на китайски, ала Чан остана ням и неподвижен. Това не изненада Бош. Той излезе от видеозалата и се върна в отдела, все още неспокоен и ядосан от телефонната заплаха и очевидната незаинтересованост на Гандъл както от самата заплаха, така и от предизвикалото я изтичане на информация.

Ферас го нямаше на бюрото му и Хари предположи, че вече е отишъл при съдия Шампейн с искането на разрешение за обиск.

Всичко зависеше от това разрешение. Бяха задържали Чан за опит за изнудване на Робърт Ли — ако младежът се съгласеше да подаде жалба и да свидетелства, — но това изобщо не им помагаше за обвинението в убийство. Бош се надяваше нещата да се навържат. Първата заповед за обиск щеше да им даде улики, с които да подкрепят искане на разрешение за други обиски, а те на свой ред щяха да доведат до голямата награда — оръжието на убийството, скрито някъде в апартамента или работното място на Чан.

Той седна на бюрото си и понечи да се обади на Игнасио, за да види дали съдията е подписала заповедта, но знаеше, че още е рано и Ферас ще му позвъни веднага щом получи разрешението. Хари разтърка очите си с длани. Цялото следствие беше спряло до подписа на Шампейн. Можеше само да чака.

После обаче си спомни, че не е изгледал видеоклипа, получен от дъщеря му. Знаеше, че Мади вече отдавна спи — в Хонконг минаваше четири сутринта. Освен ако тя не гостуваше с преспиване при приятелки и в такъв случай щеше да бодърства цяла нощ, но пък тогава нямаше да ѝ се приказва с баща ѝ.

Той извади мобилния си телефон и го отвори. Все още свикваше с всичките му техно джаджи. В последния ден от неотдавнашното гостуване на дъщеря му в Лос Анджелис бяха отишли в магазина за апарати и тя беше избрала за двамата модел, който да им позволи да общуват по всевъзможни начини. Бош не го използваше често за електронна поща, ала знаеше как да отваря трийсетсекундните клипове, които Мади обичаше да му праща. Той ги пазеше и често ги гледаше.

По-Чин Чан временно остана на заден план. Безпокойството за изтичането на информация се притъпи. Предвкусвайки удоволствието, Хари усмихнато натисна бутона и отвори последното ѝ видеописмо.

17.

Бош влезе в стаята за разпити и остави вратата отворена. Чу млъкна наред изречението и го погледна.

— Не ще ли да отговаря?

— Не обелва нито дума.

— Я дай да опитам аз.

— Хм, добре, Хари.

Чу се изправи и Бош се отмести настрани, за да му позволи да излезе от стаята. Детективът от ЗБАБ му подаде клипборда.

— Успех, Хари.

— Благодаря.

Чу излезе и затвори вратата след себе си. Бош изчака малко, докато се увери, че младият му колега няма да се върне, после бързо заобиколи зад Чан, удари го с клипборда по главата и обви ръце около шията му. Гневът му излезе извън контрол. Той силно стисна ръце в душаща хватка, отдавна забранена в управлението, и усети, че Чан се напряга, осъзнал, че притокът му на въздух е прекъснат.

— Камерата е изключена, скапаняко, и сме в звукоизолирана стая. Къде е тя? Ще те убия на място, ако...

Чан се надигна от стола си и изтръгна винта на халката от масата. Той запрати Бош в стената зад тях и двамата се строполиха на пода. Хари не го изпускаше и още повече стегна хватката си. Китаецът се съпротивляваше като животно и опирайки се с ходила в завинтените за пода крака на масата, неколkokратно успя да блъсне противника си в ъгъла на стаята.

— Къде е тя? — изкрещя Бош.

Чан сумтеше, но не даваше вид да губи сили. Въпреки белезниците, той замахваше назад с ръце през главата си като с тояга и се опитваше да улучи лицето на Хари, като в същото време го притискаше с тяло в ъгъла.

Бош разбра, че душащата хватка е безрезултатна. Трябваше да го пусне и да го атакува. При поредното замахване на Чан, той го хвана за китката, премести тежестта си и отклони удара. Раменете на китаеца се

завъртяха надолу. Хари успя да се прехвърли отгоре му, замахна със склучени ръце и го удари като с чук по тила.

— Попитах къде е...

— Хари! — разнесе иззад тях гласът на Чу. — Ей! — извика по посока на отдела младият детектив. — Помощ!

Това отвлече вниманието на Бош и позволи на Чан да се надигне на колене. Той рязко изправи гръб и запрати Хари към стената. Чу се хвърли върху гърба на арестанта и се опита да го повали на земята. Разнесоха се тичащи стъпки и скоро в малката стая се появиха още неколцина мъже. Те се вкопчиха в Чан и грубо го приковаха на пода с лице, забито в ъгъла. Бош се претърколи настрани, мъчейки се да си поеме дъх.

За миг се възцари тишина, после стаята се изпълни с тежкото дишане на мъжете. След малко на прага се появи лейтенант Гандъл.

— Какво става, по дяволите?

Той се наведе напред да надзърне през дупката в средата на масата. Виждаше се, че гайката на халката явно не е била завинтена добре. Един от множеството дефекти, които несъмнено щяха да откриват в новата сграда.

— Не знам — отвърна Чу, — върнах се да си взема сакото и тук беше истински ад.

Всички погледи се насочиха към Бош.

— Отвлекли са дъщеря ми — каза той.

18.

Бош беше в кабинета на Гандъл. Не можеше да стои на едно място и нервно се разхождаше пред бюрото. Лейтенантът на два пъти му каза да седне, ала Хари просто не можеше. Ужасът все по-мъчително стягаше гърдите му.

— Каква е тая работа, Хари?

Бош извади мобилния си телефон и го отвори.

— Отвлекли са я. Той натисна клавиша на видеото и подаде апарата на Гандъл, който седеше зад бюрото си.

— Какво искаш да кажеш с това, че са я...

И млъкна, вперил поглед в дисплея.

— Господи Боже... Господи Бо... Хари, откъде знаеш, че клипът е истински?

— Какви ги приказваш? Естествено, че е истински. *Отвлекли са я и тоя тип знае кой и къде!*

Бош махна по посока на стаята за разпити. Вече крачеше по-бързо, като тигър в клетка.

— Как да го пусна пак? — попита лейтенантът.

Хари взе телефона и рестартира клипа.

— Трябва да вляза при него — каза той, докато Гандъл гледаше записа, — трябва да го накарам да ми разкрие...

— Изобщо няма да припарваш до него — без да го погледне, отсече шефът му. — Къде е тя, Хари, в Хонконг ли?

— Да, в Хонконг, закъдето заминаваше и Чан. Той е от там, там е и центърът на неговата триада. И отгоре на всичко ми се обади. Нали ти казах. Предупреди ме, че ще има последици, ако...

— На записа тя не казва нищо. Никой не казва нищо. Откъде знаеш, че са хората на Чан?

— Триадата е! Няма нужда да говорят! Записът казва всичко. Отвлекли са я. Това е посланието!

— Добре, добре, дай да помислим. Отвлекли са я и какво е посланието? Какво се иска от тебе?

— Да пусна Чан.

— Какво искаш да кажеш, просто да го оставиш да си излезе ли?

— Не знам. Да, някак си да прекратя следствието. Да изгубя веществените доказателства или още по-добре, да престана да търся нови. В момента не разполагаме с достатъчно, за да го държим в ареста по-дълго от понеделник. Само това им трябва, за да може Чан да излезе на свобода. Виж, не мога просто да седя тук със скръстени ръце. Трябва да...

— Трябва да дадем тоя клип в криминалния. Това първо. Обади ли се на майка й да видиш какво знае тя?

Бош осъзна, че в паниката си, след като изгледя записа, не е позвънил на бившата си жена, Елинор Уиш. Първо се беше опитал да се свърже с дъщеря си и след като не получи отговор, веднага се отправи при Чан.

— Прав си. Дай ми мобилния.

— Хари, трябва да го дадем в крими...

Бош се пресегна над бюрото, измъкна телефона от ръката на Гандъл, излезе от менюто на видеото и натисна клавиша за бързо набиране. Докато чакаше, си погледна часовника. В Хонконг приближаваше пет сутринта. Не разбираше защо Елинор още не го е потърсила, щом дъщеря им е изчезнала.

— Хари?

Гласът й не звучеше сънено. Явно не я събуждаше.

— Какво става, Елинор? Къде е Маделин?

Той излезе от кабинета на Гандъл и се насочи към бюрото си.

— Всъщност не знам. Не ми се е обаждала и не отговаря на моите позвънявания. Ти откъде знаеш какво става?

— Не знам, обаче получих от нея... есемес. Кажи ми какво знаеш.

— Какво пише в есемеса?

— Нищо не пише. Съдържа видеозапис. Виж, просто ми обясни какво става там.

— След училище не се прибра от мола. Беше петък, затова я пусках да излезе с приятелките си. Обикновено се обажда към шест и моли да се позабави още малко, но този път не ми позвъни. След като не се прибра вкъщи, аз я потърсих и тя не ми отговори. Оставих й няколко гневни съобщения на гласовата поща. Познаваш я, сигурно и

тя се е ядосала и затова не ми е отговорила. Звъних на приятелките ѝ — всички твърдят, че не знаели къде е.

— Елино, там минава пет часа сутринта. Обади ли се в полицията?

— Хари...

— Какво?

— И преди се е случвало.

— За какво говориш?

Бош тежко се стовари на стола зад бюрото си и се наведе, притискайки телефона към ухото си.

— Веднъж пренощува при една своя приятелка, за да ми „даде урок“ — поясни Елино. — Тогава съобщих в полицията и се получи много неловко, защото я откриха у приятелката ѝ. Съжалявам, че не ти казах, но с нея имаме проблеми. Нали разбираш, тя е на такава възраст. Държи се като много по-голяма, отколкото е всъщност. И в момента явно не ме обича много. Приказва, че искала да живее при теб в Лос Анджелис и...

— Слушай, Елино, всичко това ми е ясно, но сега става въпрос за друго — прекъсна я Бош. — Случило се е нещо.

— Какво искаш да кажеш?

В гласа ѝ се прокраднаха панически нотки. Хари съзнаваше собствения си страх. Не му се искаше да ѝ каже за клипа, ала разбираше, че се налага. Тя трябваше да знае. Затова ѝ описа трийсетсекундния запис, без да пропуска нищо. Накрая отсреща се разнесе онзи сърцераздирателен вопъл, който можеше да издаде само майка, изгубила дъщеря си.

— Господи Боже мой, Господи Боже!

— Ще я открием, Елино. Аз...

— Защо са го пратили само на теб?

Бош усещаше, че бившата му жена още малко и ще се разплаче. Изпускаше си нервите. Хари не ѝ отговори, защото знаеше, че това само ще влоши положението.

— Чуй ме, Елино, трябва да запазим самообладание. Направи го заради нея. Ти си там, а аз — не.

— Какво искат, пари ли?

— Не...

— Тогава какво?

Той се опита да говори спокойно с надеждата, че хладнокръвието му ще се предаде по телефона, когато смисълът на думите му стигне до ума ѝ.

— Мисля, че това е послание за мене, Елинон. Не искат пари. Просто ми съобщават, че тя е в ръцете им.

— За теб ли? Защо? Какво са... Какво си направил, Хари?

Последният въпрос прозвуча обвинително. Бош се боеше, че той може да продължи да го измъчва до края на дните му.

— Водя едно следствие, свързано с китайска триада. Струва ми се, че...

— Отвлекли са я, за да се доберат до теб, така ли? Как изобщо са научили за нея?

— Още не знам, Елинон. Работя по въпроса. Задържахме заподоз...

Тя пак го прекъсна, този път с нов вопъл — ридание на родител, чийто най-страшен кошмар е оживял. В този момент Бош разбра какво ще направи.

— Елинон, изслушай ме — още повече сниши глас той. — Трябва да се вземеш в ръце. Аз идвам в Хонконг. Ще пристигна в неделя призори. Дотогава трябва да се свържеш с приятелките ѝ. Разбери с кого е била в мола и къде е отишла. И изобщо проучи всичко за случилото се. Чуваш ли ме, Елинон?

— Затварям и се обаждам в полицията.

— Не!

Хари се огледа наоколо и видя, че възклицанието му е привлякло вниманието на негови колеги. И без това след случая в стаята за разпит беше станал обект на загриженост в целия отдел. Той се наведе още по-ниско над бюрото, за да не го виждат.

— Защо? Хари, трябва да...

— Първо ме изслушай и после постъпи както смяташ за нужно. Мисля, че не бива да се обаждаш в полицията. Засега. Не можем да рискуваме похитителите ѝ да узнаят. Тогава може никога повече да не я видим.

Тя не отговори. Бош я чу да плаче.

— Елинон? Чуй ме! Искаш ли да я открием? Вземи се в ръце, по дяволите. Ти си бивш агент от ФБР! Можеш да го направиш. Искам да се държиш като агент, докато пристигна. Ще дам да анализират клипа.

На записа Маделин рита към камерата и тя подскача. Видях прозорец. Може да успеят да направят нещо с него. Довечера ще взема самолета и щом кацна, веднага идвам при теб. Разбра ли ме?

Последва дълго мълчание. Когато бившата му жена отговори, гласът ѝ звучеше спокойно. Посланието беше стигнало до нея.

— Разбрах, Хари. Все пак мисля, че трябва да се обадим на хонконгската полиция.

— Щом така смяташ, добре, хубаво. Обади се. Познаваш ли някой там? На когото имаш доверие?

— Не, но те имат Бюро за борба с триадите. Идвали са в казиното.

Близо двайсет години след края на кариерата си като агент, Елинонр беше професионална картоиграчка. Поне от шест години живееше в Хонконг и работеше в казино „Клеопатра“ в недалечния Макао. Всички богати комарджии от континентален Китай искаха да играят срещу „гуейпо“ — бялата жена. Тя привличаше клиенти. Играеше с пари на казиното, имаше дял от печалбата и не носеше отговорност загубите. Водеше спокоен живот. Двете с Мади живееха в небостъргач в Хепи Вали и от казиното я взимаха за работа с хеликоптер от покрива.

Спокоен досега.

— Поговори с твоите хора в казиното — каза Бош — Ако ти кажат, че можеш да имаш доверие на някого, обади му се. Сега трябва да затварям. Ще ти се обадя пак, преди да излетя.

Елинонр отговори като в мъгла.

— Добре, Хари.

— Позвъни ми, ако научиш нещо, каквото и да е.

— Добре, Хари.

— А, Елинонр?

— Да?

— Виж дали ще успееш да ми намериш оръжие. Не мога да взема своето в самолета.

— Тук пращат в затвора за притежание на оръжие.

— Знам, но ти имаш връзки в казиното. Намери ми оръжие.

— Ще опитам.

Бош се поколеба, преди да затвори. Искаше му се да може да протегне ръка и да я докосне, някак да успокои страховете ѝ. Ала

знаеше, че е невъзможно. Не можеше да успокои дори своите.

— Добре, трябва да вървя. Опитай се да запазиш самообладание, Елинор. Заради Мади. Ако запазим самообладание, ще се справим.

— Ще я открием, нали, Хари?

Той кимна сам на себе си, преди да отговори.

— Да. Ще я открием.

19.

Звеното за обработка на дигитални изображения беше част от Сектора по криминалистика и още се помещаваше в Паркър Сентър. Бош взе тичешком двете преки до там, все едно гонеше полет. Когато влезе през стъклената врата на сградата, в която бе преминала по-голямата част от детективската му кариера, той се задъхваше и челото му лъщеше от пот. Показа служебната си карта на входа и се качи с асансьора на третия етаж.

СК се подготвяше за преместването в Дирекция на полицията. Старите бюра и работни маси си бяха на място, но в момента опаковаха оборудването, архива и личните вещи. Целият грижливо организиран процес още повече забавяше и без това мудния поход на науката срещу престъпността.

ЗОДИ заемаше две стаи в дъното на Сектора. Когато влезе, Бош видя най-малко дузина кашони, подредени от едната страна в първата стая. По стените нямаше снимки и карти и много от лавиците бяха голи. В задната стая работеше само една лаборантка.

През повече от четирийсетгодишната си служба в Управлението Барбара Старки беше усвоила различни специалности в СК. Той се запозна с нея като новак, пратен да охранява изгорелите руини на къща, след като полицията бе влязла във въоръжен сблъсък с членове на Симбионистката армия за освобождение^[1]. Агресивните радикали бяха поели отговорността за отвличането на богатата наследница на вестникарска империя Пати Хърст. Старки участваше в групата криминалисти, дошли да установят дали останките на похитената са сред тлеещите развалини на къщата. По онова време управлението назначаваше кандидатките за работа на постове, които не предполагат физически стълкновения и необходимост от носене на оръжие. Старки искаше да стане ченге. Озовавайки се в СК, тя отблизо беше наблюдавала експлозивното развитие на технологиите в борбата срещу престъпността. Както самата Барбара често разказваше на младите лаборанти, когато започвала кариерата си, ДНК били просто три букви от азбуката. Сега тя бе експерт в почти всички области на

криминалистиката, а синът ѝ Майкъл работеше в Сектора като специалист по следите от кръв.

Старки вдигна очи от двойния екран, на който гледаше зърнест видеозапис на банков обир. Двата еднакви образа, единият по-ясно фокусиран, представяха мъж, насочил пистолет към гише на каса.

— Хари Бош! Човекът с план^[2].

Бош нямаше време за празни приказки. Той се приближи и направо започна по същество.

— Имам нужда от твоята помощ, Барб.

Тя се намръщи, доловила настойчивостта в гласа му.

— Какво се е случило, приятелю?

Хари повдигна джиесема си.

— Получих един клип по телефона. Искам да увелича образа и да забавя кадъра, за да се опитам да разпозная мястото. Става дума за похищение.

Старки посочи екрана.

— В момента работя върху въоръжен банков обир в...

— На клипа е дъщеря ми, Барбара. Имам нужда от помощта ти веднага.

Този път тя не се поколеба.

— Дай да го видя.

Бош пусна клипа и ѝ подаде телефона. Старки ги изгледа в мълчание. Лицето ѝ не издаваше никакви чувства, но поведението ѝ забележимо се промени, тялото ѝ се напрегна и видът ѝ изразяваше пълна професионална концентрация.

— Добре, можеш ли да ми го пратиш?

— Не знам. Мога да го пратя на телефона ти.

— Не можеш ли да ми го пратиш по имейл като прикрепен файл?

— Мога да пращам имейли, обаче за прикрепения файл не знам.

Никога не съм опитвал.

С напътствията на Старки накрая той успя да ѝ прати клипа по имейл.

— Сега ще почакаме да го получа.

Още преди Хари да попита колко време ще трае това, от компютъра ѝ се разнесе сигнал.

— Ето го.

Лаборантката изключи екрана с банковия обир, после влезе в имейла си, свали клипа и го отвори в левия екран. На цял екран образът изглеждаше замъглен заради по-големите разстояния между пикселите. Старки го намали наполовина и изображението стана много по-ясно и контрастно, отколкото на телефона на Бош. Докато гледаше дъщеря си, той полагаше огромни усилия да се държи в ръце.

— Ужасно съжалявам, Хари — каза Барбара.

— Знам. Да не говорим за това.

Тринайсетгодишната Мади Бош седеше завързана на стол. Ярочервено парче плат здраво стягаше устата ѝ. Тя носеше училищната си униформа, синя карирана пола и бяла риза с училищния герб отляво над гърдите. Гледаше към камерата — собствения ѝ джиесем — с очи, които разкъсваха сърцето на Бош. „Отчаяние“ и „страх“ бяха само първите думи, описващи състоянието ѝ, които му минаха през ума.

Отначало нямаше звук или по-точно никой не говореше. В продължение на петнайсетина секунди камерата държеше момичето в кадър и това беше достатъчно. Просто му я показваха. Отново го обзе ярост. И безпомощност.

После човекът с камерата протегна ръка пред обектива и за миг смъкна превръзката от устата на Мади.

— *Tame!*

Превръзката моментално се върна на старото си място и заглуши всичко, изречено след тази единствена дума.

Дланта се насочи надолу и се помъчи да опипа едната гърда на момичето. Мади реагира бясно, като се извъртя настрани, доколкото ѝ позволяваха въжетата, и ритна с левия си крак към протегнатата ръка. Обективът подскочи, после пак се върна върху нея. Беше се прекатурила заедно със стола. През последните пет секунди записът просто я показваше на пода. След това екранът помръкна.

— Няма искане — отбеляза Старки, — просто я показват.

— Працат ми послание — отвърна Бош, — предупреждават ме да се откажа.

Тя не отговори и с две ръце започна да работи на пулта си. Детективът знаеше, че с фини манипулации Барбара може прецизно да превърта записа напред и назад.

— Ще го прегледам кадър по кадър, Хари, но ще отнеме време. Това са трийсет секунди запис.

— Мога да го прегледам с теб.

— По-добре ме остави да си свърша работата. Ще ти се обадя веднага щом открия нещо. Довери ми се, Хари. Знам, че става дума за дъщеря ти.

Бош кимна. Нямаше смисъл да ѝ диша във врата. Сама щеше да постигне по-добър резултат.

— Добре. Може ли само да погледнем момента, в който тя рита с крак, и после ще те оставя на мира. Искам да видя едно нещо. Когато оня премества камерата, зърнах някакъв проблясък. Приличаше на прозорец.

Старки върна записа назад. В реално време този момент представляваше хаос от замъглени движения и светлина, последвани от връщане на обектива към момичето. Но при превъртането кадър по кадър Бош обаче видя, че обективът за миг пресича стаята и стига до прозорец, след което се връща обратно.

— Бива си те, Хари — похвали го Барбара, — тук наистина може да има нещо.

Той се наведе да погледне отблизо над рамото ѝ. Барбара превъртя записа назад и отново го пусна на бавни обороти. След опита на Мади да ритне протегнатата ръка на своя похитител обективът се придвижи наляво и надолу към пода. После се насочи нагоре към прозореца и се върна надясно.

Помещението приличаше на стая в евтин хотел с единично легло, маса и лампа точно зад стола, на който бяха завързали момичето. Бош забеляза мръснобежаво килимче, цялото покрито с лекета. По стената над леглото имаше дупки от пирони, но окачените там снимки или картини бяха свалени, за да не бъде разпознато мястото.

Старки върна записа на кадъра с прозореца и го замрази. Единственото крило на вертикалния прозорец, без комарник беше отворено докрай и стъклото отразяваше градски пейзаж.

— Къде е това според теб, Хари?

— Хонконг.

— В Хонконг ли?

— Двете с майка ѝ живеят там.

— Хмм...

— Какво?

— Това доста ще ни затрудни да идентифицираме мястото. Добре ли познаваш Хонконг?

— През последните шест години ходя там веднъж на шест месеца. Просто изчисти записа, ако можеш. Би ли уголемила тази част?

Барбара очерта с мишката прозорец и прехвърли копие на тази част от кадъра на втория екран. Тя я уголеми и се зае да я фокусира.

— Резолюцията е прекалено ниска, Хари, но ще успее малко да подобря контраста с една програма, която запълва празнотите между пикселите. Може да познаеш нещо в отражението.

Бош кимна, въпреки че стоеше зад гърба ѝ.

Отражението в прозореца на втория екран стана по-контрастно, с три различни плана. Детективът първо забеляза, че стаята се намира някъде нависоко най-малко на десетия етаж над потъващата дълбоко като в каньон улица. Стените на сградите се издигаха над нея, виждаше се единият край на огромен билборд или стенна реклама с английските букви О и N. По самата улица имаше табели с китайски надписи, по-дребни и неясни.

В далечината зад отражението се извисяваха небостъргачи. Позна единия по двете бели радиоантени на покрива, прихванати с напречна греда, които винаги му бяха приличали на футболна врата.

Зад сградите се различаваше трети план — планински хребет, нарушен само от една постройка с форма на купа, носена от две дебели колони.

— Това ще ти помогне ли, Хари?

— Да, да, определено. Трябва да е някъде в Коулун. Отражението показва пристанището, централния квартал на отсрещния бряг и планинския връх зад него. Оная сграда с футболната врата отгоре е Банк ъв Чайна. Много известно място. А онова там е връх Виктория. От сградата на върха, която се вижда между страничните греди на футболната врата, се разкрива страхотна панорама. Сигурен съм, че след като в отражението се вижда всичко това, мястото трябва да е оттатък пристанището в Коулун.

— Не съм била там, тъй че това не ми говори нищо.

— Централен Хонконг всъщност е остров. Той обаче е заобиколен от други острови, а оттатък пристанището са Коулун и така

наречените Нови територии.

— Звучи ми адски сложно, но щом ще ти помогне...

— Да, много. Ще ми го разпечаташ ли?

Той посочи втория екран с обработеното отражение на прозореца.

— Разбира се. Едно нещо обаче ми се струва странно.

— Кое?

— Виждаш ли тая част от рекламата на преден план?

С помощта на курсора Старки огради в правоъгълник буквите O и N, които бяха част от дума на английски.

— Да, и какво?

— Не забравяй, че това е отражение. Като огледало всичко е на обратно. Разбираш ли?

— Да.

— Добре, следователно всички надписи би трябвало да са отзад напред, но тия букви не са. Естествено, буквата O е еднаква, както и да я обърнеш, тъй че за нея не можем да сме сигурни. Само че това N тук не е обърнато, Хари. И като имаш предвид, че отражението е на обратно, значи...

— Надписът е отзад напред, така ли?

— Да. Би трябвало да е отзад напред, щом се вижда правилно на отражението.

Бош кимна. Лаборантката имаше право. Наистина изглеждаше странно, ала в момента нямаше време да мисли за това. Трябваше да побърза. Искаше да позвъни на Елинор и да ѝ съобщи, че според него държат дъщеря им някъде в Коулун. От своя страна тя можеше да знае нещо, което да се връзва с тази информация. Поне беше някакво начало.

— Ще ми направиш ли копие?

— Вече го разпечатвам. Ще отнеме малко време, защото принтерът е с висока резолюция.

— Ясно.

Хари се вторачи в образа на екрана в търсене на други характерни детайли. Най-важно му се струваше отражението на част от сградата, в която държаха Мади. Под прозорците се издаваха редица климатици. Това означаваше, че сградата е стара, и това можеше да му помогне да открие мястото.

— Коулун — произнесе Старки. — Звучи малко зловещо.

— Знам от дъщеря ми, че името означава „Деветте дракона“.

— Виждаш ли, нали ти казах! Кой ще нарече квартала си „Деветте дракона“, ако не иска да уплаши хората и да ги пропъди оттам?

— Името идва от една легенда. Императорът от една древна династия бил малко момче, прогонено от монголите там, където днес е Хонконг. Заради осемте планински върха, които го заобикаляли, той искал да нарече мястото Осемте дракона, но един от неговите телохранители му напомнил, че императорът също е дракон. Затова го нарекли Деветте дракона — Коулун.

— От дъщеря си ли го знаеш?

— Да. Разказали им го в училище.

Настъпи мълчание. Бош чуваше принтера да работи някъде зад него. Лаборантката се изправи, заобиколи камарата от кашони, взе разпечатката на прозореца и му я подаде — гланцирано копие върху фотографска хартия, също толкова чисто, колкото изображението на екрана.

— Благодаря, Барбара.

— Още не съм свършила, Хари. Както казах, ще прегледам записа кадър по кадър, по трийсет в секунда, и ако има още нещо важно, ще го открия. Освен това ще анализирам аудиосигнала.

Бош само кимна и се вгледа в разпечатката.

— Ще намериш дъщеря си, Хари. Убедена съм.

— Аз също.

---

[1] Терористична организация, действала през първата половина на 70-те години на ХХ век в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Герой от филма „Какво да правиш, когато си мъртъв в Денвър“. — Б.пр. ↑

20.

На връщане към Дирекция на полицията той набра номера на бившата си жена. Първите ѝ думи бяха:

— Има ли нещо ново, Хари?

— Не много, но работим по въпроса. Сигурен съм, че записът, който ми пратиха, е от Коулун. Това говори ли ти нещо?

— Не. Коулун ли? Защо там?

— Нямам представа. Но може би ще успеем да открием мястото.

— Искаш да кажеш, че полицията ще го открие.

— Не, ние с теб, Елинор. Когато пристигна. Всъщност още не съм си резервирал полет. Обаждала ли си се на някого? Научи ли нещо?

— *Нищо не съм научила!* — извика тя, стряскайки Бош. — Дъщеря ми е отвлечена, а аз не знам нищо! В полицията изобщо не ми вярват!

— Какви ги говориш? Обаждала ли си се в полицията?

— Да, обадох се. Не мога да седя със скръстени ръце и да те чакам до утре. Обадох се в Бюрото за борба с триадите.

Стомахът на Бош се сви. Не можеше да се насили да повери живота на дъщеря си в ръцете на непознати, макар и специалисти.

— И какво ти казаха?

— Вкараха името ми в компютъра и ме намериха. В полицията ми водят досие. Каква съм, къде работя. Знаят и за предишния път. Когато си помислих, че Мади е отвлечена, а се оказа, че е при приятелка. Затова не ми повярваха. Смятат, че пак е избягала и приятелките ѝ ме лъжат. Казаха да изчакам един ден и ако не се появи, да им се обадя.

— Каза ли им за записа?

— Да, обаче не им направи никакво впечатление. Щом никой не искал откуп, сигурно било инсценирано от нея и приятелките ѝ, за да привлекат внимание. Те не ми вярват!

Тя се разплака от гняв и страх, но Бош се замисли за реакцията на полицията и реши, че това всъщност може да е в тяхна полза.

— Елиноор, чуй ме, според мен така е по-добре.

— По-добре ли? Как може да е по-добре? Полицията изобщо не я търси!

— Вече ти казах, не искам полицията да се намесва. Хората, които са я отвлекли, ще видят полицията от километър, но няма да забележат мен.

— Тук не ти е Лос Анджелис, Хари. Обстановката ти е непозната.

— Ще се ориентирам и ти ще ми помогнеш.

Отговорът ѝ се забави. Бош почти стигна до Дирекция на полицията.

— Хари, трябва да ми обещаеш, че ще я намериш!

— Ще я намеря, Елиноор — без колебание отвърна той. — Обещавам ти. Ще я намеря.

Бош влезе в главното фоайе и разтвори сакото си така, че закачената на колана му детективска значка да се вижда от новата модерна регистратура.

— Сега се качвам в асансьора — каза той, — връзката сигурно ще се разпадне.

— Добре.

Хари обаче спря пред асансьорите.

— Сетих се нещо. Когато разговаря с приятелките на Мади, успя ли да откриеш Хъ?

— Хъ ли?

— Да, Хъ. Според Мади името означавало „река“. Така се казвала една от приятелките ѝ, с които киснела в мола.

— Кога беше това?

— Имаш предвид кога ми каза ли? Преди няколко дни. При вас трябва да е било четвъртък. Четвъртък сутрин, когато Мади отиваше на училище. Поприказвахме си и аз повдигнах въпроса за цигарите, за което ми беше споменала ти.

Елиноор го прекъсна с възмутено сумтене.

— Какво има?

— Ето защо напоследък се държи отвратително с мен. Ти си ме издал!

— Не, нищо подобно. Пратих ѝ една снимка, с която исках да я провокирам да ми позвъни и да обсъдим темата за цигарите. Получи

се. И когато ѝ казах, че е по-добре да не пуши, тя спомена за Хъ. Според нея, по-големият брат на Хъ идвал понякога в мола, за да я наглежда, и всъщност пушел той.

— Не познавам никаква нейна приятелка на име Хъ, нито брат ѝ. Това сигурно показва до каква степен съм изгубила връзка с родната си дъщеря.

— Виж, Елинол, в моменти като тоя и двамата само можем да гадаем за всичко, което сме правили или говорили с нея. Но точно сега това ни разсейва от най-важното. Нали така? Не мисли за това какво си направила или си можела да направиш. Трябва да мислим как да я открием.

— Добре. Пак ще се обадя на приятелките ѝ, които познавам. Ще проверя за Хъ и брат ѝ.

— Виж и дали братът по някакъв начин е свързан с триадите.

— Ще опитам.

— Вече трябва да затварям. Един последен въпрос. Направи ли нещо по оная работа?

Бош кимна на двама детективи от „Грабежи и убийства“, които минаха покрай него на път за асансьора. Бяха от отдел „Неприключени следствия“, който се помещаваше в друга стая. Лицата им не показваха, че знаят какво става. Добре, помисли си Хари, Гандъл може би го пазеше в тайна.

— Оръжието ли имаш предвид? — попита Елинол.

— Да, него.

— Хари, тук още не се е съмнало! Ще се заема, когато съм сигурна, че няма да събудя хората.

— Добре, ясно.

— Обаче още сега ще се обадя да разпитам за Хъ.

— Хубаво. Който от двамата открие нещо, ще позвъни на другия.

— Дочуване, Хари.

Бош затвори и се насочи към асансьорите. Другите детективи вече се бяха качили и той взе следващия асансьор. Докато пътуваше нагоре сам, погледна телефона в ръката си и си помисли, че в Хонконг още не се е зазорило. Видеоклипът, който му бяха пратили, беше заснет по светло. Това означаваше, че дъщеря му може да е била отвлечена още преди дванайсет часа.

Не бе последвало второ съобщение. Хари отново натисна клавиша за бързо избиране и за пореден път се включи гласовата поща на Мади. Той прекъсна връзката и прибра джиесема.

— Жива е — изрече Бош на глас. — Жива е.

Успя да стигне до работното си място в „Грабежи и убийства“, без да привлече ничие внимание. Нямаше и следа от Ферас и Чу. Детективът извади бележник с телефонни номера от чекмеджето си и го отвори на страницата със самолетните компании, които осъществяваха полети от Лос Анджелис до Хонконг. Имаше избор между компаниите, ала това нямаше да му помогне да стигне много по-рано. Всички самолети излитаха между 23 и 1 часа и кацаха в неделя рано сутринта. Над четиринайсетчасовият полет и петнайсетчасовата времева разлика щяха да погълнат цялата събота.

Първо позвъни в „Катай Пасифик“ и си резервира място до прозореца за първия възможен полет. Щеше да пристигне в 05:25 в неделя.

— Хари?

Бош рязко се завъртя на стола си и видя, че Гандъл стои на пътеката пред неговата кабинка. Хари му даде знак да изчака, довърши резервацията и си записа кода на билета си. После затвори.

— Къде са всички, лейтенант?

— Ферас още е в съда, а Чу регистрира Чан.

— С какво обвинение?

— В убийство, както се уговорихме. Но засега не разполагаме с никакви доказателства.

— Ами опитът му да избяга от страната?

— Включихме го в документите.

Бош погледна часовника на стената над дъските за обяви. Два и половина. При обвинение в убийство и опит за бягство, на Чан автоматично щяха да му определят гаранция от два милиона долара. Вече щеше да е късно адвокатът на задържания да иска намаляване на гаранцията или да оспорва основанията за обвинението. Съдът щеше да е затворен през уикенда и едва ли щяха да освободят Чан, освен ако някой не платеше двата милиона в брой. Вещната гаранция можеше да се провери чак в понеделник. Всичко това означаваше, че до понеделник сутрин трябва да съберат доказателства, за да подкрепят обвинението в убийство.

— Как се справя Ферас?

— Не знам. Още е там и не се е обаждал. Въпросът е ти как се справяш. В криминалистиката провериха ли записа?

— Барбара Старки работи върху него в момента. И вече ми даде ей това.

Бош извади разпечатката на прозореца от джоба на самото си и я разгъна. Той обясни на Гандъл какво означават детайлите според него и че те засега са единственото, за което може да се хване.

— Стори ми се, че правиш резервация за полет. Кога е самолетът ти?

— Довечера. Ще стигна там в неделя рано сутринта.

— И ще изгубиш цял ден?!

— Да, обаче ще си го компенсирам на връщане. Имам цяла неделя, за да я открия. После излитам в понеделник сутрин и кацам в Лос Анджелис пак тогава. Отиваме в прокуратурата и повдигаме обвинение на Чан. Ще се получи, лейтенант.

— Виж, Хари, не мисли за някакъв си един ден. Не мисли за следствието. Просто иди там и я намери. Остани колкото трябва. Ние ще мислим за следствието.

— Добре.

— Бившата ти жена обаждала ли се е в полицията?

— Поне е опитала. Не проявили интерес.

— Какво?! Ти прати ли им видеоклипа?

— Още не. Но тя им е казала. Нула внимание.

Гандъл опря ръце на хълбоците си. Правеше го, когато нещо го смущава или иска да демонстрира авторитета си в дадена ситуация.

— Каква е тая работа, Хари?

— В полицията смятали, че е избягала и че трябва да чакаме да се върне. И това напълно ме устройва, защото не искам да замесвам полицията. Засега.

— Виж, те трябва да имат цели звена за борба с триадите. Бившата ти сигурно е попаднала на някоя писарушка. Имаш нужда от техния опит.

Бош кимна в знак, че е наясно с всичко това.

— Сигурен съм, че имат опит, шефе. Обаче триадите съществуват вече над триста години. И процъфтяват. Тая работа не става, ако нямаш свои хора в полицията. Ако бяха отвлекли някоя от

твоите дъщери, ти щеше ли да се обадиш на хора, на които нямаш доверие, или щеше да я търсиш сам?

Знаеше, че Гандъл има две дъщери. И двете бяха по-големи от Мади. Едната следваше в „Джонс Хопкинс“ и лейтенантът постоянно се тревожеше за нея.

— Имаш право, Хари.

Бош посочи разпечатката.

— Трябва ми само неделята. Имам представа къде е това място — ще отида там и ще я намеря. Ако не успея, в понеделник сутринта ще се обърна към полицията. Ще разговарям с хората от тяхното звено за борба с триадите, по дяволите, даже ще се обадя в хонконгското представителство на ФБР. Ще направя всичко необходимо, но в неделя ще я потърся сам.

Гандъл кимна и впери поглед в пода. Като че ли искаше да каже още нещо.

— Какво има? — попита Хари. — Сещам се, Чан е подал оплакване, че съм се опитал да го удуша, нали? Смешно, понеже в крайна сметка го отнесох аз. Тоя изрод е адски як.

— Не, не, нищо подобно. Той продължава да мълчи като риба.

— Какво тогава?

Лейтенантът отново кимна и вдигна разпечатката.

— Ами, просто щях да ти кажа да ми се обадиш, ако не успееш в неделя. Проблемът с тия изроди е, че никога не действат директно. Нали разбираш, някой друг път, за друго престъпление. Винаги можем да ги пипнем.

Лейтенант Гандъл искаше да каже, че е готов да пусне Чан, ако това ще помогне на Хари да спаси дъщеря си. В понеделник щяха да съобщят на прокуратурата, че няма да представят доказателства в подкрепа на обвинението в убийство срещу заподозрения и той щеше да бъде освободен.

— Ти си добър човек, лейтенант.

— И естествено, не е ставало дума за това.

— Няма да се стигне дотам, но ти благодаря за това, за което току-що не стана дума. А и за съжаление в понеделник може бездруго да ни се наложи да го освободим. Освен ако през уикенда или при обиските не открием нещо.

Бош си спомни, че е обещал на Тери Соп да ѝ даде копие от пръстовите отпечатъци на Чан, за да има сравнителен материал, ако при експеримента с електростатичното усилване успеят да свалят отпечатък от гилзата, извадена от гърлото на Джон Ли. Той помоли Гандъл Ферас или Чу да ѝ занесат копието и лейтенантът обеща да се погрижи. После върна разпечатката на Хари и както винаги, му каза да го държи в течение, след което се насочи обратно към кабинета си.

Бош остави разпечатката на бюрото си и си сложи очилата за четене. Освен това извади от чекмеджето си лупа и се зае да изучава всеки квадратен сантиметър от образа в търсене на нещо важно, което не е забелязал по-рано. След десет минути безуспешно виране мобилният му извънтя. Обаждаше се Ферас, който не знаеше за отвличането на дъщеря му.

— Готов съм, Хари. Имаме разрешение за проверка на телефона му и за обиск на куфара и колата.

— Страшен си, Игнасио. Продължаваш да се справяш идеално с писмената работа.

Това беше самата истина. През трите години на тяхното партньорство нито едно подготвено от него искане на разрешение за обиск не бе отхвърляно от съдия поради липса на основания. Улиците може и да го плашеха, ала не се боеше от съда. Като че ли знаеше точно какво да включи и какво да пропусне във всеки формуляр.

— Мерси, Хари.

— Приключи ли вече там?

— Да, пътувам към службата.

— Защо не се отбиееш в ПСГ да претърсиш колата? Телефонът и куфарът са тук. Веднага ще се заема с тях. Чу регистрира Чан.

Ферас се поколеба. Отиването в Полицейския служебен гараж, за да обискира колата на Чан, щеше да опъне прекалено силно психологическата каишка, която го теглеше към отдела.

— Хмм, Хари? Не смяташ ли, че е по-добре с телефона да поработя аз? Искам да кажа, ти имаш мултифункционален джиесем едва от месец!

— Мисля, че мога да се справя.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Освен това телефонът е при мен. Върви в гаража. Гледай да проверят тапицерията на вратите и въздушния

филтър. Имал съм мустанг. Можеш да скриеш четирийсет и пет калибров пистолет във филтъра.

Всъщност персоналят на ПСГ щеше да разглоби автомобила на Чан, а Ферас само щеше да ги ръководи.

— Ще отида — отстъпи по-младият детектив накрая.

— Чудесно — каза Бош, — обади ми се, ако удариш на злато.

Той затвори. Засега не виждаше смисъл да съобщава на партньора си за отвличането на Мади. Ферас имаше три малки деца и напомнянето за собствената му уязвимост нямаше да е от полза в момент, в който Хари разчиташе на него да вложи всичко от себе си.

Бош отблъсна стола от бюрото си и се завъртя, за да погледне големия куфар на Чан до задната стена на кабинката. „Да удариш на злато“ означаваше да откриеш оръжието на убийството сред вещите на заподозрян. Тъй като Чан се беше готвил да се качи на самолет, в куфара нямаше да има злато. Детективът знаеше, че ако все още е го пази, пистолетът, с който е бил убит Джон Ли, сигурно е в колата или апартамента на задържания. Но най-вероятно отдавна се бе избавил от него.

И все пак куфарът можеше да даде ценна информация и уличаващи доказателства — например капка кръв от жертвата върху маншета на ризата. Можеше да извадят късмет. Той обаче отново се обърна към бюрото и реши да започне с джиесема. Щеше да търси друг вид злато. Дигитално.

21.

Трябваша му по-малко от пет минути, за да установи, че мобилният телефон на По-Чин Чан няма да е от голяма полза за следствието. Лесно намери дневника на разговорите, но той съдържаха само две скорошни обаждания, и двете до безплатни номера, и едно повикване. И трите разговора бяха проведени тази сутрин. Нямаше други записи. Дневникът беше изтрит.

Бош знаеше, че дигиталната памет е вечна. Специалистите от криминалистиката навярно можеха да възстановят изтритите данни, но от гледна точка на непосредствените му цели, телефонът не даваше нищо. Той набра безплатните номера и установи, че принадлежат на фирмата за автомобили под наем „Херц“ и „Катай Пасифик Еървейс“. Чан явно беше подготвял плана си да шофира от Сиатъл до Ванкувър, за да хване самолета за Хонконг. Детективът провери и третия номер и се оказа, че повикването е от „Цин Мотърс“, службата на заподозрения. Макар да оставаше неизвестно за какво се е разговаряло, това повикване определено не прибавяше нови улики и информация по случая.

Хари беше разчитал, че телефонът не само ще осигури нови доказателства в полза на обвинението срещу Чан, но и ще покаже къде в Хонконг е отивал, и така ще ги насочи към Маделин. Обзе го силно разочарование, ала не биваше да допусне това да го разсее. Той пхна джиесема обратно в торбичката за веществени доказателства, разчисти бюрото си и постави отгоре куфара, който тежеше най-малко двайсет и пет килограма.

С помощта на ножици разряза лепенката, с която Чу беше залепил ципа. Под нея се показа евтино катинарче, от онези, каквито се продават в магазините за чанти. Бош извади шперцове си и го отключи за по-малко от половин минута, после дръпна ципа и отвори капака.

Куфарът имаше две еднакви отделения и Хари започна с лявото, като откачи двете диагонални ластични ленти, пристягащи багажа. Той извади и разгледа една по една всички дрехи, трупайки ги върху

лавицата над бюрото, на която още не беше имал време да постави нищо след преместването в новата сграда.

Чан явно бе събрал всичките си дрехи. Те бяха увити на топка, а не сгънати за използване по време на пътуване, и във всяка имаше бижута или други лични вещи. В една от тях Бош откри часовник, в друга — бебешка дрънкалка с антикварна стойност. В последната намери малка бамбукова рамка с избеляла снимка на жена. Майка му, предположи Хари.

Заподозреният не е имал намерение да се връща, заключи Бош, след като претърси едната половина на куфара.

Дясното отделение беше затворено с мек капак, който детективът откопча и прехвърли върху празната страна. Вътре имаше още дрехи и обувки, както и тоалетна чантичка с цип. Бош първо прегледа дрехите и не видя нищо необичайно. В първата бе увита нефритена статуетка на Буда с легенче за кадене на благовония, а във втората — нож в кания.

Острието на изящното оръжие беше дълго едва тринайсетина сантиметра. Костената ръкохватка бе покрита с резба, изобразяваща мъже, които избиваха с ножове, стрели и брадви невъоръжени хора в молитвени пози. Хари реши, че става дума за клането на монасите от Шаолин, откъдето според Чу водели произхода си триадите. Формата на ножа много приличаше на татуировката върху вътрешната страна на ръката на Чан.

Тази интересна находка може би потвърждаваше принадлежността на арестанта към триадата „Смелия нож“, само че не го уличаваше в никакво престъпление. Бош остави ножа при другите вещи на лавицата и продължи работата си.

Скоро изпразни куфара. Той опипа облицовката с длани, за да се увери, че под нея не е скрито нещо, дори го повдигна с надеждата, че може да е прекалено тежък, за да е празен. Ала не беше.

Накрая се зае с двата чифта обувки, които бе намерил в куфара и които беше огледал само повърхностно, отделяйки ги настрана. Знаеше, че единственият начин за сериозен оглед на обувка е да я разглоби на части. Обикновено не го правеше, защото по този начин ги унищожаваше, а не обичаше да разваля мъжки обувки, подозрителни или не. Този път нямаше такива скрупули.

Започна с работните обувки, които Чан носеше предишния ден. Бяха стари и изтъркани, но се виждаше, че собственикът им ги е харесвал. Връзките бяха нови, кожата — мазна от редовното лъскане. Бош извади връзките, за да повдигне езика. После разряза с ножицата подплатата, за да провери дали под петата е скрито нещо. В първата нямаше нищо, но във втората откри визитка, пъхната между двата пласта плат.

Докато оставяше обувката, за да проучи картичката, усети, че във вените му потича адреналин. Най-после нещо!

Визитката беше двустранна — от едната страна на китайски, а от другата на английски. Естествено, той прочете втората.

„ДЖИМИ ФОН
УПРАВИТЕЛ
КОЗУЕЙ ТАКСИ“

Отдолу следваха адрес в Козуей Бей и два телефонни номера. Бош седна за пръв път, откакто бе започнал претърсването на куфара, и продължи да проучва визитката. Чудеше се на какво всъщност се е натъкнал — ако изобщо се е натъкнал на нещо. Козуей Бей се намираще недалеч от Хепи Вали и мола, от който най-вероятно бяха отвлекли дъщеря му. Оттук и логичният въпрос защо визитката на управител на таксиметрова фирма е скрита в работната обувка на Чан.

Той обърна визитката и проучи китайската страна. Имаше три реда текст също като на английската, плюс адреса и телефонните номера в ъгъла. Като че ли и от двете страни пишеше едно и също.

Бош ксерокопира визитката и я прибра в торбичка за веществени доказателства, за да я покаже на Чу. После продължи с втория чифт обувки. След двайсет минути приключи, без да е открил нищо друго. Визитката продължаваше да го интригува, ала беше разочарован от иначе безуспешния обиск. Той върна всички вещи в куфара, като се опита да ги подреди по същия начин, по който ги е намерил. Накрая го затвори и дръпна ципа.

След като остави куфара на пода, Бош позвъни на партньора си. Нямаше търпение да узнае дали обискът на колата на Чан е дал по-добри резултати.

— Още сме до средата — събщи Ферас, — започнаха с багажника.

— Открихте ли нещо?

— Засега не.

Надеждите на Хари бързо гаснеха. Чан щеше да излезе чист. И това означаваше, че в понеделник ще трябва да го освободят.

— Ти намери ли нещо в телефона? — попита Игнасио.

— Не, нищо. Дневникът беше изтрит. И в куфара нямаше нищо особено.

— Мамка му.

— Да.

— Е, както казах, още не сме стигнали до купето. Ще проверим и тапицерията на вратите, и въздушния филтър.

— Добре. Дръж ме в течение.

Бош затвори и веднага се обади на Чу.

— Още ли го регистрираш?

— Не бе, човек, приключих с това преди половин час. Сега съм в съда, чакам съдия Шампейн да ми разпише основанието.

След вкарването на заподозрян за убийство в ареста се изискваше съдия да разпише формуляра за основание за задържане, който включваше доклад за ареста и излагаше довелите до него улики. Долната летва за основанието беше много по-ниска от задължителната за повдигане на обвинение. Подписването на формуляра обикновено представляваше рутинна процедура, но Чу въпреки това разумно се обръщаше към съдията, вече подписал разрешението за обиск.

— Добре. Искях само да проверя.

— Погрижил съм се. При теб как е, Хари? Какво става с дъщеря ти?

— Все още я няма.

— Съжалявам. С какво мога да помогна?

— Можеш да ми разкажеш за регистрирането.

На Чу му трябваше известно време, докато превключи от темата за похищението на регистрирането на Чан в лосанджелиския следствен арест.

— Няма нищо особено за разказване. Той така и не обели дума. Изсумтя няколко пъти и толкова. Вкараха го в самостоятелна килия и се надявам, че ще си остане там до понеделник.

— Определено. Обадил ли се е на адвокат?

— Щяха да му предоставят достъп до телефон в килията. Тъй че не съм сигурен, но предполагам, че се е обадил.

— Ясно.

Бош просто опипваше на сляпо в търсене на нещо, което да го насочи нанякъде и да вдигне адреналина му.

— Получихме разрешението за обиск — осведоми по-младия детектив той. — Обаче нито в телефона, нито в куфара нямаше нищо, което да ни е от помощ. В една от обувките му беше скрита визитка. Едната страна е на английски, другата на китайски. Искам да видиш дали са еднакви. Знам, че не четеш китайски, но ако пратя копие по факса в ЗБАБ, ще намериш ли някой да го погледне?

— Да, Хари, само че побързай. Колегите сигурно вече се разотиват.

Бош си погледна часовника — четири и половина в петък следобед. Полицейските отдели бързо се превръщаха в прозрачни градове.

Той затвори телефона, излезе от кабинката си и се насочи към копирния център в отсрещния край на помещението.

Четири и половина. След шест часа трябваше да е на летището. Знаеше, че щом се качи на самолета, следствието ще спре. През следващите над четиринайсет часа на полета и с дъщеря му, и със случая щяха да продължават да се случват разни неща, ала той щеше да е в състояние на стаза. Като космически пътешественик от филмите, потънал в хибернация по време на дългото завръщане от мисия.

Знаеше, че не може да се качи на самолета без нищо. Трябваше да направи прелом в следствието.

След като прати визитката по факса в Звеното за борба с азиатския бандитизъм, Бош се върна на работното си място. Беше оставил мобилния си телефон на бюрото и видя, че се е обаждала бившата му жена. Нямаше оставено съобщение. Той набра номера ѝ.

— Откри ли нещо? — попита Хари.

— Проведох много дълги разговори с две приятелки на Мади. Тоя път бяха откровени.

— С Хъ ли?

— Не, не с Хъ. Не знам нито цялото ѝ име, нито телефонния ѝ номер. Не ги знаеха и другите момичета.

— Какво ти казаха?

— Че Хъ и брат й не били от училището. Запознали се с тях в мола, обаче дори не били от Хепи Вали.

— Знаят ли откъде са?

— Не, обаче знаеха, че не са тукашни. Мади изглежда много се сближила с Хъ и така се появил братът. Всичко това се развива през последния месец. Всъщност, откакто се върна от гостуването си при тебе. И двете момичета казаха, че донякъде се дистанцирала от тях.

— Как се казва братът?

— Разбрах само, че го наричали Куик. Хъ го представила така, но също като със сестрата, момичетата не научили фамилното му име.

— Това не ни помага особено. Нещо друго?

— Ами, те потвърдиха онова, което ти е казала Мади, че всъщност пушел Куик. Казаха, че имал малко гангстерски вид. Татуировки, гривни... Предполагам... хм, предполагам, че ги е привлякло усещането за опасност.

— Тях или Маделин?

— Главно Мади.

— Мислят ли, че в петък след училище може да е отишла с него?

— Не го казаха директно, обаче според мен имаха предвид точно това.

— Пита ли ги дали Куик е споменавал за връзки с триади?

— Да, отговориха ми, че не е ставало дума за такова нещо. Съвсем естествено.

— Защо да е естествено?

— Тук не се приказва за такива неща. Триадите са анонимни. Навсякъде са, но са анонимни.

— Ясно.

— Знаеш ли, още не си ми казал какво смяташ, че става. Не съм глупава. Разбирам защо го правиш. Не искаш да ме разстройваш с фактите, обаче мисля, че вече трябва да ги науча, Хари.

— Добре.

Бившата му съпруга имаше право. Ако искаше Елинора да даде всичко от себе си, тя трябваше и да знае всичко.

— Разследвам убийството на един китаец, собственик на магазин за спиртни напитки в южен Лос Анджелис. Той плащал редовно на триадата за защита. Убит е в същия ден и час, в които винаги правел

седмичните си вноски. Това ни насочи към По-Чин Чан, ковчезника на триадата. Проблемът е, че не разполагаме с нищо повече. Нищо не го свързва пряко с убийството. И днес се наложи да го задържим, защото се канеше да се качи на самолет и да избяга от страната. Нямахме избор. В крайна сметка през уикенда трябва да съберем достатъчно доказателства, за да му предявим обвинение, иначе ще го пуснем и той ще се качи на самолета, за да не го видим никога повече.

— И каква е връзката с дъщеря ни?

— Тук си имам работа с хора, които не познавам, Елинор. Звеното за борба с азиатския бандитизъм в Лосанджелиското полицейско управление и полицията на Монтерей Парк. Някой е съобщил направо на Чан или на триадата, че го разследваме, и той тъкмо затова се е опитал да се чупи. Спокойно може да са ме проучили и да са се спрели на Маделин като начин да ми въздействат, да ме принудят да се откажа. Обадиха ми се по телефона. Някой ме предупреди, че щяло да има последици, ако не оставя Чан на мира. Не съм и предполагал, че последиците ще са...

— Мади — довърши мисълта му тя.

Последва дълго мълчание и Бош предположи, че бившата му жена се опитва да овладее емоциите си — сигурно го мразеше и в същото време беше принудена да разчита на него да спаси дъщеря им.

— Елинор? — накрая я повика той.

— Да?

Въпреки че гърлото ѝ очевидно бе свито, гласът ѝ излъчваше мрачна ярост.

— Приятелките на Мади казаха ли ти на каква възраст е тоя Куик?

— И двете смятаха, че е най-малко седемнайсетгодишен. Имал кола. Разговарях поотделно с тях и думите им съвпадаха. Според мен тоя път не скриха нищо.

Бош не отговори. Мислеше.

— Отварят мола след няколко часа — продължи тя, — ще ида там със снимки на Мади.

— Добра идея. Може да има видеозаписи. Ако Куик им е създавал проблеми в миналото, охраната на мола може да има негово досие.

— Всичко това ми е известно.

— Извинявай, знам.

— Какво казва по тоя въпрос вашият заподозрян?

— Нашият заподозрян мълчи като риба и току-що претърсих куфара и джиесема му. Продължаваме да работим по колата му. Засега нищо.

— Ами домът му?

— До момента не разполагаме с достатъчно, за да получим заповед за обиск.

Тези думи увиснаха във въздуха за няколко секунди. И двамата знаеха, че след похищението на дъщеря им правни формалности като заповедите за обиск вече нямат никакво значение за Бош.

— Време е да се залавям за работа. След шест часа трябва да съм на летището.

— Добре.

— Ще ти се обадя веднага щом...

— Хари?

— Да?

— Толкова съм разстроена, че не знам какво да кажа.

— Разбирам, Елинор.

— Ако я открием, може никога повече да не я видиш. Просто държа да те предупредя.

Бош мълчеше. Разбираше, че има основание да е гневна. Гневът дори можеше да я направи още по-силна.

— Никакво „ако“ — накрая отвърна той, — ще я откроя.

Ала не получи отговор.

— Добре, Елинор. Ще ти се обадя, когато науча нещо.

След като затвори, детективът се обърна към компютъра си, отвори арестантската снимка на Чан и я разпечата на цветен принтер. Искаше да я вземе със себе си в Хонконг.

Позвъни Чу и му съобщи, че основанието за задържане било подписано и си тръгвал от съда. Разговарял със свой колега в ЗБАБ, който получил факса на Бош и потвърдил, че двете страни на визитката са еднакви. Принадлежала на управител на таксиметрова компания в Козуей Бей. Напълно безобидна наглед, но Хари продължаваше да се чуди защо Чан я е скрил в обувката си. А и фирмата действаше в район, намиращ се в непосредствена близост с мястото, където

приятелките на дъщеря му я бяха видели за последен път. Не вярваше в съвпадения. И нямаше намерение да започне да вярва тъкмо сега.

Той благодари на Чу и затвори в момента, в който лейтенант Гандъл се отби при него на излизане от отдела.

— Хари, имам чувството, че те изоставям в беда. Какво мога да направя за тебе?

— Вече сме направили всичко възможно.

Бош осведоми шефа си за обиските и липсата на сериозни улики. Съобщи му и че няма нова информация за местонахождението и похитителите на дъщеря му. На лицето на Гандъл се изписа кисела физиономия.

— Трябва ни прелом — заяви той, — адски много ни трябва прелом.

— Работим по въпроса.

— Кога заминаваш?

— След шест часа.

— Добре, знаеш ми телефоните. Обади ми се по всяко време, даже през нощта, ако имаш нужда от нещо. Ще направя каквото мога.

— Мерси, шефе.

— Искаш ли да остана тук с тебе?

— Не, ще се оправя. Тъкмо се канех да отида в ПСГ и да пусна Ферас да се прибере вкъщи, ако иска.

— Добре, Хари, съобщи ми, ако откриеш нещо.

— Непременно.

— Ще я намериш. Убеден съм в това.

— И аз.

Гандъл неловко протегна ръка и Бош я стисна. Навярно се ръкуваха за пръв път, откакто се бяха запознали преди три години. Лейтенантът си тръгна и Хари се огледа наоколо. Май беше останал сам в отдела.

Детективът се обърна и погледна куфара. Знаеше, че трябва да го сваля с асансьора в хранилището. Джиесемът също трябваше да се включи в списъка на веществените доказателства. После и Бош щеше да напусне сградата. Ала не за да прекара един спокоен семеен уикенд. Предстоеше му операция. И нямаше да се спре пред нищо, докато не я изпълни. Въпреки последната заплаха на Елинор. Даже това да

означаваше, че спасявайки дъщеря си, може никога повече да не я види.

22.

Бош изчака да мръкне, за да влезе в жилището на По-Чин Чан. Общият вестибюл на малката къща водеше към още един апартамент и това му осигури прикритие, докато отключваше резето и после ключалката на бравата с шперцовете си. Не изпитваше нито угризения, нито колебания относно границата, която престъпваше. Обискът на колата и куфара и проверката на телефона не бяха дали резултати. Започваше да го обзема отчаяние. Вече не търсеше доказателства, за да повдигне обвинение срещу Чан. Трябваше му нещо, което да му помогне да намери дъщеря си. Нямаше я над дванайсет часа и макар проникването с взлом да застрашаваше препитанието и кариерата му, то му се струваше минимален риск в сравнение с онова, пред което щеше да се изправи в душата си, ако не спасеше Мади.

Щом и последният щифт изцрака на място, той отвори вратата и бързо влезе в апартамента, като я затвори и заключи след себе си. Вече знаеше, че Чан си е събрал багажа и няма намерение да се връща. Детективът обаче се съмняваше, че китаецът е успял да побере всичко в онзи куфар. Трябваше да е оставил нещо. Вещи с по-малка стойност за него, ала може би важни за Бош. Преди да тръгне за летището, Чан трябва да беше разпечатал бордовата си карта. Тъй като го бяха наблюдавали, Хари знаеше, че заподозреният не се е отбивал никъде по пътя. В жилището му трябваше да има компютър и принтер.

Той почака трийсетина секунди, докато очите му привикнат към мрака, и когато вече виждаше сравнително добре, влезе в дневната. По пътя се блъсна в някакъв стол и едва не събори един лампион, преди да открие ключа за осветлението. После бързо отиде при предния прозорец и дръпна разтворените завеси.

Извърна се от прозореца и огледа стаята — малка дневна, комбинирана с трапезария и кухня отзад, свързани помежду си с шубер. Вдясно имаше стълбище, водещо към мецанин със спалня. Като че ли не бяха оставени никакви лични вещи. Нито компютър и принтер. Само мебели. Бързо претърси стаята и премина в кухнята. Там го очакваше подобна картина. Шкафовете бяха празни, не забеляза

дори кутия с мюсли. В кошчето за смет под мивката беше поставен нов найлонов чувал.

Върна се пак в дневната и се насочи към стълбището. В долния му край имаше електрически ключ с реостат за лампата на тавана на мецанина. Бош я включи на слаба светлина, отиде при лампиона и го угаси.

Оскъдната мебелировка на мецанина се състоеше от легло персон и половина и скрин. Нямахме бюро и компютър. Хари бързо отиде при скрина и провери всички чекмеджета. Бяха празни. Кошчето и аптечката в банята също. Повдигна капака на тоалетното казанче, ала и там не откри нищо.

Очевидно бяха почистили основно апартамента, най-вероятно след заминаването на Чан, когато вече не го бяха наблюдавали. Бош си спомни за повикването от „Цин Мотърс“, отбелязано в телефона на заподозрения. Чан може би беше съобщил на Винсънт Цин, че теренът е свободен.

Разочарован и обзет от усещането, че майсторски са го изиграли, Хари реши да потърси контейнера за смет на жилищния комплекс и да се опита да намери изнесените от апартамента чували. Може да бяха допуснали грешка, оставайки там боклука на Чан. Дори само една бележка или надраскан телефонен номер можеха да са му от полза.

Тъкмо беше стигнал до третото стъпало, когато чу ключалката на входната врата да изщраква. Светкавично се обърна, качи се обратно на мецанина и се скри зад една от носещите колони.

Долу някой включи осветлението и в жилището зазвънтяха китайски гласове. Прилепил гръб към колоната, Бош преброи двама мъже и една жена. Гласът на единия от мъжете доминираше в разговора — когато изобщо се обаждаха, другите двама явно му задаваха въпроси.

Детективът се наклони към ръба на колоната, рискува да хвърли поглед надолу и видя, че „доминирацията“ сочи мебелите. После китаецът отвори вратата на килера под стълбището и махна с ръка. Явно показваше апартамента на двойката. Вече го даваха под наем.

Това означаваше, че рано или късно тримата ще се качат на мецанина. Хари се озърна към леглото — гол матрак върху мека подматрачна конструкция, поставена върху рамка на трийсетина сантиметра над земята, и реши, че това е единственото място, където

може да се скрие, без да го намерят. Бързо легна на пода и се вмъкна по гръб под леглото. Гърдите му опираха в долната страна на рамката. Той се примъкна към средата и зачака, следейки огледа на жилището по движението на гласовете.

Накрая групата се заизкачва по стълбището. Детективът затаи дъх, докато двойката обикаляше помещението от двете страни на леглото. Опасяваше се, че някой ще седне на матрака, ала това не се случи.

Изведнъж усети вибрации в джоба си и се сети, че не е изключил звука на джиесема си. За щастие мъжът, който показваше апартамента, продължаваше рекламната си тирада, навярно хвалейки достойнствата на жилището, и гласът му заглуши тихата вибрация. Бош мигновено пъкна ръка в джоба си и измъкна джиесема, за да провери дали не звънят от телефона на дъщеря му. Щеше да му се наложи да отговори на такова обаждане, независимо от извънредните обстоятелства.

Той вдигна устройството към матрака, за да види дисплея. Обаждаше се Барбара Старки от лабораторията за обработка на дигитални изображения и Хари натисна клавиша за отказ на повикването. Щеше да ѝ позвъни по-късно.

Отварянето на телефона обаче активира екрана, който освети долната страна на матрака. Зад една от дървените летви на скарата беше пъкнат пистолет.

Сърцето на Бош се разтуптя по-силно, но реши да не пипа оръжието, докато отново не остане сам в апартамента. Той затвори джиесема и зачака. Скоро чу, че посетителите слизат по стълбището. Те явно направиха още един бърз оглед на долния етаж и си тръгнаха.

Когато се разчу изщракването на резето, детективът най-после се измъкна изпод леглото. Изчака няколко секунди, за да се увери, че бъдещите наематели няма да се върнат, и включи осветлението. Върна се при леглото, вдигна матрака и го опря на задната стена на мецанина. После вдигна и подматрачната конструкция и погледна пистолета, пъкнат между нея и дървената скара.

Не го виждаше ясно, затова пак извади джиесема си, отвори го и го доближи към оръжието, за да го използва като фенерче.

— По дяволите — високо изруга детективът.

Търсеше „Глок“, пистолет с правоъгълно напречно сечение на ударника. Скритото под леглото на Чан оръжие беше „Смит & Уесън“.

Тук нямаше нищо, което да му е от полза. За пореден път се връщаше на изходна позиция. И сякаш за да подчертае това, часовникът му изпиука. Той изключи алармата. Беше я настроил порано, за да не пропусне полета си. Вече трябваше да тръгва за летището.

Бош върна леглото на мястото му, угаси осветлението на мецанина и тихо се измъкна от апартамента. Първо щеше да се отбие през дома си, за да си вземе паспорта и да заключи пистолета си. Нямаше да му позволят да влезе въоръжен в чужда държава без съответното разрешение — а процедурата щеше да отнеме дни, ако не и седмици. Не възнамеряваше да носи дрехи, защото се съмняваше, че в Хонконг ще му остане време да се преоблича. Операцията му щеше да започне в момента, в който слезеше от самолета.

От Монтерей Парк потегли на запад по „Десето шосе“. После щеше да продължи по „Сто и първо“ през Холивуд. По пътя обмисляше как да насочи полицията към пистолета, скрит в бившия апартамент на Чан, ала засега нямаше основание за обиск. И все пак оръжието трябваше да бъде намерено и анализирано. Въпреки че нямаше отношение към убийството на Джон Ли, заподозреният надали го бе използвал за добри дела и филантропия. То беше свързано с престъпната дейност на триадите и най-вероятно щеше да доведе до нещо.

Когато се качи на „Сто и първо шосе“ и продължи на север покрай центъра, Бош си спомни за обаждането на Барбара Старки. Провери гласовата си поща и след като чу лаборантката да му казва да ѝ позвъни при първа възможност, натисна клавиша за отечно повикване.

— Барбара, обажда се Хари.

— Да, Хари, надявах се да се свържа с теб, преди да си тръгна за вкъщи.

— Трябвало е да си тръгнеш още преди около три часа.

— Ами да, обаче нали ти обещах да свърша тая работа.

— Благодаря ти, Барбара. Това означава много за мене. Какво откри?

— Няколко неща. На първо място, направих малко по-контрастна разпечатка, ако решиш да я вземеш.

Обзе го разочарование. Старки явно не беше постигнала много повече и просто искаше да му съобщи, че разполага с по-ясна снимка на изгледа през прозореца на стаята, в която държаха дъщеря му. Понякога, бе забелязал Бош, когато някой ти правеше услуга, искаше да го подчертае. Той обаче щеше да се задоволи с първата разпечатка. Отбиването от шосето щеше да му отнеме твърде много време. Трябваше да бърза за самолета.

— Нещо друго? Вече ще тръгвам за летището.

— Да, натъкнах се на още няколко визуални и звукови особености, които може да са ти от полза — отвърна лаборантката.

Това привлече цялото внимание на Бош.

— Да?

— Ами, едната според мен е влак или метро. Втората е откъс от разговор, но не на китайски. И последната ми прилича на безшумен хеликоптер.

— Как така „безшумен“?

— Буквално. В прозореца се отразява прелитащ хеликоптер, само че няма свързани с него звуци.

Бош не отговори веднага. Знаеше за какво говори Старки: за вертолетите „Уиспър Джет“, с каквито летяха богатшите над и около Хонконг. Беше ги виждал. Тези машини не бяха нещо необичайно, ала съвсем малко сгради във всеки квартал имаха право да поддържат хеликоптерни площадки на покривите си. Една от причините бившата му жена да избере небостъргача в Хепи Вали, в който живееше, беше тъкмо площадката на покрива. Така стигаше до казиното в Макао за двайсет минути, вместо за два часа, ако трябваше да отиде до фериботните кейове, да пресече пристанището с кораб и да вземе такси или да продължи пеш от кея до казиното.

— Идвам след пет минути, Барбара — отвърна детективът.

Той излезе на „Лос Анджелис Стрийт“ и се насочи към Паркър Сентър. Поради късния час имаше голям избор от места в гаража зад старата сграда на полицията. Бош паркира, бързо пресече улицата и влезе през задния вход. Асансьорът пътува нагоре сякаш цяла вечност, но когато Хари най-после стигна до почти опустялата лаборатория по криминалистика, от затварянето на телефона всъщност бяха изтекли седем минути.

— Закъсня — отбеляза Старки.

— Извинявай, благодаря ти, че ме изчака.

— Само те дразня. Знам, че бързаш, затова дай направо да погледнем тия неща.

Тя посочи един от компютърните екрани, на който се виждаше замразен кадър на прозореца от видеоклипа. Същият, който беше распечатал Бош. Лаборантката постави ръка върху пулта си.

— Добре, наблюдавай горната част на отражението в стъклото. Предишния път нито го видяхме, нито го чухме.

Старки завъртя едно от копчетата и съвсем бавно върна записа назад. В мътното отражение Бош видя нещо, което по-рано не бе забелязал. Точно когато обективът започваше да се насочва обратно към дъщеря му, в горния край на стъклото като призрак премина хеликоптер — малка черна машина с нечетлив надпис от страни.

— А сега го виж в реално време.

Тя върна записа до момента, в който Мади риташе към камерата, и натисна един бутон. Обективът подскочи към прозореца за миг и после се завъртя обратно към момичето. Хари зърна стъклото, но не и отражението на града, камо ли прелитация хеликоптер.

Неочакваната находка изпълни Бош с възбуда.

— Въпросът е, че за да се отрази в прозореца, Хари, тоя хеликоптер трябва да лети доста ниско.

— Значи или току-що е излетял, или каца.

— Според мен всъщност излита. Като че ли леко се издига, прекосявайки отражението. Незабележимо е с просто око, обаче аз го измерих. Като се има предвид, че отражението показва отлясно наляво онова, което се случва отляво надясно, вертолетът трябва да е излетял от срещната страна на улицата.

Бош кимна.

— А когато потърсих звука...

Тя се обърна към другия екран, на който имаше аудиограма, показваща различните изолирани аудиопотоци от клипа.

— ... и изчистих другите шумове, доколкото можех, получих ей това.

Старки пусна един от аудиопотоците с почти хоризонтална графика и детективът чу само далечен шум на улично движение, насечен на отделни вълни.

— Това е въздушната струя от ротора — поясни лаборантката. — Самият хеликоптер не се чува, но накъсва фоновия шум. Нещо подобно на стелт.

Хари отново кимна. Беше пристъпил напред. Сега вече знаеше, че държат дъщеря му в сграда до една от малкото хеликоптерни площадки в Коулун.

— Тези подробности ще ти бъдат ли от полза? — попита Барбара.

— Определено.

— Добре. Освен тях имам ето това.

Тя пусна друг аудиопоток с глухо свистене, което напомни на Бош за прииждаща вода. Звукът постепенно се усилваше и накрая утихваше.

— Какво е това? Вода ли?

Старки поклати глава.

— Това е при максимално усилване. Трябваше доста да поработя върху него. Въздух. Излизащ въздух. Предполагам, че става дума за вход на метростанция или шахта, през която излиза изместеният въздух при пристигането на мотрисата. Модерните мотриси са сравнително безшумни. Но когато минават през тунела, изместват много въздух.

— Ясно.

— Помещението е нависоко, може би на дванайсетия-тринайсетия етаж, ако се съди по отражението. Затова и е трудно да локализирам източника. Може да е в подножието на тая сграда или на една пряка оттам. Не мога да определя със сигурност.

— Въпреки това е важно.

— А ето и последното.

Тя пусна първата част на клипа, през която обективът беше насочен към дъщерята на Бош. После усили звука и изолира другите шумове. Хари чу приглушени думи.

— Какво беше това?

— Според мен е извън стаята. Не успях да го изчистя повече. Стените го заглушават и не ми звучи на китайски. Обаче важното е друго.

— Какво?

— Чуй го пак до края.

Старки го пусна отново. Докато слушаше, Бош гледаше уплашените очи на дъщеря си. Мъжкият глас се чуваше прекалено слабо, за да се разбира нещо, после рязко млъкваше, сякаш по средата на изречението.

— Като че ли някой го прекъсва.

— Или може би е в асансьор, чиято врата се е затворила.

Детективът кимна. Асансьорът му се струваше по-правдоподобно обяснение, защото преди внезапно да утихне, гласът звучеше равномерно.

Старки посочи екрана.

— Когато намериш сградата, търси стаята близо до асансьора.

Бош продължи да се взира в очите на дъщеря си още няколко секунди.

— Благодаря ти, Барбара.

Той мина зад нея и я стисна за раменете.

— За тебе винаги, Хари.

— Трябва да вървя.

— Каза, че отиваш на летището. За Хонконг ли заминаваш?

— Да.

— Успех, Хари. Иди и открий дъщеря си.

— Точно това възнамерявам да направя.

Бош бързо се върна в колата си и излезе на шосето. Пиковият час отминаваше и той успя безпрепятствено да пресече Холивуд и да продължи към прохода Кауенга и дома си. Мислите му се насочиха към Хонконг. Лос Анджелис скоро щеше да остане зад гърба му. Всичко щеше да се върти само около Хонконг. Щеше да открие дъщеря си и да я спаси. Или щеше да умре, опитвайки се да го направи.

През целия си живот Хари Бош беше вярвал, че има мисия. И за да я изпълни, трябваше да е неуязвим. Трябваше да направи неуязвими и себе си, и живота си, за да не може никой да му попречи. Всичко това се бе променило в деня, в който видя дъщеря си, за чието съществуване не подозираше. В този момент беше разбрал, че едновременно е спасен и изгубен. Завинаги щеше да остане свързан със света по начин, познат само на бащите. Но също щеше да бъде изгубен, защото знаеше, че някой ден ще я открият тъмните сили, срещу които се бореше. Нищо, че ги разделяше цял океан. Знаеше, че

някой ден ще се стигне дотам — мракът щеше да я намери и да я използва, за да го спре.

И този ден беше настъпил.

ВТОРА ЧАСТ
ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ ЧАСОВИЯТ ДЕН

23.

По време на полета над Тихия океан Бош спа на пресекулки. Четиринайсет часа във въздуха, притиснат до илюминатора, той нито веднъж не успя да се унесе за повече от петнайсетина — двайсет минути, без мислите за дъщеря му и неговата вина за похищението ѝ отново да го събудят.

Прекалено зает през деня, за да размишлява, Хари се беше спасил от страха и угризението, от жестоките самообвинения. Бе успял да остави настрана всичко това, защото знаеше, че целта е по-важна от багажа, който носи. Но по време на полет 883 на „Катай Пасифик“ повече нямаше къде да бяга. Трябваше да поспи, за да е отпочинал и готов за предстоящото в Хонконг. Ала в самолета се чувстваше притиснат в ъгъла и вече не можеше да заобикаля угризенията и страха си. Обзе го ужас. Прекара повечето време седнал в сумрака, здраво свил юмруци и вперил празен поглед напред, докато самолетът се носеше в чернотата към мястото, където криеха Маделин. Това правеше съня му неспокоен, ако не и съвсем невъзможен.

Насрещните ветрове над Пасифика бяха по-слаби от очакваното и самолетът кацна по-рано на летището на остров Лантау — в 04:55. Бош грубо изтика неколцина пътници, за да извади багажа си от отделението над седалката, и се насочи към изхода. Носеше само малка раница с вещи, които може би щяха да му помогнат да открие и спаси дъщеря си. Когато отвори люка, той изпревари всички останали и се насочи към митницата. Обзе го страх, докато се приближаваше към първия проверочен пункт — термоскенер, регистриращ болни от грип. Детективът се потеше. Дали угризението, което изгаряше подсъзнанието му, се проявяваше като грип? Нямаше ли да го спрат, още преди да е започнал най-важната операция в живота си?

Той се озърна назад към компютърния екран, покрай който беше минал. На монитора силуетите на пътниците се очертаваха като сини призраци. Нямаше издайнически червени проблясъци. Нямаше грип. Поне засега.

Митничарят на гишето прелисти паспорта му, пълен с входни и изходни печати от многобройните му пътувания през последните шест години. После провери нещо на компютърния екран, което Бош не можеше да види.

— Бизнес ли имате в Хонконг, господин Бош? — попита служителят.

И някак си успя да съдвече единствената сричка от фамилията на детектива, произнасяйки я като „Боч“.

— Не — отвърна Хари, — дъщеря ми живее тук и често ѝ гостувам.

Митничарят погледна праметнатата на рамото му раница.

— Явно сте чекирали останалия си багаж.

— Не, само с това съм. Идвам за кратко.

Служителят кимна и отново се обърна към монитора си. Бош знаеше какво ще се случи. Винаги, когато пристигаше в Хонконг, на митницата виждаха, че работи в органите на реда, и го пращаха за проверка на багажа.

— Носите ли оръжието си? — попита митничарят.

— Не — уморено отвърна Хари, — знам, че е забранено.

Инспекторът написа нещо на клавиатурата и както се очакваше, го насочи към гишето за проверка на багажа. Това щеше да му изгуби още петнайсет минути, но Бош запази самообладание. По-краткият полет му беше спестил половин час.

Вторият митничар внимателно претърси раницата и любопитно огледа бинокъла и другите вещи, включително плика с пари. Те обаче не бяха забранени за внасяне. Накрая помоли детектива да мине през детектор за метал и го освободи. Хари се насочи към зоната за получаване на багажи и забеляза гише за обмен на валута, отворено въпреки ранния час. Той отново извади плика с банкноти от раницата си и каза на касиерката, че иска да обмени пет хиляди щатски долара за хонконгски. Тези пари бяха неговата „застраховка за земетресение“ — държеше ги в оръжейния сейф в спалнята си. През 1994-та беше научил важен урок, когато земетресението, разлюляло Лос Анджелис, нанесе тежки щети на къщата му. Парица е царица. Не излизай от къщи без кеш. Сега сумата, която пазеше за такива случаи, щеше да му помогне в друго премеждие. Курсът бе малко по-нисък от осем към

едно и неговите пет хиляди американски станаха на трийсет и осем хиляди хонконгски долара.

След като получи парите си, Бош закрачи към изхода в отсрещния край на помещението. Първата изненада за деня го очакваше в общата зала, където видя Елинон Уиш. Тя стоеше до мъж в костюм, заел разкрачената поза на бодигард, и леко му махна с ръка, в случай че не я е забелязал. Лицето ѝ изразявани смесица от мъка и надежда. Когато се приближи, Хари трябваше да сведе очи към пода.

— Елинон, аз не...

Тя го прекъсна с кратка и неловка прегръдка. Показваше му, че трябва да оставят обвиненията за по-късно. Сега им предстояха по-важни неща. Елинон се отдръпна назад и посочи мъжа в костюма.

— Това е Сун И.

Бош кимна, но после му подаде ръка, жест, с който се надяваше да установи как да се обръща към него.

Другият мъж отговори на кимването и здраво стисна дланта му, ала не каза нищо. Е, щеше да разчита на помощта на Елинон с името му. Сун И изглеждаше петдесетинагодишен. На нейната възраст. Нисък и як. Гърдите и бицепсите му опъваха копринения костюм почти до пръсване. Носеше слънчеви очила, въпреки че още не се беше съмнало.

— Той ще ни вози, така ли? — попита бившата си жена Бош.

— Ще ни помага — поправи го тя. — Работи в охраната на казиното.

Детективът кимна. Поредната разгадана загадка.

— Знае ли английски?

— Да, знам — отговори му мъжът.

Хари изпитателно го погледна за миг, после пак се обърна към Елинон. Лицето ѝ излъчваше позната решителност. Когато бяха заедно, често бе виждал това изражение. Тя нямаше да допусне спор по този въпрос. Мъжът беше част от сделката, иначе Бош трябваше да разчита само на себе си.

Ако обстоятелствата го наложеха, Хари можеше да ги остави и да продължи сам из града. И без това първоначалните му намерения бяха такива. Засега обаче щеше да приеме нейния план.

— Тя е и моя дъщеря. С теб съм.

— Добре тогава.

Тримата се насочиха към стъклената врата, която щеше да ги отведе навън. Бош остави Сун И да води, за да може да разговаря насаме с бившата си съпруга. Въпреки очевидното напрежение, изписано на лицето ѝ, за него тя си оставаше най-хубавата жена на света. Носеше косата си небрежно вързана на опашка и това подчертаваше чистата, решителна линия на брадичката ѝ. Колкото и рядко и при каквито и обстоятелства да се виждаха, той не можеше да я гледа, без да си мисли, какво би било, ако нещата се бяха развили по друг начин. Вярваше, че двамата са създадени един за друг. Дъщеря им ги свързваше завинаги, ала това не му стигаше.

— Е, разказвай какво става, Елинор — започна Бош. — Полетът ми продължи близо четиринайсет часа. Какво ново тук?

Тя кимна.

— Вчера прекарах четири часа в мола. Когато си се обаждал от летището и си ми оставил гласова поща, трябва да съм била при охраната. Или не е имало сигнал, или просто не съм чула джииесема.

— Не се безпокой. Откри ли нещо?

— Записите от охранителните камери я показват с брата и сестрата, Куик и Хъ. От голямо разстояние. Не могат да бъдат разпознати — освен Мад. Нея ще я позная навсякъде.

— Вижда ли се отвличането?

— Нямахме отвличане. Тримата се мотаеха заедно, най-вече около заведенията за хранене. После Куик запали цигара и един човек възрази. Намеси се охраната и го изхвърли. Маделин излезе с него. Доброволно. И не се върнаха.

Бош кимна. Представяше си го. Можеше да е план, за да я примамят навън. Куик пали цигара, знаейки предварително, че ще го изгонят от мола и че Маделин ще го последва.

— Нещо друго?

— Това е всичко от мола. Куик е познат на охраната, обаче не могат да го идентифицират, нито му водят досие.

— По кое време са излезли?

— В шест и петнайсет.

Детективът пресметна наум. Беше петък. От излизането на дъщеря му от мола бяха изтекли почти трийсет и шест часа.

— Кога се мръква тук? Към колко часа?

— Обикновено към осем. Защо?

— Клипът, който ми пратиха, е заснет през деня. Значи по-малко от два часа, след като е напуснала мола с тях, тя вече е била в Коулун и са я заснели.

— Искам да видя записа, Хари.

— Ще ти го покажа в колата. Нали каза, че си получила съобщението ми? Провери ли за хеликоптерните площадки в Коулун?

Елинон кимна.

— Обадох се на шефа на отдел „Транспорт на клиенти“ в казиното. В Коулун имало седем хеликоптерни площадки на покриви на сгради. Прати ми списък.

— Добре. Ти обясни ли му защо се интересуваш?

— Не, Хари. Имай ми малко доверие.

Бош я погледна, после впери очи в Сун, който вървеше на няколко крачки пред тях. Елинон го разбра.

— Сун И е друго нещо. Той знае какво става. Мога да му се доверя. От три години е мой телохранител в казиното.

Хари кимна. Бившата му съпруга беше ценна стока за казино „Клеопатра“ в Макао. Плащаха ѝ апартамента и вертолета, който я взимаше от Хепи Вали и я връщаше след работа — тя играеше на частните маси с най-богатите клиенти на казиното. Охраната в лицето на Сун И представляваше част от сделката.

— Е, жалко, че не е охранявал и Мади.

Елинон внезапно се закова на място и се завъртя към него. Сун не забеляза това и продължи напред. Тя доближи лицето си на сантиметри от неговото.

— Можем да го обсъдим още сега, щом искаш, няма проблем. Ще си поговорим за Сун И, а също и за това как заради твоята работа дъщеря ми е в това... това...

Елинон не довърши изречението. Вместо това грубо го хвана за сакото и гневно го заразтърсва, после го прегърна и се разплака. Хари постави ръка на гърба ѝ.

— *Нашата* дъщеря, Елинон. *Нашата* дъщеря. Ще я спасим.

Сун усети, че не са зад него, и спря. Озърна се назад към Бош със скритите си зад тъмните очила очи. Без да се откъсва от прегръдката ѝ, Хари му даде знак с ръка да почака на разстояние.

Накрая Елинон се отдръпна назад и избърса очите и носа си с опакото на дланта си.

— Трябва да запазиш самообладание, Елинор. Ще имам нужда от теб.

— Престани да го повтаряш, моля ти се. Ще запазя самообладание. С какво ще започнем?

— Намери ли картата на метрото, за която те помолих?

— Да, в колата е.

— Ами визитката от Козуей Такси? Провери ли я?

— Не се наложи. Сун И вече знаеше за това. Известно е, че повечето таксиметрови компании назначават хора на триадите, които имат нужда от законна работа, за да не бъдат заподозрени от полицията. Повечето взимат лиценз за таксиметрова дейност и работят по някоя смяна тук-там за параван. Щом твоят заподозрян е носил визитката на управителя, сигурно е щял да се срещне с него, за да го вземе във фирмата, когато пристигне тук.

— Ходи ли на адреса?

— Снощи минахме оттам, но това е просто таксиметров гараж. Там зареждат и обслужват колите и разпределят шофьорите при застъпване на смяна.

— Разговаря ли с управителя?

— Не. Не исках да правя такъв ход, без да те питам. Само че ти вече беше в самолета. Пък и реших, че е задънена улица. Става дума за човек, който навярно е щял да вземе Чан на работа. Нищо повече. Сигурно постоянно го прави за триадите. Не би се замесил в отвличане. А ако е замесен, нямаше да се издаде.

Елинор може би имаше право, но ако другите им усилия да открият дъщеря си се проваляха, отново щяха да се върнат към управителя на таксиметровата компания.

— Добре — каза Бош. — Кога ще се съмне?

Тя се обърна към грамадната стъклена фасада на общата зала, сякаш за да прецени отговора си по небето. Хари си погледна часовника. 05:45. Беше в Хонконг близо час. Времето сякаш летеше.

— Може би след половин час — отвърна бившата му жена.

— Ами оръжието, Елинор?

Тя колебливо кимна.

— Ако си сигурен, Сун И знае къде да намериш. В Уан Цай.

Естествено, помисли си Бош, това е мястото, където можеш да си купиш оръжие. В Уан Цай подземният свят на Хонконг излизаше на

повърхността. Беше ходил там само веднъж преди четирийсет години, по време на една отпуска от Виетнам. Ала някои неща и места никога не се променяха.

— Добре, да вървим към колата. Губим време.

Минаха през автоматичната врата и навън ги посрещна топъл влажен въздух. Бош веднага почувства кожата си лепкава от влагата.

— Къде отиваме първо? — попита Елинон. — В Уан Цай ли?

— Не, на Върха. Ще започнем от там.

24.

През колониалната епоха го бяха наричали „връх Виктория“. Днес му казваха просто „Върха“ — планинска грамада, извисяваща се зад гората от хонконгски небостъргачи, откъдето се разкриваше шеметна гледка към Централния квартал, пристанището и Коулун. До горе се стигаше с автомобил или въжена железница. Върхът целогодишно привличаше туристи, а и местни жители през летните месеци, когато градът долу се просмукваше като гъба от всепроникващата влага. Бош беше ходил там няколко пъти с дъщеря си, за да обядват в ресторанта на обсерваторията или да пазаруват в търговския център зад нея.

Тримата с бившата му жена и нейния телохранител се качиха горе, преди над града да е съмнало. Търговският център и туристическите будки още бяха затворени и наоколо пустееше. Оставиха мерцедеса на Сун на паркинга до търговския център и се спуснаха по пътеката покрай планинското било. Бош носеше раницата си през рамо. Въздухът тежеше от влага. Земята беше мокра и хлъзгава — виждаше се, че през нощта е преваляло. Ризата вече лепнеше на гърба му.

— Какво точно правим? — попита Елинор.

Това бяха първите думи, които произнасяше от известно време насам. По пътя от летището Хари й беше дал телефона със заредения клип. Тя го изгледа и детективът я чу да ахва. Елинор помоли да го види още веднъж, после безмълвно му върна джиесема. Възцарилото се оттогава мълчание бе продължило до момента, в който тръгнаха по пътеката.

Бош праметна раницата си отпред, смъкна ципа, извади разпечатката на отражението в прозореца и фенерчето си и ги подаде на Елинор.

— Това е замразен кадър от клипа. Когато Мади се опитва да ритне похитителя и камерата подскача, прозорецът попада в обектива.

Бившата му съпруга включи фенерчето и разгледа разпечатката в движение. Сун вървеше няколко крачки зад тях. Хари продължи да

обяснява плана си.

— Имай предвид, че всичко се отразява в прозореца на обратно. Обаче виждаш ли футболната врата на покрива на „Банк ъв Чайна“? Имам и лупа, ако искаш.

— Да, виждам я.

— Е, между двата стълба се вижда ей оная пагода под нас. Мисля, че я наричат Лъвската пагода. Ходил съм там с Мади.

— И аз. Казва се Лъвският павилион. Сигурен ли си, че се вижда в отражението?

— Да, само че ти трябва лупа. Изчакай да стигнем там.

Пътеката направи завой и Бош видя пред тях напомнящата на пагода постройка, от която се разкриваше една от най-красивите гледки от Върха. При всичките му предишни идвания тук гъмжеше от туристи и фотоапарати, а сега, на сивкавата светлина преди разсъмване, мястото пустееше. Той мина през сводестия вход и излезе на наблюдателната площадка. Под него се разстиляше гигантският град. В разпръскващия се мрак блещукаха милиарди светлинки, една от които принадлежеше на дъщеря му. И Бош щеше да я открие.

Елинор застана до него и поднесе разпечатката под лъча на фенерчето. Сун зае телохранилското място зад тях.

— Не разбирам — произнесе тя. — Мислиш, че можеш да го обърнеш наопаки и да определиш къде е Мади, така ли?

— Точно така.

— Хари...

— Има и други указания. Искам само да стесня търсенето. Коулун е много голям.

Бош извади от раницата мощния бинокъл, който използваше при наблюдение на заподозрени, и го вдигна пред очите си.

— Какви други указания?

Още беше прекалено тъмно. Той отпусна бинокъла. Налагаше се да почака. Помисли си, че може би е трябвало първо да отидат в Уан Цай за пистолета.

— Какви други указания, Хари?

Бош пристъпи към нея, за да вижда разпечатката, и ѝ посочи другите подробности, открити от Барбара Старки, особено буквите О и N от обърнатия отзад напред английски надпис. Разказа ѝ също за шума от недалечна станция на метрото и ѝ напомни за хеликоптера.

— Събери всичко това и според мен ще се доближим към мястото — заключи той. — И ще я открием.

— Още сега мога да ти кажа, че търсиш рекламата на „Канон“.

— Фотоапаратите „Канон“ ли имаш предвид? Къде е тя?

Елинор посочи в далечината към Коулун. Хари отново вдигна бинокъла.

— Виждам я всеки път, когато ме взимат или ме връщат от работа с вертолета. Откъм Коулун е. Пише само „Канон“ и се върти на покрива на една сграда. Ако си зад нея в Коулун, когато е обърната към пристанището, ще я видиш отзад напред. И тогава ще се вижда правилно в отражението. Това трябва да е.

Тя посочи двете букви на разпечатката.

— Да, но къде е тая реклама? Никъде не я виждам.

— Дай да погледна.

Бош ѝ подаде бинокъла и Елинор го поднесе към очите си.

— Обикновено свети, но сигурно я спират няколко часа преди съмване, за да пестят ток. В момента са изключени много такива реклами.

Тя отпусна бинокъла и си погледна часовника.

— Ще можем да я видим след петнайсетина минути.

Хари взе бинокъла от ръката ѝ и продължи да търси въртящата се дума.

— Имам чувството, че губя много време.

— Не се тревожи. Слънцето скоро ще изгрее.

След като усилията му не се увенчаха с успех, детективът неохотно се предаде и през следващите десет минути просто гледа как светлината пълзи по планинската грамада и се спуска към подножието ѝ.

Изгревът окъпа града в сивкави и розови багри. В пристанището вече плаваха фериботи и кораби, чиито пътища се пресичаха в своеобразна естествена хореография. Ниска мъгла обгръщаше небостъргачите в Централния квартал, Уан Цай и Коулун. Замириса на дим.

— Мирише като Лос Анджелис след безредиците — отбеляза Бош. — Сякаш градът е обхванат от пожар.

— В известен смисъл е така — отвърна Елинор. — В момента тече Юе Лан.

— Какво е това?

— Фестивалът на гладния дух. Започна миналата седмица. Според китайския календар, на четиринайсетия ден на седмия лунен месец адските порти се отварят и всички зли духове излизат на света. Вярващите горят жертвоприношения, за да умилостивят предците си и да отблъснат злите духове.

— Какви жертвоприношения?

— Главно банкноти и модели от папие-маше на различни неща, от плазмени екрани до къщи и коли. Неща, които уж са нужни на духовете в отвъдното. Понякога хората горят и истински предмети.

Тя се засмя.

— Веднъж видях един да гори климатик. Предполагам, че е искал да прати климатик на някой свой праотец в ада.

Бош си спомни, че е чувал от дъщеря си за фестивала. Според нея някой дори изгорил цял автомобил.

Той погледна надолу към града и разбра, че онова, което е взел за утринна омара, всъщност е дим от огньовете, надвиснали над улиците като самите духове.

— Явно много хора вярват в тия неща.

— Така е.

Хари насочи поглед към Коулун и вдигна бинокъла към очите си. Слънчевите лъчи най-после огряха сградите край пристанището. Без да изпуска футболната врата на покрива на Банк ъв Чайна от полезрението си, накрая той успя да открие рекламата на Канон, монтирана на покрива на небостъргач от стъкло и алуминий, хвърлящ ярки отблясъци във всички посоки.

— Виждам рекламата — съобщи детективът, без да се обръща към Елинор.

Предположи, че сградата е около дванайсететажна. Желязната рамка на покрива увеличаваше височината му поне с още един етаж. Той огледа района наоколо с надеждата да забележи нещо друго, ала нищо не привлече вниманието му.

— Дай да погледна и аз — каза бившата му жена.

Бош ѝ подаде бинокъла и тя бързо намери въртящата се дума.

— Ето я. Виждам и че хотел „Пенинсюла“ е от отсрещната страна на улицата, на две преки от там. Това е една от сградите с хеликоптерни площадки.

Хари проследи погледа ѝ от татък пристанището. Трябваше му известно време, докато открие билборда, вече изцяло огряван от слънцето. Усети как мудността, резултат от дългия полет, започваше да се разсейва, прогонена от нахлулия във вените му адреналин.

До сградата с рекламата минаваше широк път, навлизащ на север в Коулун.

— Коя е оная улица? — попита Бош.

Елинор продължаваше да наблюдава града с бинокъла.

— Трябва да е „Нейтън Роуд“, важна артерия, която свързва пристанището с Новите територии в посока север-юг.

— Там ли са триадите?

— Определено.

Бош отново погледна към „Нейтън Роуд“ и Коулун.

— Деветте дракона — прошепна той.

— Моля?

— Казах, че Мади е там.

25.

Бош и дъщеря му обикновено се качваха на Върха с въжената железница, която му напомняше за модерна и многократно уголемена версия на „Ейнджълс Флайт“^[1] в Лос Анджелис. Мади обичаше да посещава малкия парк при сградата на съда в подножието ѝ, където закачваше тибетско молитвено знаменце. Пъстрите флагчета често висяха като съхнещо пране на простор из парка. Тя беше казвала на баща си, че предпочита закачването на знаменце пред паленето на свещ в черква, защото флагчето е на открито и вятърът разнася неговото послание.

Сега нямаше време за знаменца. Тримата се върнаха в мерцедеса на Сун и се спуснаха по планината към Уан Цай. По пътя Бош се сети, че един от възможните маршрути минава покрай блока на Елинор и Мади.

Той се наведе към предната седалка.

— Елинор, хайде първо да се отбием през вас.

— Защо?

— Забравих да ти кажа да вземеш паспорта на Мади. И твоя.

— Защо са ни?

— Защото тая история няма да приключи, когато я намерим.

Искам и двете да напуснете Хонконг, докато всичко свърши.

— И кога ще е това?

Тя се завъртя да го погледне и Хари прочете обвинението в очите ѝ. Искаше му се опита да избегне всичко това, за да може изцяло да се съсредоточи върху избавлението на дъщеря си.

— Не знам. Хайде просто да вземем паспортите, в случай че после нямаме време.

Елинор рязко каза нещо на китайски на Сун, който веднага отби отстрани на улицата и спря. Зад тях не идваха други коли. Още беше много рано. Тя се обърна на седалката си към Бош.

— Ще се отбием за паспортите — безизразно заяви бившата му жена, — но ако се наложи да изчезнем, нито за миг не си мисли, че ще дойдем с теб.

Детективът кимна. Стигаше му и компромисът, който правеше тя.

— В такъв случай може би трябва да вземеш и малко багаж и да го сложиш в багажника.

Елинор се обърна напред, без да отговори. След малко Сун я погледна и я попита нещо на китайски. Тя кимна и бодигардът потегли надолу. Бош знаеше, че Елинор ще изпълни молбата му.

Петнайсет минути по-късно Сун спря пред двата еднакви небостъргача, наричани от местните жители „Китайските клечки“. След като през целия път не беше изрекла и дума, Елинор подаде маслиновата клонка на мира към задната седалка.

— Искаш ли да се качиш? Можеш да си направиш кафе, докато аз събирам багажа. Имаш нужда, ако се съди по вида ти.

— Кафето ще ми дойде добре, но нямаме много...

— Имам нес.

— Добре тогава.

Сун остана в колата, а те двамата се качиха в апартамента на Елинор. „Китайските клечки“ всъщност бяха две свързани помежду си седемдесет и три етажни сгради с овални основи, издигащи се от средата на планинския склон над Хепи Вали. Това бяха най-високите жилищни блокове в цял Хонконг и изпъкваха на фона на града, напомняйки на клечки за хранене, щръкнали от купчинка ориз. Елинор и Маделин се бяха настанили там след пристигането си от Лас Вегас преди шест години.

Докато пътуваха с високоскоростния асансьор, Бош се вкопчи в перилото. Мисълта, че под пода има празна шахта, продължаваща четирийсет и четири етажа надолу, го правеше неспокоен.

Вратата се отвори и двамата се озоваха в малко фойе, водещо към четирите апартамента на етажа. Елинор отключи вратата на първия отдясно.

— Кафето е в шкафа над мивката. Няма да се бавя.

— Добре. Искаш ли да ти направя една чаша?

— Не, нямам нужда. Пих на летището.

Тя влезе в спалнята, а Бош намери кухнята и се зае с кафето. Избра една от чашите, на която пишеше „Най-добрата майка в света“. Явно беше стара, защото думите бяха избледнявали с всяко минаване през съдомиялната машина.

Хари излезе от кухнята, отпивайки от горещата течност. Апартаментът имаше западно изложение и от прозорците се разкриваше шеметна гледка към Хонконг и пристанището. Бе идвал там само няколко пъти и тя никога не му омръзваше. Когато гостуваше на дъщеря си, най-често се срещаша във фоайето на блока или в нейното училище след края на уроците ѝ.

Грамаден бял лайнер пресичаше пристанището на път към открито море. Бош го погледа известно време, после забеляза рекламата на Канон върху покрива на сградата в Коулун. Това му напомни защо е дошъл. Детективът се обърна към коридора, от който се влизаше в спалните. Завари Елинон в стаята на дъщеря им плачешком да пълни една раница с дрехи.

— Не знам какво да взема — изхлипа тя. — Не знам нито колко време ще отсъстваме, нито от какво ще има нужда Мади. Даже не знам дали изобщо ще я видим отново.

Елинон даде воля на сълзите си и тялото ѝ се разтърси от ридания. Бош постави ръка на лявото ѝ рамо, но тя веднага се дръпна настрана. Не желаше утеха от него. Рязко затвори ципа на раницата и излезе от стаята. Хари остана сам и се огледа наоколо.

Всички хоризонтални повърхности бяха отрупани със спомени от пътувания до Лос Анджелис и други места. Стените бяха покрити с плакати от филми и концерти на музикални групи. На поставка в ъгъла висяха няколко шапки, маски и мънистени нанизки. На възглавниците на леглото бяха облепени множество плюшени животни от детството на Мади. Обзе го чувството, че някак си нарушава личното пространство на дъщеря си, като е влязъл в стаята ѝ без покана.

На малкото бюро имаше отворен лаптоп с тъмен екран. Бош се приближи, натисна спейсбара и след секунда дисплеят се съживи. Скринсейвърът на дъщеря му беше снимка от последното ѝ посещение в Лос Анджелис. Виждаше се редица от сърфисти, изправени върху дъските си в очакване на следващите вълни. Хари си спомни, че бяха отишли в Малибу да закусват в едно заведение, „Мармалейд“, и после бяха погледали сърфистите на недалечния плаж.

До компютърната мишка лежеше кутийка от кост, която му напомни за ръкохватката на ножа от куфара на Чан. В такова нещо човек държеше важни неща, например пари. Той я отвори и установи, че съдържа само нефритена фигурка на маймунките „Не знам, не чух,

не видях“^[2], нанизана на червена връвчица. Бош я извади и я повдигна към очите си, за да я разгледа. Дълга не повече от пет сантиметра, тя завършваше със сребърна халка за закачане.

— Готов ли си?

Детективът се обърна. Елинон стоеше на прага.

— Да. Какво е това, обеща ли?

Тя се приближи да погледне връвчицата с фигурката.

— Не, хлапетиите закачват такива неща на джиесемите си. Продават ги на пазара за нефрит в Коулун. Адски много хора имат еднакви телефони, затова се опитват да им придадат по-различен вид.

Бош кимна и остави фигурката обратно в костената кутийка.

— Скъпи ли са?

— Не, този е от евтиния нефрит. Струват по около един щатски долар и те постоянно си ги сменят. Да вървим.

Хари за последен път плъзна поглед по стаята на дъщеря си и на излизане вдигна една възглавница и сгънато одеяло от леглото. Елинон се озърна назад и видя какво е взел.

— Може да е уморена и да иска да поспи — поясни той.

Напуснаха апартамента и в асансьора Бош пхна одеялото и възглавницата под едната си мишница и раницата на дъщеря си под другата. Възглавницата ухаеше на шампоана на Мади.

— Взех ли паспортите? — попита детективът.

— Взех ги — потвърди Елинон.

— Може ли да те питам нещо?

— Какво?

Той се престори, че разглежда декоративните понита върху одеялото, което държеше.

— Доколко имаш доверие на Сун И? Не съм сигурен, че трябва да ни придружава, след като вземем оръжието.

— Нали ти казах, не се тревожи за него — без колебание заяви бившата му съпруга. — Доверявам му се напълно и той ще остане с нас. Ще остане с мен.

Бош кимна. Елинон погледна нагоре към дигиталния дисплей, който показваше етажите.

— Имам му абсолютно доверие — прибави тя. — Мади също.

— Откъде Мади изобщо...

Хари млъкна. Изведнъж проумя какво иска да каже Елинор. Че Сун е мъжът, за когото му е разказвала дъщеря му. Елинор имаше връзка с него.

— Разбра ли сега? — попита го тя.

— Да, разбрах. Но сигурна ли си, че Маделин му има доверие?

— Сигурна съм. Ако ти е казвала обратното, просто се е опитвала да спечели съчувствието ти. Тя е момиче, Хари. Може да манипулира хората. Да, животът ѝ беше донякъде... смутен от връзката ми със Сун И. Обаче той проявява към нея само топлота и уважение. Тя ще го преодолее. След като я открием, искам да кажа.

Сун И ги чакаше с колата на кръглата отбивка пред блока. Хари и Елинор оставиха раниците в багажника, но Бош взе възглавницата и одеялото със себе си на задната седалка. Сун потегли и те изминаха останалия път по „Стъбс Роуд“ до Хепи Вали и оттам до Уан Цай.

Бош се мъчеше да забрави разговора в асансьора. В момента това нямаше значение, защото не му помагаше да върне дъщеря си. Ала не можеше и да се абстрахира от чувствата си. В Лос Анджелис Мади му беше казала, че Елинор има връзка. След развода им той също бе имал връзки. Само че сблъсъкът с действителността тук в Хонконг му идваше твърде много. Возеше се в една кола с жената, която продължаваше да обича, и с новия мъж в живота ѝ. Това не се приемаше толкова лесно.

Седнал зад Елинор, Хари погледна над облегалката Сун и се замисли за стоическото му поведение. Сега този човек не беше бодигард. Той имаше да губи много повече. И следователно можеше да го използва. Щом Мади му имаше доверие, същото се отнасяше за Бош. Щеше да загърби останалото.

Сякаш усетил впития в него поглед, Сун се обърна към детектива. Въпреки тъмните очила, които скриваха очите му, Бош видя, че китаецът е наясно със ситуацията и знае, че вече няма тайни.

Хари кимна. Това не беше знак за одобрение. Просто безмълвно му казваше, че разбира. Тримата бяха заедно в тази история.

---

[1] Стара възжена железница в центъра на Лос Анджелис — Б.р.

↑

[2] Оригиналното значение на маймунките всъщност е „Не познавам злото, не чувам злото, не виждам злото“ — Б.р. ↑

26.

Уан Цай никога не заспиваше. В този квартал можеше да се случи всичко и можеше да се купи всичко, естествено на съответната цена. Абсолютно всичко. Бош знаеше, че ако иска, може да получи и лазерен мерник заедно с оръжието, което щяха да изберат. Навярно можеше да намери и наемен убиец. Да не говорим за дреболии като дрога и жени, които можеше да си осигури в стриптийз баровете и музикалните клубове по Локърт Роуд.

Стигнаха до Локърт в осем и половина, вече по светло. Много от клубовете още работеха. Кепенците им бяха затворени, за да не пропускат вътре слънчевите лъчи, ала неоните им ярко пламтяха в задимения въздух. Над улицата надвисваше влажна задуха. По тротоарите и предните стъкла на такситата, чакащи от двете страни, проблясваха неоновы отражения.

Горили стояха на постовете си пред заведенията, проститутки седяха на столчета и се опитваха да привлекат вниманието на пешеходци и шофьори. Мъже в измачкани костюми се тътреха по улицата след алкохолна или наркотична нощ. Тук-там край редиците от червени таксита бяха спрели ролс ройсове или мерцедеси и чакаха със запалени двигатели парите на господарите им да свършат и най-последно да ги приберат вкъщи.

Почти пред всяко заведение имаше кофи за горене на жертвоприношения за гладните духове. В много от тях играеха пламъци. Бош видя жена в копринен халат с червен дракон на гърба да стои пред клуб на име „Червеният дракон“ и да хвърля истински наглед хонконгски долари в надигащите се от кофата пламъци. Застраховаше се от духовете, помисли си Хари. И предпочиташе да го прави с реални пари, не с имитации.

Мирисът на огън и дим се смесваше с вездесъщата смрад на пържено и проникваше в колата, въпреки затворените прозорци. Изведнъж Бош усети остра миризма, която не успя да разпознае, почти като онези, които понякога долавяше в моргата. Детективът започна да

диша през устата си. Елинор спусна сенника, за да го вижда в огледалцето.

— Гуай лан го — произнесе тя.

— Моля?

— Желе от коруба на костенурка. Сутрин го варят тук и го продават като лекарство.

— Остро е.

— Меко казано. Ако си мислиш, че миризмата е остра, някой път опитай самото желе. Твърди се, че лекувало всичко.

— Благодаря, ще се въздържа.

След още две преки клубовете започнаха да стават по-малки и долнопробни. Неоновите реклами бяха по-пищни и обикновено се придружаваха от осветени постери със снимки на хубавиците, които уж очакват клиентите вътре. Сун паркира от външната страна на таксито, спряло първо на стоянката преди кръстовището. Три от ъглите бяха заети от клубове, а четвъртият — от магазин за нудълси, вече отворен и оживен.

Китаецът откопча предпазния си колан и отвори вратата. Бош го последва.

— Хари — спря го Елинор.

Сун се обърна и го погледна.

— Ти оставаш.

Бош отвърна на погледа му.

— Сигурен ли си? Имам пари.

— Не трябва пари — заяви Сун. — Ще чакаш тук.

Той слезе от мерцедеса и затвори вратата. Бош също затвори своята и остана на мястото си.

— Какво става?

— Един приятел на Сун И ще му осигури оръжието. Тук не става въпрос за пари.

— А за какво?

— За услуга.

— Сун И от някоя триада ли е?

— Не. Нямаше да го вземат на работа в казиното. Нито пък аз щях да съм с него.

Бош не вярваше, че казиното е недостъпно за членове на триади. Понякога най-добрият начин да опознаеш врага е да го вземеш на

работа при себе си.

— А бил ли е в триада?

— Не знам. Съмнявам се. Там не те оставят да напуснеш просто така.

— Но ще вземе оръжието от човек от триадите, нали така?

— И това не знам. Виж, Хари, ще ти намерим оръжието, което ми каза, че ти е нужно. Нямах представа, че ще ми задаваш всички тия въпроси. Искаш ли го или не?

— Искам го.

— Тогава приеми, че правим каквото е необходимо, за да ти го осигурим. И трябва да прибавя, че Сун И рискува да изгуби работата и свободата си. Законът за незаконно притежание на оръжие тук е много строг.

— Разбирам. Няма да те разпитвам повече. Но ти благодаря за помощта.

В последвалото мълчание Бош чу приглушена, но пулсираща музика, носеща се от някой от клубовете със затворени кепенци, а може би едновременно и от трите. През предното стъкло видя Сун да се приближава до трима мъже в костюми, застанали пред клуба отгатък кръстовището. Подобно на повечето заведения в Уан Цай, надписът отпред беше на китайски и английски. Заведението се казваше „Жълтата врата“. Сун размени няколко реплики с мъжете и нехайно разтвори сакото си, за да покаже, че не е въоръжен. Единият от тях бързо, ала опитно го претърси и го пусна да влезе през „епонимната“ жълта врата.

Чакаха близо десет минути. През това време Елинор почти не разговаряше. Хари знаеше, че тя се страхува за дъщеря им и е ядосана от неговите въпроси, но детективът се нуждаеше от повече информация, отколкото имаше в момента.

— Елинор, не ми се сърди, моля те. Ще ти кажа само следното. Доколкото ни е известно, елементът на изненада е на наша страна. Похитителите на Мади си мислят, че още съм в Лос Анджелис и се чудя дали да пусна на свобода техния човек. Затова, ако се обръща към триада, за да ми осигури оръжие, Сун И няма ли да им признае за кого е то и за какво ще бъде използвано? И оня с пистолета няма ли да предупреди хората от триадата отгатък пристанището в Коулун? Нали

разбираш, например, вижте кой е дошъл и... а, между другото, той идва към вас.

— Не, Хари — отсече бившата му жена, — няма да стане така.

— А как?

— Казах ти. Сун И разчита да му върнат услуга. И толкова. Няма нужда да дава каквито и да е обяснения, защото човекът с оръжието му дължи услуга. Това е. Доволен ли си?

Бош се вторачи във входа на клуба. Нямахше и следа от Сун.

— Добре.

Изтекоха още пет минути на мълчание и Хари видя Сун да излиза от жълтата врата. Вместо да се насочи обратно към колата обаче, той пресече улицата и влезе в магазина за нудълси. Детективът се опита да го проследи през прозорците, но неоновите отражения бяха прекалено ярки и китаецът изчезна от погледа му.

— Сега пък какво, храна ли ще купува? — попита Бош.

— Съмнявам се. Сигурно са го пратили там.

Хари кимна. Предохранителни мерки. След още пет минути Сун излезе от магазина със стиропорена кутия за храна с капак, пристегнат с два ластика. Носеше я хоризонтално, сякаш се опитваше да не изсипе нудълсите. Той се върна при колата и влезе вътре, после безмълвно подаде кутията на Бош.

Докато Сун И потегляше, детективът я смъкна под равнището на прозорците, свали ластичите и я отвори. Вътре имаше средно голям пистолет от синкава стомана. Нищо друго. Нито резервен пълнител, нито допълнителни боеприпаси. Само пистолетът и патроните в него.

Бош пусна кутията на пода и хвана оръжието в лявата си ръка. Върху оксидацията нямаше марка и каквито и да е други обозначения, освен серийния номер и номера на модела, но петолъчката върху ръкохватката означаваше, че това е „Блек Стар“ китайско производство. Беше виждал такива в Лос Анджелис. Произвеждаха се с десетки хиляди за китайската армия и все повече изчезваха, за да се появят отвъд океана. Явно много оставаха и в Китай и тайно се пренасяха в Хонконг.

Той стисна пистолета между коленете си и измъкна пълнителя, който съдържаше петнайсет деветмилиметрови патрона „Парабелум“. Хари ги извади и ги постави в поставката за чаша на страничната

облегалка. Накрая извади и шестнайсетия от затвора и го прибави към другите.

Бош погледна с присвити очи през мерника, надзърна в затвора, търсейки следи от ръжда, после проучи ударника и изхвъргача. Провери действието на оръжието и няколко пъти натисна спусъка. Пистолетът като че ли функционираше добре. След това отново зареди пълнителя, като оглеждаше всеки патрон за корозия или други признаци, че боеприпасите са стари или съмнителни. Не откри нищо такова.

Той пхна пълнителя на мястото му и зареди първия патрон в затвора. После пак извади пълнителя, натисна последния патрон в отвора и отново сглоби оръжието. Имаше шестнайсет патрона и толкова.

— Доволен ли си? — попита го Елинол от предната седалка.

Хари вдигна поглед от пистолета и видя, че се спускат по рампата към тунела под пристанището, който щеше да ги отведе направо в Коулун.

— Не съвсем. Не обичам да нося пистолет, с който никога не съм стрелял. Ударникът му спокойно може да е изпилен и когато ми потрябва, ще се видя в чудо.

— Е, нищо не може да се направи. Ще трябва просто да се довериш на Сун И.

Беше неделя сутрин и в двулентовия тунел нямаше много други коли. Бош изчака да подминат най-ниската точка в средата и да започнат изкачването към Коулун. По пътя на няколко пъти бе чул пукот от ауспусите на таксите. Той бързо уви пистолета и лявата си длан с одеялото на дъщеря си, взе възглавницата и се обърна да погледне през задния прозорец. Над тях не се виждаха автомобили, защото първите още не бяха стигнали до средата на тунела.

— Между другото, на кого е мерцедесът? — попита Бош.

— На казиното — отвърна Елинол, — взех го назаем. Защо?

Детективът спусна прозореца, вдигна възглавницата и опря дулото в нея. Стреля два пъти, както правеше винаги, за да провери механизма на пистолет. Куршумите отцепиха късчета от плочите, с които бяха облицовани стените на тунела.

Въпреки изолацията, двата гърмежа отекнаха силно в купето. Сун се озърна към задната седалка и колата леко се отклони от курса

си.

— *Какво правиш, по дяволите?! —* извика Елинонор.

Бош отпусна оръжието към пода и вдигна прозореца. Вътре замириса на барут, но отново се възцари тишина. Той отви одеялото от ръката си и провери пистолета. Нямаше засечки. Оставаха му четиринайсет патрона и можеше да се заеме за работа.

— Трябваше да се уверя, че работи — отвърна Хари.

— Няма смисъл да носиш пистолет, ако не си сигурен в него.

— *Да не си полудял?!* Можеха да ни арестуват, преди да имаме възможност да направим каквото и да е!

— Ако не крециш и Сун И кара в своето платно, мисля, че нищо не ни заплашва.

Бош се наведе към предната седалка и пъкна пистолета отзад под пояса си. Топлият метал погали кожата му. В края на тунела пред тях просия светлина. Скоро щяха да стигнат в Коулун.

Започваше се.

27.

Тунелът ги отведе в Цин Ша Цюи, главният крайморски квартал на Коулун, и след няколко минути Сун зави по „Нейтън Роуд“. От двете страни на широкия четирилентов булевард се издигаха небостъргачи, до където стигаше погледът на Бош. На първите два етажа на всички сгради се помещаваха магазини и ресторанти, докато по-високите бяха заети от апартаменти и офиси. Гъмжилото от видеоекрани и реклами на китайски и английски изпълваше пространството с ярки цветове и движение. Можеха да се видят от стари постройките от средата на ХХ век до съвсем нови, лъскави небостъргачи от стъкло и стомана.

От колата Хари не можеше да види горния край на този коридор. Той спусна прозореца си и се надвеси навън в опит да открие рекламата на Канон, първото указание от снимката, направена от видеозаписа с похищението на дъщеря му. Не успя да я види, затова се отпусна на седалката и вдигна прозореца.

— Спри, Сун И.

Китаецът го погледна в огледалото.

— Тук ли да спра?

— Да, тук. Не виждам нищо. Трябва да слеза.

Сун се обърна към Елинора за одобрение и тя кимна.

— Ще слезем. Намери място за паркиране.

Той отби до тротоара и Бош изскочи навън. Беше извадил разпечатката от раницата си и я държеше в ръка. Бодигардът потегли, оставяйки ги с Елинора на тротоара. Улиците вече гъмжаха от народ. Във въздуха се стелеше дим, миришеше на огън. Гладните духове бяха наблизко. Наоколо изобилстваше от неон, огледално стъкло и гигантски плазмени екрани, показващи бързоменящи се кадри с резки движения.

Детективът направи справка със снимката и плъзна поглед по върховете на сградите.

— Къде е рекламата на „Канон“? — попита той.

— Съвсем си се объркал, Хари — отвърна Елинора.

Бившата му жена го хвана за раменете и го завъртя на сто и осемдесет градуса.

— Не забравяй, че всичко е на обратно.

Тя посочи почти право нагоре и показалецът ѝ описа линия по стената на сградата, пред която стояха. Бош погледна натам. Рекламата се издигаше точно над тях под ъгъл, който я правеше нечетивна. Виждаше се само долната страна на буквите. Надписът бавно се въртеше.

— Добре, видях я. Ще започнем оттук.

Хари отново сведе очи към снимката.

— Мисля, че трябва да продължим поне още една пряка навътре от пристанището.

— Дай да изчакаме Сун И.

— Обади му се и му кажи къде отиваме.

Бош закрачи напред. Елинон нямаше друг избор, освен да го последва.

— Добре де, добре.

Тя извади телефона си и набра номера. Докато вървеше, Хари наблюдаваше горните етажи на небостъргачите в търсене на климатици. Между две преки тук имаше по няколко сгради. Понеже гледаше нагоре, той на няколко пъти за малко не се блъсна в други пешеходци. Явно не се спазваше правилото да се движиш вдясно. Хората се щураха във всички посоки и Бош трябваше да внимава, за да избягва стълкновенията. В един момент тълпата пред него се разтвори и той едва не се препъна в старица, проснала се на тротоара с умолително сключени ръце над кошничка с монети. Все пак успя да я заобиколи и в същото време бръкна в джоба си.

Елинон бързо го хвана за ръката.

— Недей. Казват, че вечер триадите събирали всичките им пари.

Той не възрази. Мислеше само за целта си. Извървяха още две преки и тогава Бош видя и чу поредната част от мозайката да застава на мястото си. Оттатък улицата имаше вход на метрото. Стъклен навес, водещ към ескалаторите, които се спускаха към станцията.

— Почакай — спря той, — близо сме.

— Какво има?

— Метрото. Чува се на записа.

Сякаш по даден знак, свистенето от излизания въздух се усили — на подземната станция пристигаше мотриса. Звучеше като вълна.

Хари погледна снимката в ръката си и отново вдигна очи към сградите наоколо.

— Хайде да пресечем отсреща.

— Може ли да изчакаме Сун И? Няма как да му обясня къде да се срещнем, ако постоянно сме в движение.

— Първо да пресечем.

Бързо преминаха отгатык улицата на мигация зелен светофар. Бош забеляза няколко дрипави жени да просят около входа на метрото. От станцията излизаха повече хора, отколкото влизаха. Коулун ставаше все по-оживен. Въздухът тежеше от влага и детективът усещаше, че ризата му лепне на гърба.

Той се обърна и вдигна поглед нагоре. Намираха се в район с по-стари сгради. Сякаш бяха минали от първа в икономичната класа на самолет. Постройките тук бяха по-ниски, най-много до двајсететажни, и в по-лошо състояние, отколкото по-близо до пристанището. Хари забеляза много отворени прозорци и голям брой индивидуални климатици. Кръвта му отново започна да кипи от адреналин.

— Добре, тук е. Тя е в някоя от тия сгради.

Без да откъсва поглед от горните етажи на околните небостъргачи, Бош закрачи напред, за да се отдалечи от навалищата и шумните разговори около входа на метростанцията. Намираше се в бетонен каньон и в някоя от цепнатините там горе криеха изчезналата му дъщеря.

— Спри, Хари! Току-що казах на Сун И да ни чака при входа на метрото.

— Ти го изчакай. Аз ще продължа малко по-нататък.

— Не, идвам с теб.

По средата между двете преки той спря и отново се консултира с разпечатката, но нямаше повече указания, които да го упътят. Знаеше, че е близо, ала беше достигнал точка, в която се нуждаеше от помощ, иначе трябваше да гадае. Заобикаляха го хиляди стаи и прозорци. Започваше да осъзнава, че последната част от търсенето му е невъзможна. Бе пропътувал над единайсет хиляди километра, за да намери дъщеря си, а сега се чувстваше безпомощен като дрипавата просякиня на тротоара.

— Дай да видя снимката — протегна ръка Елинор.

Бош ѝ я подаде.

— Няма нищо друго — изсумтя той, — всички тия сгради си приличат.

— Чакай да се ориентирам.

Пред очите му Елинор се върна двайсет години назад в миналото, когато беше агент от ФБР. Тя присви очи и анализира изображението като професионалист, а не като майка на изчезнало момиче.

— Все трябва да има още нещо — рече накрая бившата му съпруга.

— Мислех, че ще се насочим по климатиците, обаче тук всички сгради имат такива.

Елинор кимна, без да откъсва вниманието си от снимката. В този момент се появи Сун, зачервен от усилията да настигне движещата се цел. Тя не му каза нищо, но леко премести ръка, за да вижда и той разпечатката. Бяха достигнали момент в отношенията си, в който нямаха нужда от думи.

Бош се обърна и плъзна поглед по „Нейтън Роуд“. Съзнателно или не, той не искаше да става свидетел на нещо, което вече не му принадлежи.

— Я чакай, тук има някаква закономерност — чу зад гърба му да произнася Елинор. Детективът рязко се завъртя.

— Какво искаш да кажеш?

— Можем да го направим, Хари. Тук има закономерност, която направо ще ни отведе до оная стая.

Побиха го тръпки и той се приближи до нея, за да вижда снимката.

— Покажи ми я тая закономерност — с отчаяна настойчивост произнесе Бош.

Елинор посочи разпечатката и прокара нокът по редицата климатици, отразяващи се в прозореца.

— Не на всеки прозорец от сградата, която търсим, има климатик. Прозорците на някои стаи, като тази, са отворени. Следователно има закономерност. Тук виждаме само част от нея, защото не знаем къде в сградата се намира стаята.

— Сигурно е в средата. При аудиоанализа бяха регистрирани гласове, заглушени от затворила се врата на асансьор. Асансьорът най-вероятно е разположен в средата.

— Добре, това ще ни е от помощ. Да речем, че прозорците са тирета, а климатиците — точки. В отражението виждаме закономерност за етаж, на който се намира Мади. Започни с нейната стая — тире — и после имаш точка, точка, тире, точка, тире.

Тя проследяваше с нокът всеки елемент от закономерността на снимката.

— И ето я нашата закономерност. Трябва да я търсим отляво надясно на сградата.

— Тире, точка, точка, тире, точка, тире — повтори Бош, — прозорците са тирета.

— Точно така — потвърди Елинон. — Хайде да си разделим сградите. Знаем, че сме близо, заради входа на метрото.

Тя се обърна и погледна стената от небостъргачи, обточващи цялата дължина на улицата. Хари първо си помисли, че не бива да доверява никоя сграда на друг. Нямахше да е сигурен, докато сам не огледа всяка фасада. Ала не възрази. Елинон беше открила тази закономерност и това им позволяваше да продължат търсенето. Щяха да направят както предлагаше тя.

— Да започваме — каза детективът, — коя да взема аз?

— Ти вземи оная там, аз ще взема тази — посочи бившата му жена — Сун И, ти отивай в оная. Който приключи със своята, прескача на следващата. Ще продължим така, докато я открием. Започваме отгоре. От снимката знаем, че стаята е на някой от горните етажи.

Елинон имаше право, осъзна Бош. Това щеше да направи търсенето по-бързо, отколкото очакваше. Той се дръпна настрана и се захвана на работа с определената му сграда. Започна отгоре и се спусна надолу, плъзгайки поглед отляво надясно етаж по етаж. Другите двама се разделиха и последваха примера му.

Трийсет минути по-късно, докато оглеждаше третата си сграда, Бош чу Елинон да вика:

— Открих я!

Детективът отиде при нея. Тя стоеше с вдигната ръка и броеше етажите на небостъргача на отсрещния тротоар. Сун скоро се присъедини към тях.

— На четиринаisetия етаж. Закономерността започва малко надясно от средата. Ти се окажа прав за това, Хари.

Обнадежден, Бош преброи до четиринайсетия етаж и разпозна закономерността. Прозорците бяха общо дванайсет и последователността от точки и тирета обхващаше последните шест отдясно.

— Там е.

— Чакай малко. Това е само едно от местата, където може да се проявява тая закономерност. Трябва да продължим да...

— Нямам намерение да чакам. Ти продължи да търсиш. Ако откриеш друго място, ми се обади.

Той впери очи в прозореца, който трябваше да е онзи с отражението от видеозаписа. В момента беше затворен.

Хари сведе поглед към входа на небостъргача. Първите два етажа бяха заети от магазини и заведения. Пояс от реклами, сред които два големи дигитални екрана, обхващаше цялата ширина на сградата. На фасадата над тях със златни букви и йероглифи беше написано името ѝ: „ЧУНКИН МАНШЪНС“.

Главният вход бе широк колкото врата на двуместен гараж. Вътре се виждаше ниско стълбище, водещо към оживен базар.

— Това е Чункин Маншънс! — очевидно познала сградата, възкликна Елинор.

— Идвала ли си тук? — попита Бош.

— Не, обаче всеки в Хонконг знае за Чункин Маншънс.

— Защо?

— Това е врящо гърне — най-евтините стаи в града, първата спирка на всеки новопристигнал емигрант от третия и четвъртия свят. Почти всеки месец медиите съобщават за някой арестуван, застрелян или намушкан тук. Нещо като постмодерна Казабланка всичко накуп в една сграда.

— Да вървим.

Детективът тръгна сред бавно движещия се поток от автомобили на улицата, принуждавайки няколко таксита да ударят спирачки и да надуют клаксоните си.

— Какви ги вършиш, Хари? — извика подире му Елинор.

Той не отговори. Стигна на отсрещния тротоар, изкачи се по стълбището и влезе в Чункин Маншънс. Все едно беше попаднал на друга планета.

28.

Когато се озова на първия етаж на Чункин Маншънс, първо усети вонята. Докато очите му се приспособяваха към слабо осветения пазар, който се разстиляше в тесните пътеки и лабиринти пред него, в ноздрите му нахлу остра миризма на подправки и пържено. Току-що бяха отворили, ала вече гъмжеше от продавачи и клиенти. На широките около метър и осемдесет сергии се предлагаше всичко — от часовници и мобилни телефони до вестници на всевъзможни езици и храни за всеки вкус. Надвисналата над базара нервна атмосфера караше Бош да се озърта на всеки няколко крачки, за да види кой е зад него.

Стигна до средата, където видя опашка от петнайсет души да чака пред два асансьора. Вратата на единия мрачно зееше. Явно не работеше. Пред опашката двама охранители проверяваха дали качващите се имат ключове за стаи в сградата или придружават някого с ключ. Над вратата на единствения работещ асансьор имаше видеоекран, показващ вътрешността на изпълнената до крайност кабина. Хората вътре бяха като натъпкани като сардини в консерва.

Детективът се взираше в екрана и се чудеше как ще се качи на четиринайсетия етаж, когато Елинор и Сун го настигнаха. Тя грубо го стисна за ръката.

— Не се прави на човека-оркестър, Хари! Повече не ни бягай така.

Бош я погледна. В очите ѝ не забеляза гняв, а страх. Искаше да е сигурна, че ще бъде с него, когато се изправи пред очакващото ги на четиринайсетия етаж.

— Просто не ми се щеше да се бавим — отвърна той.

— Добре, но не се откъсвай от нас. Ще се качваме ли?

— Трябва ни ключ, за да ни пуснат.

— Тогава ще наемем стая.

— Къде?

— Не знам.

Елинор се обърна към Сун.

— Трябва да се качим.

Не каза нищо повече, но смисълът веднага му стана ясен. Той кимна и ги поведе навътре в лабиринта от сергии. Скоро стигнаха до редица гишета с надписи на много езици.

— Тук ще наемеш стая — заяви китаецът, — има много хотели.

— В сградата ли имаш предвид? — изненада се Бош. — Много хотели?!

— Да, много. Тук можеш да избереш.

Сун посочи надписите на гишетата. Искаше да каже, че в небостъргача има различни хотели, които се конкурират за вниманието на клиенти с ограничени финансови възможности. Ако се съдеше по езика на надписите, някои бяха насочени към посетители от конкретни страни.

— Попитай кой е хотелът на четиринайсетия етаж — рече Бош.

— Няма да има четиринайсети етаж.

Хари разбра, че Сун е прав.

— Тогава на петнайсетия.

Китаецът тръгна по гишетата, питайки за петнайсетия етаж, спря на третото и махна на другите двама да се приближат.

— Тук.

Бош погледна мъжа на гишето. Имаше вид все едно е там от четирийсет години. Камбановидното му тяло сякаш се беше нагодило към столчето, на което седеше. Пушеше цигара с десетсантиметрово кокалено цигаре. Явно не обичаше димът да му влиза в очите.

— Говорите ли английски? — попита Хари.

— Да, говори — отегчено потвърди мъжът.

— Добре. Искаме стая на четири... на петнайсетия етаж.

— Всичките? Една стая?

— Да, една.

— Не може една. Само два човека.

Искаше да каже, че стаите са максимум за двама души.

— Тогава ми дайте две стаи на петнайсетия.

— Давам.

Служителят му подаде клипборд с тънък наръч регистрационни формуляри. За клипборда беше завързана химикалка. Бош бързо написа името и адреса си и го плъзна обратно към него.

— Карта, паспорт — рече китаецът.

Хари му подаде паспорта си. Онзи го провери и му го върна, след като записа номера на лист хартия.

— Колко? — попита Бош.

— Колко оставате?

— Десет минути.

Мъжът плъзна поглед по тримата, обмисляйки значението на отговора.

— Хайде — нетърпеливо го подкани Хари и бръкна в джоба си, — колко?

— Двеста щатски долара.

— Нямам щатски, само хонконгски.

— Две стаи — хиляда и петстотин.

Сун пристъпи напред и постави ръка върху парите на Бош.

— Не, това е много.

Той заговори бързо и властно на служителя, отказвайки да му позволи да се възползва от чужденеца. Ала Хари не го интересуваха парите. Интересуваше го бързината. Детективът отброи петнайсет стотачки от пачката си и ги хвърли на гишето.

— Ключовете — произнесе той.

Служителят се завъртя към двата реда кутийки зад него и избра два ключа. Бош погледна Сун и сви рамене.

Но когато мъжът на гишето се обърна към тях и Хари протегна ръка, онзи дръпна ключовете назад.

— Хиляда депозит.

Бош осъзна, че не е трябвало да показва всичките си пари. Той бързо смъкна пачката под равнището на гишето, отдели още две банкноти и ги пусна на плота. Когато китаецът най-последно му даде ключовете, Хари ги грабна от ръката му и се насочи към асансьора.

На стандартните месингови ключове бяха закачени червени ромбовидни пластмасови табелки с китайски йероглифи и номерата на стаите — 1503 и 1504. По пътя Бош подаде единия ключ на Сун.

— Ти си или с него, или с мен — каза на Елинор той.

Опашката пред асансьора беше станала още по-дълга. Сега отпред чакаха над трийсет души и видеоекранът над вратата показваше, че охраната пуска между осем и десет души в кабината, в зависимост от ръста на пътниците. Това бяха най-дългите петнайсет

минути в живота на Бош. Елинор се опита да успокои растящото му нетърпение и безпокойство, като поведе разговор.

— Какъв е планът, когато се качим?

Той поклати глава.

— Няма план. Ще играем както дойде.

— И какво ще направим, просто ще започнем да чукаме на вратите ли?

Хари отново поклати глава и повдигна снимката с отражението в прозореца.

— Не, ние знаем коя е стаята. Тя е само с един прозорец. Един прозорец на стая. Нашият прозорец е седмият откъм страната, която гледа към „Нейтън Роуд“. Когато се качим, ще влезем в седмата стая от края.

— Ще влезем ли?!

— Нямам намерение да чукам, Елинор.

Опашката постепенно се придвижваше и най-после дойде техният ред. Охранителят провери ключа на Бош и пусна двамата с Елинор в асансьора, но после протегна ръка зад тях и спря Сун. Кабината се беше напълнила.

— Чакай, Хари — каза бившата му жена, — нека да вземем следващия.

Той се провря сред навалищата в асансьора, обърна се и погледна към нея, а после и към Сун.

— Ти чакай, ако искаш. Аз се качвам.

Елинор се поколеба за миг и също влезе в кабината, като извика нещо на китайски на Сун, докато вратата се затваряше.

Бош се вторачи в дигиталния индикатор за етажите.

— Какво му каза?

— Че ще го чакаме на петнайсетия.

Детективът не отговори. Това не го интересуваше. Опита се да се успокои и да забави дишането си. Подготвяше се за онова, което можеше да открие или с което можеше да се сблъска на петнайсетия етаж.

Асансьорът се движеше бавно. Вонеше на потни тела и риба. Хари задиша през устата си, за да не усеща смрадта, макар да съзнаваше, че и той има принос за нея. За последен път се беше къпал

в петък сутрин в Лос Анджелис. Струваше му се сякаш преди цяла вечност.

Изкачването бе по-мъчително от чакането долу. Накрая, при петото спиране, вратата се отвори на петнайсетия етаж. В кабината бяха останали само Бош, Елинон и двама мъже, които натиснаха бутона за шестнайсетия. Хари се озърна към тях, после прокара показалец надолу по редицата бутони под петнайсетия. Така асансьорът щеше да спира многократно на връщане. Той слезе пръв, като държеше ръка зад хълбока си, готов да извади пистолета в момента, в който се наложи. Елинон го последва.

— Предполагам, че няма да чакаме Сун И, нали? — попита тя.

— Поне аз няма.

— Той трябва да е с нас.

Бош се завъртя кръгом към нея.

— Напротив.

Елинон вдигна ръце в знак, че се предава, и отстъпи назад. Не беше време за това. Тя поне го разбираше. Хари се обърна и се опита да се ориентира. Асансьорната шахта се намираще в средата на етажа, чийто план имаше формата на буквата „Н“. Детективът тръгна по коридора надясно, защото знаеше, че тази страна на сградата гледа към „Нейтън Роуд“.

Веднага се зае да брой вратите и стигна до дванайсет от предната страна на коридора. Насочи се към седмата врата, стая 1514. Сякаш го разтърси електрически ток и сърцето му затуптя на висока предавка. Тук беше. Тук беше това, за което бе дошъл.

Наведе се напред и прилепи ухо към цепнатината на вратата. Напрегнато се заслуша, но отвътре не долиташе нито звук.

— Чуваш ли нещо? — прошепна Елинон.

Той поклати глава. Постава длан върху топката на бравата и се опита да я завърти. Не очакваше да е отключено — просто искаше да придобие представа за системата и нейната солидност. Бравата беше стара и паянтова. Бош трябваше да реши дали да разбие вратата и да използва елемента на пълна изненада, или да отключи с шперц и да рискува евентуалното изщракване да предупреди онези вътре.

Детективът приклепна на едно коляно и внимателно се вгледа в бравата. Ключалката изглеждаше елементарна, ала отвътре можеше да има резе или верига. Той се сети за нещо и бръкна в джоба си.

— Иди в нашата стая и виж дали има резе или верига — тихо каза Хари, като ѝ подаде ключа за стая 1504.

— Сега ли?

— Да, сега. Трябва да знам какво да очаквам тук.

Тя взе ключа и бързо се отдалечи по коридора. Бош извади служебната си карта. Преди да мине през проверката на летището, беше пъхнал двата си най-добри шперца зад металната значка. Знаеше, че рентгенът ще я засече, но двете тънки метални ивички отзад най-вероятно щяха да минат за част от нея. Планът му бе успял и сега той ги извади и тихо ги пъхна в ключалката.

Трябваше му по-малко от минута, за да я отключи. Хари стисна топката, без да я завърта, докато Елинон отново се появи по слабо осветения коридор.

— Има верига — прошепна тя.

Бош кимна и се изправи, все още хванал топката с дясната си ръка. Знаеше, че лесно ще скъса веригата, като блъсне вратата с рамо.

— Готова ли си?

Елинон кимна. Той се пресегна към кръста си и измъкна пистолета изпод самото си. Вдигна предпазителя и погледна бившата си жена. Двамата безмълвно произнесоха думите „едно, две, три“ и Хари рязко отвори вратата.

Веригата не беше заключена. Вратата се разтвори докрай и Бош светкавично влетя вътре. Елинон незабавно го последва.

В стаята нямаше никого.

29.

Бош влезе в малката баня и дръпна мръсната найлонова завеса, отделяща облицованата с плочки душкабинка, но и тя беше празна. Върна се в стаята и погледна Елинол. После произнесе думите, които го ужасяваха.

— Няма я.

— Сигурен ли си, че точно това е стаята?

Сигурен беше. Вече бе успял да огледа мрежата от пукнатини и дупки от пирони на стената над леглото. Той извади сгънатата разпечатка от джоба на сакото си и я подаде на Елинол.

— Това е стаята.

Хари отново пхна пистолета отзад на кръста си. Мъчеше се да не позволи на изгарящото усещане за безпомощност да го погълне и да не се поддаде на страха. Само че нямаше представа как да продължи нататък.

Елинол пушна снимката на леглото.

— Все трябва да има някакви следи, които да показват, че Мадн е била тук.

— Да вървим. Ще слезем при оня тип на гишето и ще разберем кой е наемал стаята в петък.

— Не, почакай. Първо трябва да поогледаме. Тя застана на колене и надникна под леглото.

— Елинол, тя не е там отдолу. Няма я и трябва да побързаме. Обади се на Сун и му кажи да не се качва. Кажи му да докара колата.

— Не, това е невъзможно.

Коленичила до леглото и опряла лакти отгоре му, тя приличаше на дете, което си чете молитвата преди лягане.

— Хайде, Елинол, трябва да вървим. Ще я открием. Вече ти обещах. Просто трябва да продължим да я търсим. Това е. Трябва да запазим самообладание и да продължим нататък.

Той се опита да я избута към вратата, но Елинол се отскубна от него и се насочи към банята. Трябваше със собствените си очи да се убеди, че е празна.

— Моля те, Елиноор.

Бившата му жена изчезна вътре и Бош я чу да дърпа завесата на душа. Малко по-късно отвътре се чу викът ѝ.

— Хари!

Детективът бързо пресече стаята и влезе в банята. Елиноор се беше надвесила отстрани над тоалетната и вдигаше кошчето за отпадъци. Тя се изправи и го протегна към него. На дъното имаше парче тоалетна хартия с кърваво петно.

Елиноор го извади с два пръста. Петното беше по-малко от десетцентовата монета. Големината му и тоалетната хартия предполагаха, че е било притиснато към раничка, за да спре кръвта.

Тя се облегна на Бош. Явно смяташе, че кръвта е на дъщеря им.

— Още не знаем какво означава тая кръв, Елиноор.

Думите му не предизвикаха никаква реакция. Поведението ѝ подсказваше, че е пред нервен срив.

— Упоили са я — произнесе тя, — забили са игла в ръката ѝ.

— Още не можем да сме сигурни. Хайде да слезем долу и да разпитаме човека на гишето.

Елиноор не помръдна. Взираше се в кръвта върху тоалетната хартия сякаш е червено-бяло цвете.

— Имаш ли в какво да го приберем?

Бош винаги носеше в самото си по няколко пликчета с цип за веществени доказателства. Той извади едно и Елиноор пусна вътре тампона. Хари затвори пликчето и го прибра в джоба си.

— Добре, да вървим.

Най-после излязоха в коридора. Докато вървяха, Бош придържаше бившата си жена през раменете и се взираше в лицето ѝ. Почти очакваше тя да се втурне обратно към стаята. После обаче зърна в очите и да проблясва някакво пламъче.

— Хари?

Бош се обърна напред, като си мислеше, че е забелязала Сун.

От отсрещния край на коридора се приближаваха двама мъже. Крачеха решително един до друг и детективът разбра, че са същите, които бяха пътували заедно с тях в асансьора. Бяха се качили на шестнайсетия етаж.

В момента, в който мъжете видяха Хари и Елиноор да се появяват в коридора, ръцете им се стрелнаха под саката към поясите им.

Пръстите на единия се свиха около нещо и Бош инстинктивно усети, че онзи се готви да извади пистолет.

Хари опря дясната си ръка в средата на гърба на Елинор и я тласна по посока на асансьорите. В същия момент той плъзна лявата си ръка зад гърба си и стисна ръкохватката на собственото си оръжие.

Единият от мъжете извика нещо на непонятен език и вдигна пистолета си.

Бош извади оръжието си и го насочи към тях. В мига, в който откри огън, в коридора отекнаха изстрели и от отсрещния край. Хари неколкократно натисна спусъка, поне десет пъти, и продължи, след като видя двамата да се строполяват на пода.

Без да ги изпуска от прицел, той се насочи към тях. Единият лежеше върху краката на другия. Беше мъртъв и очите му сляпо се вираха в тавана. Вторият дишаше плитко и продължаваше да се мъчи да измъкне пистолета от пояса си. Бош погледна надолу и видя, че ударникът се е закачил за панталона му. Така и не беше успял да извади оръжието си.

Детективът се пресегна, отблъсна ръката му от пистолета и грубо го издърпа. Мъжът отпусна дланта си на пода. Хари плъзна оръжието по килима извън обсега на китаеца.

В горния край на гърдите му зееха две рани. Бош се бе целил в телата им и мерникът му беше точен. Кръвта на ранения бързо изтичаше.

— Къде е тя? — попита Хари. — Къде е тя?

От устата на мъжа се разнесе хрип, последван от струйка кръв, която се стече по бузата му. Щеше да умре най-много до минута.

Бош чу нататък по коридора да се отваря врата, която бързо се затвори. Той се озърна, ала не видя никого. Повечето хора на такива места не искаха да се замесват. И все пак някой щеше да съобщи за изстрелите и полицията съвсем скоро щеше да се появи в хотела.

Хари отново погледна умирация.

— Къде е тя? Къде е моята...

После видя, че мъжът вече е мъртъв.

— Мамка му!

Той се изправи и се обърна към асансьорите.

— Трябва да са...

Елинор лежеше на пода. Бош се втурна натам и коленичи до нея.

— Елинор!

Твърде късно. Отворените ѝ очи бяха слепи като на мъжа в коридора.

— Недей, моля те, недей. Елинор!

По тялото ѝ не се виждаха рани, но тя не дишаше и очите ѝ бяха неподвижни. Хари я разтърси за раменете, без да предизвика реакция. Той пъкна едната си ръка под главата ѝ и отвори устата ѝ с другата. И когато се наведе напред, за да вкара въздух в дробовете ѝ, пръстите му напипаха раната. Бош измъкна дланта си от косата ѝ. Цялата беше в кръв. Когато завъртя главата ѝ настрани, видя отвора зад лявото ѝ ухо и предположи, че китаецът я е улучил, когато той я е тласнал към асансьора. Сам я беше пратил под куршумите.

— Елинор — тихо прошепна детективът.

Наведе се напред и притисна лице към гърдите ѝ. В ноздрите му нахлу познатото ѝ ухание. Чу висок ужасен стон и разбра, че се е изтръгнал от собствената му уста.

Не помръдна цели трийсет секунди. Просто стоеше там. След това вратата на асансьора зад него се отвори и той най-после надигна глава.

От асансьора излезе Сун. Той плъзна поглед по коридора и очите му спряха върху Елинор.

— Елинор!

Бодигардът се затича към нея. Бош си помисли, че за пръв път го чува да произнася името ѝ.

— Мъртва е — каза Хари. — Съжалявам.

— Кой беше?

Бош бавно се изправи.

— Ония двамата ей там стреляха по нас — монотонно съобщи той.

Сун погледна към отсрещния край на коридора и видя мъжете на пода. На лицето му се изписаха смут и ужас. После пак се обърна към Елинор.

— Не!

Хари отново излезе в коридора и вдигна пистолета, който беше измъкнал от пояса на мъжа. Без да го погледне, той го пъкна в собствения си пояс и се върна при асансьора. Сун стоеше на колене до тялото на Елинор и държеше ръката ѝ в своята.

— Съжалявам, Сун И. Изненадаха ни.

Бош зачака. Китаецът мълчеше и не помръдваше.

— Имам да свърша нещо тук и после трябва да се махаме. Сигурен съм, че полицията вече идва насам.

Той постави длан върху рамото на Сун и го дръпна назад. После приклекна до Елинор, повдигна дясната ѝ ръка, обви пръстите ѝ около ръкохватката на пистолета, който бяха взели в Уан Цай, и стреля в стената до асансьора. Накрая внимателно постави дланта ѝ заедно с оръжието на пода.

— Какво правиш? — попита Сун.

— Барутните следи. Пистолетът чист ли е или могат да го свържат с оня, от когото го взе?

Бодигардът не отговори.

— Сун И, чист ли е пистолетът?

— Чист е.

— Тогава да вървим. Трябва да слезем по стълбището. Повече нищо не можем да направим за Елинор.

Сун сведе глава за миг, после бавно се изправи.

— Дойдоха откъм стълбището — каза Бош. Имаше предвид мъжете, които ги бяха нападнали. — И ние ще минем оттам.

Тръгнаха по коридора, ала китаецът ненадейно спря, за да огледа двата трупа на пода.

— Хайде — подкани го Хари, — трябва да вървим.

Сун неохотно го последва. Излязоха през вратата на стълбището и се спуснаха надолу.

— Не са от триада — заяви бодигардът.

Бош беше две стъпала пред него. Той спря и се обърна да го погледне.

— Моля? Откъде знаеш?

— Не са китайци. Щом не са китайци, не са от триада.

— Какви са тогава?

— Индонезийци или вьетнамци... май че вьетнамци. Не са китайци.

Детективът продължи надолу и ускори ход. Оставаха им още единайсет етажа. Докато слизаше по стълбището, си мислеше за информацията на Сун и не разбираше как е свързана с онова, което вече му е известно.

Китаецът изостана назад. И нищо чудно, каза си Бош. Със слизането от асансьора животът му се беше променил безвъзвратно. Това щеше да забави всеки.

Скоро вече бе цял етаж пред него. Когато стигна долу, той отвори вратата съвсем лекичко, колкото да се ориентира. Изходът водеше към пешеходната алея между Чункин Маншънс и съседната сграда. Чуваше се уличен шум и сирени, което показваше, че „Нейтън Роуд“ е наблизо.

Някой рязко затвори вратата. Бош се обърна и видя Сун И, опрял длан на вратата. Той гневно насочи показалеца на другата си ръка към детектива.

— Ти! Ти я уби!

— Знам. Знам, Сун И. За всичко съм виновен аз. Моето разследване доведе до всичко това...

— Не, те не са от триада! Казах ти вече.

Хари неразбиращо го зяпна.

— Добре де, не са от триада. Но...

— Ти размахваш пари наляво-надясно и те са искали да те ограбят.

Бош продължаваше да не разбира. Сун искаше да каже, че двамата, които лежаха мъртви на петнайсетия етаж заедно с Елинор, просто са искали да му вземат парите. Нещо обаче не се връзваше. Той поклати глава.

— Те стояха пред нас на опашката за асансьора. Не бяха видели парите ми.

— Казаха са им.

Хари се замисли за това и си спомни за мъжа на столчето. Бездруго искаше да се отбие при него. Сценарият на Сун правеше това още по-наложително.

— Трябва да се измъкнем оттук, Сун И. Полицаяте ще блокират всички изходи, след като се качат горе и видят какво е положението.

Китаецът отпусна ръка от вратата и Бош отново я отвори. Нямаше никого. Двамата излязоха на уличката. Пет-шест метра наляво тя се вливаше в „Нейтън Роуд“.

— Къде е колата?

Сун посочи отсрещния край на алеята.

— Платих на един да я варди.

— Добре, изкарай колата отпред. Аз се връщам вътре, но няма да се бавя повече от пет минути.

— Какво ще правиш?

— Не ти трябва да знаеш.

30.

Бош излезе по уличката на „Нейтън Роуд“ и веднага видя тълпата зяпачи, събрали се да наблюдават действията на полицията след повикването от Чункин Маншънс. Пристигащите полицейски и пожарникарски коли спираха отпред и задръстваха уличното движение. Засега не бяха поставили заграждения, тъй като полицаите навярно още не бяха стигнали на петнайсетия етаж и не знаеха какво се е случило. Хари успя да тръгне след група парамедици с носилка и да влезе и сградата.

Суматохата беше привлякла много от продавачите и клиентите и те се трупаха около нишата с асансьорите. Някой крещеше заповеди на навалищата, ала хората не реагираха. Детективът се запровира сред тях и се насочи към задната пътека с хотелските гишета. Всеобщият смут работеше в негова полза. На пътеката нямаше абсолютно никого.

Когато стигна до гишето, на което бе наел двете стаи, видя, че от тавана наполовина е спуснат капак, който показваше, че е затворено. Служителят обаче беше там и обърнат с гръб към Бош, прибираше някакви документи в чанта. Явно се готвеше да си тръгва.

Без да спира, Бош прескочи гишето, пхна се под капака, хвърли се върху китаеца и го повали на пода. После се метна отгоре му и два пъти заби юмрук в лицето му. Главата на служителя лежеше върху бетонния под и пое цялата сила на ударите.

— Недей, моля! — успя да изстене той.

Хари за кратко се озърна назад, за да се увери, че наоколо още е чисто. След това измъкна пистолета иззад кръста си и опря дулото в тлъстините под брадичката на мъжа.

— Заради тебе я убиха, изрод такъв! Ей сега ще убия и теб!

— Недей, моля! Моля, господине!

— Ти си им казал, нали? Казал си им, че имам пари.

— Не съм.

— Я не ме лъжи, че ще те убия веднага. Казал си им!

Онзи повдигна глава от пода.

— Добре, само ме изслушва, моля. Казах никоой да не пострада. Разбираш? Казах никоой да не...

Бош повдигна пистолета и тежко го стовари върху носа му. Главата на китаеца изкълтя върху бетона. Хари заби дулото в шията му.

— Не ми пука какво си казал. Те я убиха, скапаняко! Ясно ли ти е?

Мъжът беше зашеметен и от лицето му течеше кръв. Очите му премигнаха, докато идваше на себе си и отново изпаднаше в несвяст. Бош го плесна по бузата с дясната си ръка.

— Недей да губиш съзнание. Искам да видиш какво те очаква.

— Моля, недей... Много съжалявам, господине. Моля, недей...

Добре, ето какво ще направиш. Ако искаш да останеш жив, ще ми кажеш кой е наел стая хиляда петстотин и четиринайсет в петък. Хиляда петстотин и четиринайсет. Казвай веднага!

— Добре, казвам на тебе. Показвам на тебе.

— Хубаво, покажи ми.

Бош повдигна тежестта си от него. От устата и носа на мъжа течеше кръв. Кръв имаше и по кокалчетата на пръстите на лявата ръка на Хари. Той бързо се пресегна и спусна капака на гишето до долу.

— Покажи ми! Веднага!

— Тука е.

Китаецът посочи чантата си и бръкна вътре. Бош вдигна пистолета и го насочи към главата му.

— Бавно!

Мъжът извади наръч регистрационни формуляри. Детективът видя своя най-отгоре. Той протегна ръка, издърпа формуляра от пръстите му и го натъпка в джоба на самото си, като нито за миг не изпускаше служителя от прицел.

— Петък, стая хиляда петстотин и четиринайсет. Намери я.

Китаецът остави купчината на задния плот и започна да тършува в нея. Бош знаеше, че губи време. Полицията всеки момент щеше да стигне до хотелските гишета и да ги открие. От престрелката на петнайсетия етаж бяха изтекли най-малко петнайсет минути. Той видя една лавица под предния плот и остави пистолета върху нея. Ако ченгетата го спипаха въоръжен, щеше да иде в затвора.

Докато го оставяше на лавицата, Хари си помисли, че е зарязал бившата си жена и майка на дъщеря му мъртва на петнайсетия етаж, и

остра болка прониза гърдите му. Той затвори очи за миг в опит да пропъди спомена от главата си.

— Ето го.

Бош отвори клепачи. Мъжът се обръщаше към него. Разнесе се отчетливо металическо изщракване. Дясната ръка на китаеца се завъртя напред и Хари разбра, че онзи държи нож още преди да го е видял. Взимайки мигновено решение, той предпочете да блокира, вместо да парира атаката, тръгна напред към противника си, вдигна лявата си ръка, за да блокира ножа, и изстреля десния си юмрук към гърлото му.

Ножът проряза ръкава на сакото му и Бош усети, че острието се забива от вътрешната страна на ръката му. Размина се обаче само с тази рана. От удара в гърлото китаецът отхвърча назад и се строполи върху прекатуреното столче. Детективът отново се хвърли върху него, хвана го за ръката, в която стискаше ножа, и неколккратно я блъсна в пода, докато оръдието издрънча върху бетона.

Бош се надигна, като продължаваше да притиска противника си към пода с ръка, опряна в гърлото му. Усещаше, че по предмишницата му се стича кръв от раната. Пак си помисли за Елинор, която лежеше мъртва на петнайсетия етаж. Бяха ѝ отнели живота, без да може да каже и дума. Без отново да види дъщеря си.

Той замахна с левия си юмрук и жестоко го заби в ребрата на китаеца. После още веднъж и още веднъж, удряйки го по тялото и лицето, докато се увери, че повечето му ребра и челюстта му са строшени и е изпаднал в безсъзнание.

Задъхан, Бош вдигна автоматичния нож, затвори го и го пусна в джоба си. След това се надигна от неподвижното тяло на мъжа и събра разпилените регистрационни формуляри. Изправи се, прибра ги в чантата на служителя и я затвори. Когато се наведе да надзърне през капака на гишето, установи, че на пътеката все още няма никого, макар че откъм асансьорите се чуваше глас, усилен от мегафон. Знаеше, че полицията непременно ще отцепи сградата.

Хари повдигна капака около половин метър, взе пистолета от лавицата и го пхна зад кръста си. После прескочи гишето и се измъкна навън с чантата. След като се увери, че не е оставил кръв по плота, той отново спусна капака и се отдалечи.

Докато крачеше, детективът вдигна ръка, за да разгледа раната през прореза в ръкава на самото си. Изглеждаше повърхностна, но кървеше. Бош издърпа ръкава нагоре, за да я стегне и да попие кръвта, и огледа пода наоколо, за да провери дали не оставя кървава диря.

Полицията извеждаше всички от района на асансьорите в опасан с кордон участък на улицата, където щяха да ги задържат и разпитат дали не са чули или видели нещо. Хари знаеше, че няма да издържи тази процедура. Той направи обратен завой и се насочи по една от пътеките към отсрещната страна на сградата. Когато стигна до пресечка с друга пътека, вляво зърна двама мъже, забързани в посока, отдалечаваща ги от полицията.

Бош ги последва, разбирайки, че не само той не иска ченгетата да го разпитват.

Двамата изчезнаха в тесен коридор между две от вече затворените сергии. Детективът тръгна подире им.

Коридорът водеше до стълбището за мазето, пълно с редици от складови клетки за продавачите, които разполагаха с много оскъдна търговска площ на горния етаж. Хари продължи по пътеката след мъжете, после зави надясно. Видя ги да се насочват към врата, над която светеше червен китайски йероглиф. Това трябваше да е изходът. Двамата отвориха вратата и в същия миг прозвуча алармен сигнал. Те излязоха и затръшнаха вратата след себе си.

Бош се затича натам и изскочи на същата пешеходна уличка от по-рано. Бързо стигна до „Нейтън Роуд“ и се заоглежда за мерцедеса на Сун.

На около половин пряка от него премигнаха фарове и той видя колата да чака нататък от хаотично паркиралите полицейски автомобили пред входа на Чункин Маншънс. Сун потегли от тротоара и се приближи към него. Хари понечи да седне отзад, но после се сети, че Елинор вече не е с тях и се вмъкна на предната седалка.

— Забави се — отбеляза бодигардът.

— Да, давай да се махаме от тук.

Сун погледна надолу към чантата и кървящите кокалчетата на ръката, която стискаше дръжката ѝ. Без да каже нищо, той увеличи скоростта и се отдалечи от небостъргача. Хари се обърна на мястото си и се озърна назад. Очите му се плъзнаха нагоре по сградата към етаж, на който бяха оставили Елинор. Вътрешно винаги си беше мислил, че

двамата ще остаряят заедно. Нищо че бяха разведени. Нищо че имаха други любовници. Контактите помежду им бяха непостоянни, ала и това нямаше значение. Вярваше, че разделите са временни и все някога ще бъдат заедно. Естествено, Маделин ги свързваше завинаги, но той беше убеден, че връзката им ще прерасне в нещо повече.

Сега всичко това вече го нямаше и то заради взетите от него решения. Нямаше особено значение дали е заради разследването или заради грешката да размаха публично парите си. Всички пътища водеха към него и той не знаеше как ще го преживее.

Бош се наведе напред и скри лицето си в шепи.

— Съжалявам, Сун И... И аз я обичах.

Китаецът дълго мълча. Когато най-после отговори, думите му извадиха Хари от бездната.

— Сега трябва да намерим дъщеря ти. Заради Елинор.

Бош се изправи и кимна. После пак се наведе и вдигна чантата в скута си.

— Отбий, когато можеш. Трябва да хвърлиш един поглед на тия неща.

Бодигардът направи няколко завоя и се отдалечи доста от Чункин Маншънс, преди да спре до тротоара. Намираха се срещу паянтов базар, гъмжащ от западняци.

— Къде сме? — попита Хари.

— На пазара за нефрит. Много известен сред чужденците. Тук няма да те забележат.

Бош кимна. Той отвори чантата и подаде на спътника си купчината регистрационни формуляри. Бяха най-малко петдесет, повечето попълнени на китайски и съответно непонятни за детектива.

— Какво търся? — погледна го Сун.

— Дата и номер на стая. Петък беше единайсети. Стаята е хиляда петстотин и четиринайсета. Трябва да е в тая купчина.

Китаецът се зае да прелиства формулярите. Отначало Бош го наблюдаваше, но после погледна през прозореца към пазара за нефрит. През входовете се виждаха безброй редици от сергии, на които старци и старици продаваха стоката си под импровизирани навеси от шперплат и брезент. Постоянно прииждаха и си отиваха клиенти.

Спомни си за нефритените маймунки в стаята ми дъщеря му. Мади беше идвала там. Зачуди се дали е дошла толкова далече от дома

си сама или с приятели, може би с Хъ и Куик.

Пред един от входовете старица продаваше димящи пръчици и в кофата до нея гореше огън. На съгъваема масичка лежаха предмети от папие-маше, предназначени за горене. Бош видя редица от тигри и се запита защо му е на един умрял прародител тигър.

— Ето — откъсна го от мислите му Сун.

И му подаде един от формулярите.

— Какво пише?

— Туен Мън. Отиваме там.

— Къде е това?

— В Новите територии. Този човек живее там.

— Как се казва?

— Пън Чинцай.

Чинцай, помисли си Бош. Спокойно можеше да е американизирал името си и да се представя пред момичетата в мола като Куик. Пън Чинцай може да беше по-големият брат на Хъ, момчето, с което в петък си беше тръгнала от мола Маделин.

— Във формуляра пише ли възрастта му или датата му на раждане?

— Не, няма възраст.

Самият Бош не беше попълнил рождената си дата, когато наемаше стаите, и служителят бе записал само номера на паспорта му, без повече лични данни.

— Има ли точен адрес?

— Да.

— Ще го намериш ли?

— Да, познавам това място.

— Добре, да вървим. Колко ще ни отнеме?

— Много време с колата. Първо пътуваме на север, после на запад. Повече от час. С влака е по-бързо.

Времето беше от първостепенно значение, ала Хари знаеше, че колата им осигурява независимост.

— Не — реши той, — когато я открием, колата ще ни трябва.

Сун кимна и потегли. Бош си съблече сакото и нави ръкава на ризата си, за да огледа по-внимателно раната на ръката си. Кръвта по петсантиметровия разрез от вътрешната страна на предмишницата му започваше да се съсирва.

Китаецът хвърли бърз поглед към раната и отново насочи вниманието си към пътя.

— Кой те рани?

— Служителят на гишето.

Сун кимна.

— Той ни е издал, Сун И. Видял е парите ми и ни и издал. Беше адски глупаво от моя страна.

— Беше грешка.

Определено бе смекчил гневното си обвинение на стълбището. Ала Бош не можеше да смекчи собствената си оценка за случая. Заради него бяха убили Елинор.

— Да, обаче не аз платих за нея — промълви той.

Хари извади автоматичния нож от джоба на самото си и се пресегна към задната седалка за одеялото, от което отрязва дълга ивица. Уви я около ръката си и пъкна края под превръзката. Не трябваше да е прекалено стегната, а само да не позволява кръвта да се стича надолу.

После смъкна ръкава си, чиято долна половина беше подгизнала от кръв, и отново си облече самото. Благодарение на черния му цвят кървавите петна почти не се забелязваха.

Колкото по на север навлизаха в Коулун, толкова по-западнали и претъпкани с народ ставаха улиците. Като във всеки голям град, помисли си Бош. Колкото повече се отдалечаваш от парите, толкова по-безнадеждна става гледката.

— Разкажи ми за Туен Мън — помоли той.

— Много хора. Само китайци. Много опасно.

— Заради триадите ли?

— Да. Не е добро място за твоята дъщеря.

Хари беше напълно съгласен с него. Ала виждаше и нещо положително в ситуацията. Човек трудно можеше да скрие бяло момиче, без да го забележат. Ако държаша Маделин в Туен Мън, щеше да я намери. Двамата щяха да я намерят.

31.

През последните пет години единственият финансов принос на Хари Бош за издръжката на дъщеря му се свеждаше до цената на нейните пътувания до Лос Анджелис, джобните пари, които ѝ даваше от време на време, и чека от дванайсет хиляди долара, който пращаше веднъж годишно, за да покрие половината от стойността на обучението ѝ в скъпото частно училище „Хепи Вали Академи“. Бившата му съпруга не го беше молила за последното. Елинор Уиш печелеше добри пари и нито веднъж не бе искала от него, лично или чрез съда, нито долар за издръжка на детето. Самият Бош имаше нужда от това и я беше помолил да му позволи да помага по някакъв начин. Фактът, че плаща за образованието на Маделин, му даваше усещането, основателно или не, че играе важна роля в отглеждането на дъщеря им.

Постепенно започна да се интересува и от учението ѝ. Или лично, по време на гостуванията си в Хонконг, или рано в неделя сутрин — за него — по време на ежеседмичните им телефонни разговори, двамата обсъждаха заниманията ѝ в училище и той я разпитваше за домашните ѝ.

От всичко това Хари беше придобил известни хаотични познания по хонконгска история. Затова и знаеше, че мястото, към което са се насочили, Новите територии, всъщност не е ново за Хонконг. Преди повече от век огромната зона около полуостров Коулун била взета под наем, за да изпълнява функцията на буфер срещу евентуални нашествия, застрашаващи британската колония. След изтичане на срока на наема през 1997-ма британците бяха върнали суверенитета над цял Хонконг на Китайската народна република и Новите територии бяха станали част от Специалния административен район, което позволяваше на Хонконг да продължи да функционира като един от световните финансови и културни центрове, уникален кръстопът на Изтока и Запада.

Новите територии бяха предимно селски, но властите строяха градски центрове, гъсто населени с най-бедните и необразовани жители на САР. Престъпността беше по-висока, парите — по-малко.

Затова и триадите привличаха толкова много хора. Туен Мън беше едно от тези места.

— Когато бях малък, тук имаше много пирати — обади се Сун.

За пръв път през последните двадесетина минути някой нарушаваше мълчанието — и двамата бяха потънали в своите мисли. Тъкмо навлизаха в града по магистралата. Пред погледа на Бош се занизаха безкрайни редици от високи блокове, толкова еднообразни, че трябваше да са обществени жилищни комплекси, построени от властите. Заобикаляха ги ниски хълмове, гъсто покрити от по-малки и по-стари къщи. Нямахше лъскави небостъргачи. Беше сиво и потискащо — рибарско село, превърнато в гигантски жилищен комплекс.

— Какво искаш да кажеш? Че си от Туен Мън ли?

— Да, израснах тук. До двадесет и две годишна възраст.

— Бил ли си член на триада, Сун И?

Китаецът не отговори. Престори се, че е прекалено зает да гледа в огледалата, докато излизаха от магистралата.

— Не ме интересува, нали разбираш — каза Бош. — Интересува ме едно-единствено нещо.

Сун кимна.

— Ще я открием.

— Знам.

Пресякоха една река и навлязоха в каньон, образуван от стените на четирийсететажните сгради от двете страни на улицата.

— Ами пиратите? — попита Хари. — С какво се занимаваха те?

— Контрабандисти. Идваха по реката от Южнокитайско море. Контролираха я.

Детективът се зачуди дали Сун се опитва да му каже нещо, като споменава за това.

— Какво внасяха?

— Всичко. Оръжие и дрога. Хора.

— А какво изнасяха?

Сун кимна, сякаш Бош е отговорил, вместо да зададе въпрос.

— А какво изнасят сега?

— Електроника — след дълго мълчание отвърна бодигардът, — американски дивидита. Понякога деца. Момичета и момчета.

— Къде ги карат?

— Зависи.

— От какво?

— За каквото им трябва. Някои — за секс. Други за органи. Много хора от континента купуват момчета, защото нямат синове.

Бош си помисли за тоалетната хартия с кървавото петънце. Елинор беше направила прибързаното заключение, че са инжектирали Маделин, че са я упоили, за да не се съпротивява. Сега Хари разбираше, че всъщност може да са й взели кръв, за да установят кръвната ѝ група. И че може да са използвали тоалетната хартия, за да спрат кръвта след изтеглянето на иглата от вената.

— Тя би била много ценна, нали?

— Да.

Той затвори очи. Всичко се променяше. Може би не бяха отвлекли дъщеря му, за да го принудят да пусне на свобода Чан в Лос Анджелис. Може би се готвеха да я отведат или продадат в подземния свят, откъдето никога нямаше да се завърне. Хари се опита да изхвърли тази възможност от ума си и погледна през страничния прозорец.

— Имаме време — каза Бош, отлично съзнавайки, че говори на себе си, а не на Сун. — Още нищо не ѝ се е случило. Няма да ѝ направят нищо, преди да получат вест от Лос Анджелис. Даже изобщо да не са имали намерение да я върнат, още нищо не са ѝ направили.

Той отново се обърна към Сун, който кимна в знак на съгласие.

— Ще я открием — повтори китаецът.

Хари се пресегна зад кръста си и измъкна пистолета на един от мъжете, които беше убил в Чункин Маншънс. За пръв път имаше възможност да го разгледа и веднага позна модела.

— Май че си прав — ония типове са били виетнамци.

Бодигардът се озърна към оръжието и отново насочи вниманието си към пътя.

— Моля те, не стреляй в колата.

Въпреки всичко, случило се досега, Бош се усмихна.

— Няма. Не се налага. Знам да боравя с него и се съмнявам, че оня е носил неработещ пистолет.

Той го прехвърли в лявата си ръка и погледна през мерника към пода. После го вдигна и отново го проучи. Беше „Колт“ четирийсет и пети калибър, модел 1911 А1, американско производство. Преди близо четирийсет години като войник във Виетнам бе имал абсолютно

същото оръжие. С него се беше спускал в тунелите, за да издирва и убива врага.

Детективът извади заредения догоре пълнител и патрона от затвора. Провери действието на механизма няколко пъти и понечи да върне пълнителя на мястото му, но нещо надраскано отстрани го спря и той го доближи към очите си, за да го прочете.

Върху черната стомана бяха написани на ръка инициали и цифри, ала годините и дългата употреба, безброй зареждания и презареждания, почти ги бяха изличили. Като наклони повърхността настрани, за да освети надписа, успя да разчете „ДФИ, ефр, 27-ми“.

Изведнъж си спомни с какво внимание и грижа се бяха отнасяли към оръжието и боеприпасите си всички тунелни плъхове. Когато слизаш долу в мрака само с един „Колт“, фенерче и четири резервни пълнителя, проверяваш всичко по два пъти и после още веднъж. Тунелът не е място за пистолетни засечки, влажни боеприпаси и изтощени батерии. Бош и другарите му надписваха и пазеха пълнителите си така, както другите войници — цигарите и списанията си „Плейбой“.

Хари внимателно се втренчи в надписа. Който и да беше, този ДФИ трябваше да е бил ефрейтор от 27-ми пехотен полк. Коего означаваше, че може да е бил тунелен плъх. Детективът се зачуди дали оръжието, което държи в ръка, е останало в някой тунел в Железния триъгълник^[1] и е било взето от студената мъртва длан на ДФИ.

— Пристигнахме — съобщи Сун.

Хари вдигна поглед. Китаецът беше спрял по средата на улицата. Зад тях не идваха други коли. Той посочи през предния прозорец един от жилищните блокове, толкова висок, че Бош трябваше да се наведе под сенника, за да види покрива. На всеки етаж имаше открити външни коридори, от които се влизаше в около триста апартамента. Почти навсякъде по перилата висеше пране, което превръщаше сивата фасада в пъстра мозайка, отличаваща я от еднотипните сгради от двете страни. Над тунела в средата, през който се влизаше в блока, имаше многоезичен надпис, съобщаващ нелепото име на сградата: Маями Бийч Гардън Истейтс.

— Адресът е на шестия етаж — прибави бодигардът, след като се консултира с регистрационния формуляр от Чункин Маншънс.

— Паркирай и ще се качим.

Сун кимна и подмина блока. На следващото кръстовище направи обратен завой и спря до тротоара пред детска площадка, заобиколена от триметрова ограда и пълна с деца и майки. Бош знаеше, че паркира там, за да не откраднат или ограбят мерцедеса, докато ги няма.

Двете странични стени на тунела бяха покрити с пощенски кутии, повечето с разбити ключалки и надраскани с графити. Стигнаха до няколко асансьора, пред които чакаха две жени, хванали за ръка малки деца. Те не обърнаха никакво внимание на Сун и Бош.

На малко гише седеше охранител, който дори не вдигна поглед от вестника си.

Двамата последваха жените в асансьора. Едната от тях пъкна ключ в ключалката в долния край на контролното табло и натисна два бутона. Преди да извади ключа, Сун бързо протегна ръка и натисна бутона за шестия етаж.

Шестият етаж беше първата спирка на асансьора. Сун и Бош се насочиха към третата врата отляво. Детективът забеляза, че до парапета пред вратата на съседния апартамент има малък олтар с кутия за горене на жертвоприношения за гладните духове, от която все още се вдигаше дим. Вонеше на изгоряла пластмаса.

Хари застана отдясно на вратата, пред която спря китаецът. Той пъкна ръка под сакото си и стисна ръкохватката на пистолета, но не го извади. В същото време усети, че раната му отново се отваря от рязкото движение. Пак щеше да започне да кърви.

Сун го погледна и Бош кимна в знак, че е готов. Бодигардът почука на вратата и зачака.

Никой не отговори.

Китаецът почука повторно. Този път по-силно.

Отново зачакаха. Бош хвърли поглед към мерцедеса отгатык площадката и видя, че засега е невредим.

Отвътре не се чуваше нито звук.

Накрая Сун отстъпи от вратата.

— Какво ще правим?

Хари се озърна към димящата кутия на десетина метра от тях.

— В съседния апартамент има някой. Да идем да попитаме дали не са виждали тоя тип наоколо.

Сун тръгна пръв и почука на следващата врата.

Този път им отвориха и навън надникна дребна шейсетинагодишна женица. Сун ѝ кимна, усмихна се и заговори на китайски. Тя скоро се поотпусна и откряна вратата малко по-широко. Бодигардът продължи да говори. Накрая жената отвори вратата докрай и се отдръпна, за да ги пусне да влязат.

Докато Бош прекрчаваше прага, Сун му прошепна:

— Петстотин хонконгски долара. Обещах ѝ.

— Няма проблем.

Озоваха се в малък двустаен апартамент. Оскъдно мебелираната предна стая служеше за кухня, трапезария и дневна. Миришеше на врящо олио. Хари измъкна пет стодоларови банкноти от пачката си, без да я вади от джоба си, и ги пъкна под купичка сол на кухненската маса. После придърпа един от столовете и седна.

Сун и старицата останаха прави. Бодигардът продължи да говори на китайски и посочи Бош, който кимна и се усмихна, сякаш е разбрал всичко.

След три минути Сун прекъсна разговора, за да обобщи резултата.

— Тя се казва Фон-и Май и живее тук сама. Не била Виждала Пън Чинцай от вчера сутринта. Той живее в съседния апартамент заедно с майка си и по-малката си сестра. И тях не била виждала. Но ги чула привечер. През стената.

На каква възраст е Пън Чинцай?

Сун преведе въпроса, а после и отговора.

— Според нея на осемнайсет. Вече не ходел на училище.

— Как се казва сестра му?

Поредната размяна на реплики, след което Сун съобщи, че името на сестрата било Хъ. Само че не го произнесе по същия начин като дъщерята на Хари.

Бош обмисли цялата информация, преди да зададе следващия си въпрос.

— Сигурна ли е, че го е видяла вчера? В събота сутринта? Какво е правил?

Докато чакаше превода, той внимателно наблюдаваше жената. Отначало тя беше гледала Сун в лицето, но при последните отговори очите ѝ шареха.

— Сигурна е — потвърди бодигардът. — Вчера сутринта чула шум пред вратата си и когато отворила, Пън бил там и горял жертвоприношение. Използвал нейния олтар.

Бош кимна, ала знаеше, че старицата или пропуска нещо, или направо лъже.

— Какво е изгорил?

Сун преведе въпроса. Докато отговаряше, тя гледаше настрана.

— Каза, че изгорил банкноти.

Хари се изправи и се насочи към вратата. Навън обърна кутията и изсипа съдържанието ѝ. Беше по-малка от стандартна кофа за вода. По пода на коридора се пръсна димяща черна пепел. Фон-и Мий трябваше да е изгорила жертвоприношение през последния един час. Той взе една димяща пръчици от олтара и разбърка тлеещите останки. Имаше няколко късчета недогорял картон, но иначе почти всичко бе пепел. Бош продължи търсенето си и скоро откри парче стопена пластмаса, черно и безформено. Опита се да го извади, ала беше прекалено горещо.

Детективът се върна обратно в апартамента.

— Питай я кога за последен път е използвала олтара и какво е изгорила.

Сун му преведе отговора.

— Използвала го тази сутрин. И тя изгорила банкноти.

Бош стоеше прав.

— Питай я защо лъже.

Сун се поколеба.

— Питай я.

Китаецът зададе въпроса и жената отрече. Хари кимна, когато чу отговора ѝ, после се приближи до масата, повдигна паничката сол и прибра петте банкноти в джоба си.

— Кажи ѝ, че не плащаме за лъжи, но че ще ѝ дам две хиляди за истината.

След като Сун ѝ преведе думите му, старицата възрази, но поведението на бодигарда се промени и той гневно ѝ излая нещо. Фон-и Май явно се уплаши, склучи ръце, сякаш го молеше за прошка, и отиде в другата стая.

— Какво ѝ каза? — попита Бош.

— Че трябва да ни разкрие истината, иначе ще си изгуби жилището.

Хари повдигна вежди. Сун определено беше преувеличил.

— Тя си мисли, че съм полицай, а ти си ми началник — прибави той.

— Откъде ѝ е хрумнало? — изненада се Бош.

Преди Сун да успее да отговори, жената се върна с картонена кутийка в ръце. Тя отиде направо при детектива, подаде му я, после се поклони и заотстъпва назад. Хари я отвори и видя вътре разтопени останки от изгорен телефон.

Докато Фон-и Май обясняваше нещо на китаеца, Бош извади собствения си мобилен телефон и го сравни с изгорения. Въпреки лошото му състояние, беше ясно, че апаратът, който старицата е извадила от кутията за жертвоприношения, е същият като неговия.

— Казва, че Пън изгорил ето това — преведе Сун. — Разнасяла се воня, която щяла да е неприятна за духовете, затова го извадила.

— На дъщеря ми е.

— Сигурен ли си?

— Аз ѝ го купих. Сигурен съм.

Бош отвори собствения си телефон, влезе в папката със снимките и започна да ги преглежда. Накрая намери една нейна фотография в ученическа униформа.

— Покажи ѝ я. Разбери дали я е виждала с Пън.

Сун показа дисплея на жената и ѝ зададе въпроса.

Тя поклати глава и отговори, като склочи молитвено ръце, за да подчертае, че сега казва истината. Хари нямаше нужда от превод. Той се изправи и извади парите си. След като остави две хиляди хонконгски долара на масата — по-малко от триста щатски, — детективът се насочи към вратата.

— Да вървим.

---

[1] Район в Южен Виетнам, партизански бастион по време на Виетнамската война — Б.пр. ↑

32.

Отново почукаха на вратата на Пън, ала не получиха отговор. Бош приклепна, за да развърже и пак да завърже обувката си. Докато го правеше, проучи ключалката.

— Какво ще правим? — след като се изправи, го попита Сун.

— Имам шперцове. Мога да отворя вратата.

Въпреки тъмните очила, Хари видя, че на лицето на китаеца се изписва неохота.

— Дъщеря ми може да е вътре. А ако не е, може да има нещо, което да ни подсказе къде е. Застани зад мен и ме прикривай. Ще отключа за по-малко от минута.

Сун погледна стената от еднотипни блокове, които ги заобикаляха като великани.

— Първо ще наблюдаваме — заяви той.

— Какво ще наблюдаваме?

— Вратата. Пън може да се върне. Може да ни отведе при Маделин.

Бош си погледна часовника. Беше един и половина.

— Мисля, че нямаме време. Не можем да стоим със скръстени ръце.

— Как така със скръстени ръце?

— Не можем да бездействаме бе, човек. Трябва да продължим да я търсим, иначе никога няма да я открием.

Китаецът се обърна към Бош и го погледна в очите.

— Един час. Ще наблюдаваме. Ако дойдем да отворим вратата, няма да носиш оръжието.

Хари кимна. Разбираше. Едно беше да те заловят в чуждо жилище. Но това, в комбинация с незаконно притежание на оръжие, се равняваше на десет години от нещо съвсем друго.

— Добре, един час.

Спуснаха се долу с асансьора и излязоха през тунела. По пътя Бош потупа Сун по ръката и го попита коя от пощенските кутии е с номера на апартамента на Пън. Китаецът я откри и се оказа, че

ключалката ѝ отдавна е разбита. Хари се озърна назад към охранителя, който продължаваше да чете вестник. Той отвори кутията и видя две писма.

— Май никой не е прибрал съботната поща — отбеляза детективът. — Според мен Пън и семейството му са офейкали.

Върнаха се при колата и Сун каза, че иска да я премести на по-дискретно място. Той потегли, направи обратен завой и паркира до стената, която скриваше кофите за смет на блок от отсрещната страна и малко по-нататък по улицата. От там пак виждаха външния коридор на шестия етаж и вратата на Пън.

— Мисля, че си губим времето — заяви Бош. — Няма да се върнат.

— Един час, Хари. Моля те.

Бош забеляза, че Сун за пръв път се обръща към него по име. Това обаче не го умилостиви.

— Даваш им още един час преднина, нищо повече.

Детективът извади кутийката от джоба на самото си, отвори я и погледна джиесема.

Ти наблюдавай апартамента. Аз ще се заема с телефона.

Пластмасовите щифтове на капака се бяха стопили и трябваше да положи усилия, за да го отвори. Накрая джиесемът се строши на две. Дисплеят беше напукан и отчасти стопен. Хари остави тази част настрана и се съсредоточи върху другата. Капакът на батерията също бе стопен и сглобките му се бяха споили. Бош отвори вратата на мерцедеса и като се надвеси навън, удари телефона в бордюра три пъти, всеки път по-силно, докато сглобките най-последно се спускаха и капакът се отдели.

Той се изправи и затвори вратата. Батерията изглеждаше невредима, но не можеше да я освободи от деформираната пластмаса. Този път извади портфейла с детективската си значка, взе единия от шперцове си и с негова помощ измъкна батерията. Под нея се намираще гнездото на СИМ-картата.

В него нямаше нищо.

— Мамка му!

Бош захвърли джиесема на пода. Поредната задънена улица.

Той си погледна часовника. Откакто се беше съгласил да даде на Сун един час, бяха изтекли едва двамайсет минути. Но не можеше да

стои бездейно. Инстинктът му подсказваше, че трябва да влезе в апартамента. Дъщеря му можеше да е там.

— Съжалявам, Сун И. Ти чакай тук, щом искаш, обаче аз не мога. Влизам вътре.

Хари се наведе напред и измъкна пистолета от пояса си. Искаше да го остави извън мерцедеса, в случай че ги заловят в жилището и полицията ги свърже с колата. Той уви оръжието в одеялото на дъщеря си, отвори вратата и слезе, мина през входа в стената и остави вързопа върху една от препълнените кофи. Лесно щеше да си го вземе, когато се върнеше.

Когато излезе от заграденото пространство, завари Сун да го чака до автомобила.

— Добре — каза китаецът, — отиваме.

— Искам да те попитам нещо, Сун И. Някога сваляш ли ги тия очила?

Бодигардът отговори едносрично.

— Не.

Охранителят във фойето пак не им обърна внимание. Блокът беше толкова голям, че за асансьора винаги чакаше някой с ключ. След пет минути отново бяха пред вратата на Пън. Докато Сун стоеше до парапета на пост и го прикриваше, Бош приклепна на едно коляно и се зае с ключалката. Отне му повече време, отколкото очакваше — почти четири минути, но накрая я отключи.

— Готово — съобщи той.

Сун го последва вътре.

Още преди да е затворил вратата, Хари разбра, че в апартамента ги очаква смърт. В предната стая нямаше непоносима смрад, нито кръв по стените, нито каквито и да е физически следи. Но след като беше присъствал на повече от петстотин местопрестъпления в своята полицейска кариера, той смяташе, че е придобил усет за кръвта. Никакви научни доказателства не потвърждаваха неговата теория, ала според Бош пролятата кръв променяше състава на въздуха в затворено пространство. И сега долавяше тази промяна. Още по-ужасен бе фактът, че това може да е кръвта на родната му дъщеря.

Детективът вдигна ръка, за да даде знак на спътника си да не влиза по-навътре в жилището.

— Усещаш ли го, Сун И?

— Не. Какво да усещам?

— Тук има мъртвец. Не пипай нищо и ако можеш, върви точно по моите стъпки.

Апартаментът имаше същия план като съседния. Две стаи, в които живееше майка и двете ѝ деца. В първата нямаше разместени предмети, нито признаци за опасност. Върху дивана небрежно бяха захвърлени възглавница и чаршафи. Бош реши, че там е спяло момчето, докато сестра му и майка му са живели в спалнята.

Той пресече първата стая и влезе във втората. Завесата на прозореца беше спусната и в помещението цареше мрак. Хари натисна с лакът електрическия ключ на стената и лампата на тавана светна. Видя пооправено, но празно легло. Не забеляза следи от борба или смърт. Погледна надясно и видя още две врати — навярно дрешник и баня.

Винаги носеше латексови ръкавици в джоба на самото си. Бош извади един чифт и нахлузи ръкавица на лявата си ръка. Първо отвори дясната врата. Оказа се дрешникът, пълен с дрехи на закачалки или просто натрупани на пода. На горната лавица бяха поставени кутии с китайски надписи. Той отстъпи назад, насочи се към втората врата и без колебание я отвори.

Навсякъде в малката баня имаше засъхнала кръв — по мивката, тоалетната и плочките на пода. Пръски и кървави дири покриваха задната стена и мръсната бяла найлонова завеса на цветя, която отделяше душа.

Нямаше как да влезе, без да настъпи някоя кървава локва. Това обаче не го вълнуваше. Трябваше да стигне до завесата. Трябваше да види.

Бързо пресече банята и дръпна найлона.

По американските стандарти душкабината беше миниатюрна, не по-голяма от старите телефонни кабинки пред „Дупарс“^[1] на Фармърс Маркет. Ала някой кой знае как бе успял да събере вътре три трупа един върху друг.

Без да диша, Бош се надвеси и се опита да разпознае жертвите. Бяха напълно облечени. Най-отгоре лежеше по очи момчето, което беше най-едро. Под него, подпряна на стената, седеше четирийсетина годишна жена — майка му. Позите им загатваха за някаква Едипова

фантазия, макар че намерението на убиеца едва ли имаше нещо общо с това. Гърлата и на двамата бяха зверски прерязани от ухо до ухо.

Зад и отчасти под майката — сякаш се криеше — Хари видя труп на момиче. Лицето ѝ беше покрито от дълга тъмна коса.

— Господи Боже! — извика Бош. — Сун И!

Китаецът влетя в банята зад него и Хари го чу да ахва. Детективът започна да нахлузва ръкавица и на дясната си ръка.

— Най-отдолу има момиче и не мога да видя дали е Мади — произнесе той. — Сложи си тия ръкавици.

Бош извади втори чифт ръкавици от джоба си и ги подаде на Сун, който бързо ги надена на ръцете си. Двамата заедно измъкнаха трупа на момчето от кабината и го оставиха на пода под мивката. После Хари внимателно премести тялото на майката, така че да види лицето на момичето, чието гърло също беше прерязано. Отворените му очи бяха изпълнени със страх. Сърцето на Бош се късаше от мъка, ала това не бе дъщеря му.

— Не е тя — съобщи детективът. — Трябва да е приятелката ѝ Хъ.

Той се обърна, провря се покрай Сун, излезе в спалнята и седна на леглото. Чу тежко тупване от банята и предположи, че китаецът връща труповете в същото положение, в каквото ги бяха заварили.

Бош въздъхна и се наведе напред, скръстил ръце пред гърдите си. Мислеше си за уплашените очи на момичето. Едва не падна напред от леглото.

— Какво се е случило тук? — промълви той.

Сун се появи от банята и зае позата си на бодигард. Не каза нищо. Хари забеляза, че по ръкавиците му има кръв.

Бош се изправи и се огледа наоколо, като че ли стаята можеше да даде някакво обяснение на сцената в банята.

— Възможно ли е друга триада да я е похитила от него? И после да ги е убила, за да скрие следите?

Китаецът поклати глава.

— Това би довело до война. Обаче момчето не е свързано с триада.

— Какво?! Откъде знаеш?

— В Туен Мън има само една триада — „Златният триъгълник“. Проверих. Той не носи знака.

— Какъв знак?

Сун се поколеба за миг, обърна се към вратата на банята, но после отново погледна Бош. Той смъкна едната си ръкавица, вдигна ръка към устата си и обърна долната си устна. Върху меката тъкан от вътрешната ѝ страна се виждаше стара, размазана татуировка с черно мастило, изобразяваща два китайски йероглифа. Детективът реши, че означават „Златният триъгълник“.

— Значи си от триада, така ли?

Сун пусна устната си и поклати глава.

— Вече не. Бях преди повече от двайсет години.

— Мислех, че не можеш просто да напуснеш триада. Че оттам има само един изход — в ковчег.

— Принесох жертва и съветът ме освободи. Освен това трябваше да напусна Туен Мън. Така се преместих в Макао.

— Каква жертва?

На лицето на бодигарда се изписа още по-голяма неохота, отколкото когато му показва татуировка си, но после бавно вдигна ръка към лицето си и този път си свали очилата. В първия момент Хари не видя нищо нередно, ала скоро разбра, че лявото око на Сун е стъклено. От външното му ъгълче се спускаше един забележим белег.

— Трябвало е да си извадиш окото, за да напуснеш триадата?!

— Не съжалявам за решението си.

Той отново си сложи очилата.

След признанията на Сун и гледката в банята, на Бош започваше да му се струва, че е попаднал в някаква средновековна картина. Той си напомни, че дъщеря му не е сред труповете, че още е жива някъде в Хонконг.

— Добре — каза Хари, — не знам какво се е случило тук, нито пък защо се е случило, обаче трябва да продължим по следата. Нещо в тоя апартамент сигурно може да ни подсказва къде е Мади. Трябва да го открием и нямаме много време.

Той бръкна в джоба си, но установи, че е празен.

— Ръкавиците ми свършиха, тъй че внимавай какво пипаш. И най-вероятно имаме кръв по подметките си. Няма смисъл да я разнасяме наоколо.

Бош се събу и изми кръвта от обувките си на мивката в бокса. Сун последва примера му. После двамата претърсиха жилището, като

започнаха от спалнята към входната врата. Не откриха нищо особено, докато не стигнаха до малката кухня и детективът забеляза, че също като в съседния апартамент, на масата има купичка сол. Само че купчинката сол беше по-висока и по страните ѝ се различаваха следи от пръсти, които бяха придали на солта форма на хълмче. Той бръкна в нея и извади правоъгълниче от черна пластмаса, което бе скрито вътре. Веднага позна в него СИМ-карта от джиесем.

— Намерих нещо.

Сун се извърна от кухненското чекмедже, в което тършуваше. Бош му показва СИМ-картата. Беше сигурен, че е от телефона на дъщеря му.

— Измъкнах я от солта. Може да я е скрил точно когато са дошли другите.

Хари се вгледа в мъничката пластмасова карта. Пън Чинцай ненапразно я бе извадил, преди да изгори джиесема на Мади. И после ненапразно се беше опитал да я скрие. Искаше му се още сега да продължи да анализира причините за това, но реши, че не е разумно двамата със Сун да се размотават в апартамент с три трупа.

— Да се махаме оттук — рече той.

Бош отиде при прозореца до вратата и надникна през завесата надолу към улицата, преди да даде знак, че е чисто. Сун отвори вратата и те бързо излязоха. Хари затвори вратата, преди да си смъкне ръкавиците. Докато се отдалечаваше, той се озърна назад и видя, че старицата от съседния апартамент е в коридора — коленичила пред олтара, жената гореше ново жертвоприношение за духовете. Детективът ахна, забелязвайки я да пали със свещ една от истинските сто доларови банкноти, които ѝ беше дал.

Хари се обърна и бързо продължи в обратната посока. Знаеше, че се намира в абсолютно непонятен за него свят. Трябваше да е наясно единствено с мисията си — да открие Мади. Нищо друго нямаше значение.

---

[1] Верига ресторанти, създадена в Лос Анджелис — Б.пр. ↑

33.

Бош си взе пистолета, но остави одеялото. Още със сядането си в колата, той извади телефона си. Беше абсолютно същият като на дъщеря му — купи ги в пакетна промоция. Хари отвори задното отделение и измъкна батерията и СИМ-картата, после пъкна картата на дъщеря си в гнездото, върна батерията на мястото ѝ, затвори капака и включи джиесема.

Междувременно Сун потегли от тротоара и се отдалечи от блока, в който беше избито цяло семейство.

— Къде отиваме? — попита Хари.

В парка при реката. Ще идем там, докато решим никъде да се насочим.

С други думи, още нямаха план. Всичко се свеждаше до СИМ-картата.

— Оная история за пиратите, която ми разказа — това е била триада, нали?

След миг Сун кимна.

— Ти с това ли се занимаваше — с търговия на хора?

— Не, моята работа беше друга.

И след тези думи млъкна. Бош реши да не настоява. Джиесемът се бе включил и той бързо влезе в дневника. Там нямаше нищо. Празна страница.

— Няма нито едно повикване.

Отвори имейла и установи същата картина.

— Нищо не се е пренесло с картата — с нарастващо раздразнение съобщи детективът.

— Естествено — спокойно отвърна Сун, — в СИМ-картата се съхраняват само постоянните файлове. Виж дали има клипове или снимки.

С помощта на топчето в средата на клавиатурата Бош избра иконката за клипове. Папката беше празна.

— Няма клипове — изсумтя той.

Започваше да си мисли, че Пън е извадил картата от телефона на Маделин, защото е смятал, че съхранява данни за всичките ѝ контакти. А в нея нямаше нищо. Последната най-вероятна следа изглеждаше безнадеждна.

Хари кликна върху иконката за снимките и отвори списък със записаните JPEG файлове.

— Има снимки.

Започна да ги преглежда една по една, ала единствените по-скорошни бяха тези с белия дроб и татуировките на глезените на Джон Ли, които ѝ беше пратил. Останалите бяха фотографии на нейни приятели и снимки от училищни екскурзии. Нямаха дати, но не изглеждаха по никакъв начин свързани с отвличането ѝ. Намери няколко фотоса от пазара за нефрит в Коулун — нефритени статуетки, изобразяващи двойки в сексуални пози от Кама Сутра — и ги отдаде на тийнейджърско любопитство. Снимки, които със сигурност щяха да предизвикат нервен кикот сред момичетата в училище.

— Нищо — осведоми китаеца той.

Продължи да опитва, кликвайки върху всяка иконка с надеждата да намери скрито послание. Накрая установи, че списъкът с контактите на Маделин също е съхранен в картата и се е прехвърлил в неговия телефон.

— Контактите ѝ са тук.

Бош отвори файла. Не познаваше всичките ѝ приятели, а мнозина бяха записани с прякори. Кликна върху „Татко“ и на дисплея се появи мобилният и домашният му номер, но нищо друго, нищо, което не би трябвало да е там.

Върна се в списъка и продължи нататък, докато не стигна до запис за Туен Мън, който съдържа само телефонен номер.

Сун беше спрял под един от мостовете в дългия тесен парк край реката. Хари му подаде джиесема.

— Открих един номер, записан като „Туен Мън“. Единственият, който не се води на собствено име.

— Защо го е записала?

Детективът се замисли за миг, търсейки вероятна причина.

— Нямам представа — накрая отвърна той.

Бодигардът взе телефона и проучи екрана.

— Това е мобилен телефон.

— Откъде знаеш?

— Започва с деветка. Всички мобилни номера в Хонконг започват така.

— Добре, и какво ще правим с него? Записан е като „Туен Мън“. Може да е на човека, който е похитил дъщеря ми.

Сун отпрати поглед към реката, опитвайки се да измисли някакъв план.

— Можем да му пратим съобщение. И да чакаме да ни отговори. Бош кимна.

— Да, да се опитаме да го примамим. Да се държим така, все едно го познаваме, и да си уговорим среща. По този начин ще ни издаде местонахождението си.

Китаецът се замисли за това, без да откъсва поглед от реката. Един шлеп бавно плаваше на юг към морето. На Хари му хрумна алтернативен план. Дейвид Чу в Лос Анджелис може би разполагаше с източници, които да им дадат името и адреса, свързани с хонконгския мобилен номер.

— Той може да познае този номер и да се сети, че е примамка — накрая каза Сун. — Трябва да използваме моя телефон.

— Сигурен ли си? — попита Бош.

— Да. Мисля, че съобщението трябва да е на традиционен китайски. Това ще го заблуди.

Детективът отново кимна.

— Точно така. Добра идея.

Сун извади джиесема си и поиска номера, който беше намерил детективът. Той отвори поле за ново съобщение, но се поколеба.

— Какво да му пиша?

— Ами, трябва да звучи настойчиво. Така че непременно да отговори и да ни определи среща.

Двамата го обсъдиха в продължение на няколко минути и накрая съчиниха текст, едновременно прост и директен. Сун го преведе и го прати. Написаният на китайски есемес гласеше: „Имаме проблем с момичето. Къде да се срещнем?“

— А сега ще чакаме — въздъхна Бош.

Беше решил да не вкарва Чу в играта, освен ако не е крайно наложително.

Той си погледна часовника. Минаваше два. От девет часа се намираше в Хонконг и не бе по-близо до дъщеря си, отколкото в самолета на десет хиляди метра над Тихия океан. През това време беше изгубил Елинор Уиш завинаги и сега водеше игра на чакане, която позволяваше на мислите за неговата вина и загуба да изпълнят въображението му, без да може да ги прогони с други. Хари се озърна към телефона в ръката на Сун с надеждата за бърз отговор.

А такъв не идваше.

Минутите на мълчание се нижеха мъчително бавно като лодките по реката. Бош се опита да се съсредоточи върху Пън Чинцай и провалилото се отвличане на Маделин. Тъй като не разполагаше с цялата информация, не разбираше някои неща, но успя да състави хронологията и да изведе последователността на събитията. И в крайна сметка всичко водеше към собствените му действия.

— За всичко съм виновен аз, Сун И. Допуснах грешка, в резултат на която се стигна дотук.

— Хари, няма защо да...

— Не, почакай. Просто ме изслушай. Трябва да знаеш всичко, защото може да забележиш нещо, което на мен ми убягва.

Сун не отговори и Бош продължи.

— Всичко започна от мен. Водех следствие със заподозрян от триада в Лос Анджелис. Трябваша ми някои отговори, затова помолих дъщеря ми да преведе китайските йероглифи от една татуировка. Пратих ѝ снимка. Предупредих я, че случаят е свързан с триада и не бива да показва татуировката, нито да разговаря за нея с никого. И точно това ми беше грешката. Да кажеш такова нещо на тринайсетгодишно хлапе е все едно да го съобщиш на целия свят — на нейния свят. Тя е излизала с Пън и сестра му. Те са идвали от бедняшки квартал, не са били от Хепи Вали. Сигурно е искала да им направи впечатление. Разправила им е за татуировката и следствието и така е започнало всичко.

Той погледна Сун, но не успя да разчете изражението на лицето му.

— Както каза ти, Пън не е бил от никоя триада в Туен Мън, обаче може да е познавал разни хора, може да е искал да отиде при тях — отново поде детективът. — Постоянно се е мотаел из пристанището в Хепи Вали. Може да е познавал някой и да е решил, че това е големият

му шанс. Разказал им е какво е чул. Те са свързали информацията със случая в Лос Анджелис и са го инструктирали да отвлече момичето и да ми прати клипа.

Бош замълча за миг. Мислите за положението, в което се намираше дъщеря му, пак започнаха да го разсейват.

— Но после се е случило нещо. Нещо се е променило. Пън я е отвел в Туен Мън. Може да я е предложил на тамошната триада и те да са я взели. Само че не са взели него. А са го убили заедно със семейството му.

Сун леко поклати глава и най-после наруши мълчанието си. Нещо в сценария на Хари не му се струваше логично.

— Но защо? Защо им е да избиват цялото му семейство?

— Спомни си хронологията на нещата, Сун И. Съседката чула гласове през стената привечер, нали?

— Да.

— По онова време аз бях във въздуха. Идвах насам и те отнякъде са научили. Не са можели да рискуват да открият Пън, сестра му или майка му. Затова са отстранили опасността и са се подсигурили. Ако не беше скритата от Пън СИМ-карта, къде щяхме да сме сега? В задънена улица.

Сун проникателно отбеляза нещо, което Бош бе пропуснал.

— Откъде са разбрали, че ти пристигаеш?

Детективът поклати глава.

— Основателен въпрос. Още от началото на следствието имаше изтичане на информация. Но си мислех, че разполагам поне с един ден преднина.

— В Лос Анджелис ли?

— Да, в Лос Анджелис. Някой предупреди заподозрения, че го следим, и това го накара да се опита да се чупи. Наложих се да го арестуваме, преди да имаме готовност, и затова те са отвлекли Мади.

— Не знаеш ли кой те е издал?

— Не съм сигурен. Но ще го разкрия, когато се върна. Ще се погрижа за това.

Сун откри в думите му смисъл, какъвто Бош не беше вложил.

— Даже Мади да е в безопасност ли?

Преди Хари да успее да отговори, телефонът в дланта на бодигарда завибрира. Беше получил съобщение. Бош се наведе към

дисплея и го погледна, докато Сун четеше краткия текст на китайски.

— Какво пише?

— Грешен номер.

— Само това ли?

— Не се е хванал на въдицата.

— Мамка му.

— А сега?

— Прати нов есемес. Кажу му, че или ще се срещнем с него, или ще отидем в полицията.

— Прекалено опасно. Може да реши просто да се отърве от нея.

— Не и ако е намерил купувач. Нали каза, че е ценна? Независимо дали за секс или органи. Няма да се отърве от нея. Наистина, рискуваме да ускори сделката, обаче няма да се отърве от нея.

— Даже не знаем дали сме попаднали на верния човек. Това просто е телефонен номер от списъка с контактите на дъщеря ти.

Бош поклати глава. Знаеше, че Сун има право. Беше прекалено опасно да пращат съобщения на тъмно. Отново се сети за Дейвид Чу. Детективът от ЗБАБ спокойно можеше да е причина за изтичането на информация, довело до отвлечането на Маделин. Дали да рискува и да му позвъни?

— Сун И, знаеш ли дали някой от охраната на казиното може да провери този номер и да ни даде име и адрес?

Китаецът се замисли, после поклати глава.

— Не, не бива да използваме мои колеги. Ще има следствие заради Елинор...

Бош го разбра. Сун трябваше да направи всичко възможно, за да ограничи отрицателните последици за фирмата и казиното. Това накланяше везните към Чу.

— Добре. Аз имам такъв човек.

Той отвори телефона си, за да влезе в списъка с контактите, но видя, че все още е със СИМ-картата от джиесема на дъщеря му. Детективът я смени и върни собствените си настройки.

— На кого ще се обадиш? — попита Сун.

— На един колега, с когото работех. От Звеното за борба с азиатския бандитизъм. Той има връзки в Хонконг.

— Това ли е човекът, от когото се съмняваш, че изтича информация?

Бош кимна. Основателен въпрос.

— Не мога да го изключа. Но може да е някой от неговото звено или от едно друго полицейско управление, с което работехме. В момента нямаме избор.

Когато джиясемът най-после зареди, той отвори списъка с контактите и намери мобилния номер на Чу. Избра го и си погледна часовника. В Лос Анджелис беше събота и приближаваше полунощ.

Детективът от ЗБАБ отговори на първото позвъняване.

— Детектив Чу.

— Дейвид, обажда се Бош. Извинявай, че те търся толкова късно.

— Изобщо не е късно. Още работя.

Хари се изненада.

— По случая с Джон Ли ли? Какво става?

— Да, почти цяла вечер бях с Робърт Ли. Опитвам се да го убедя да ни съдейства по обвинението срещу Чан в изнудване.

— Съгласен ли е?

Отговорът отсреща се позабави.

— Засега не. Но имам време до понеделник сутрин. Ти още ли си в Хонконг? Откри ли дъщеря си?

Когато попита за Маделин, гласът на Чу прозвуча настойчиво.

— Още не, но попаднах на следа. И имам нужда от помощта ти. Можеш ли да ми провериш един хонконгски мобилен номер?

Отново кратко мълчание.

— Хари, тамошната полиция ще се справи с това много по-добре от мен.

— Знам, обаче не искам да се свързвам с полицията. Не мога да рискувам да изтече информация. Близко съм. Търсих я цял ден и сега всичко се свежда до тоя номер. Според мен е на човека, който я е похитил. Можеш ли да ми помогнеш?

Този път отговорът се забави повече.

— Ако ти помогна, моят източник също ще е от хонконгската полиция, нали ти е ясно?

— Само че не е нужно да им разкриваш защо ти трябва тая информация, нито на кого ще я предадеш.

— Но ако случаят там се раздуха, може да стигнат до мен.

Хари започваше да губи търпение, ала се опита да не го проявява, докато откровено говореше за разигравация се в Хонконг кошмар.

— Виж, няма много време. Известно ни е, че се готвят да я продадат. Най-вероятно днес. Може би в момента. Имам нужда от тая информация, Дейв. Ще ми я осигуриш ли?

Този път нямаше колебание.

— Дай ми номера.

34.

Чу каза, че ще му трябва поне час, за да провери телефонния номер чрез връзките си в хонконгската полиция. Бош не искаше да губи толкова много време, когато дъщеря му всеки момент можеше да премине в други ръце, ала нямаше избор. Смяташе, че Чу напълно разбира спешността на ситуацията. Преди да затвори, той предупреди по-младия детектив да не съобщава за молбата му на никого от управлението.

— Още ли мислиш, че има изтичане на информация, Хари?

— Убеден съм, обаче сега не е моментът да го обсъждаме.

— Ами аз? Имаш ли ми доверие?

— Нали ти се обаждам?

— Според мен ти не вярваш на никого, Хари. Обадил си ми се, защото не е имало към кого друго да се обърнеш.

— Знаеш ли, просто провери тоя номер и ми позвъни.

— Естествено, Хари. Както кажеш.

Бош затвори и погледна Сун.

— Може да отнеме цял час.

Лицето на китаеца остана безизразно. Той завъртя ключа и запали колата.

— Трябва да хапнеш нещо, докато чакаме.

Хари поклати глава.

— Не, не мога да сложа нищо в уста. Не и докато тя е някъде там и... след всичко, което се случи. Стомахът ми... Не бих могъл да задържа нищо.

Сун угаси двигателя. Щяха да чакат там позвъняването на Чу.

Минутите се занизаха мудно. Бош мъчително усещаше, че всяка една от тях е безценна. Той анализира действията си чак до момента, в който беше приклепнал зад щанда на „Форчън Ликърс“, за да огледа трупа на Джон Ли, и осъзна, че неумолимото му преследване на убиеца е изложило други на опасност. Дъщеря му. Бившата му жена. Цяло семейство в далечния Туен Мън. Бремето на вината, което щеше

да носи сега, бе най-тежкото през целия му живот и не знаеше дали ще го издържи.

За пръв път включваше „ако“ в уравнението на своя живот. Ако спасеше дъщеря си, щеше да намери начин да изкупи вината си. Ако не я видеше повече, за него никога нямаше да има изкупление.

Всичко щеше да свърши.

Тези мисли го накараха да потрепери и той се обърна и отвори вратата.

— Отивам да се поразходя.

Детективът слезе и затвори вратата, преди Сун да успее да го попита каквото и да било. Една от алеите минаваше успоредно на реката и Хари закрачи по нея. Вървеше със сведена глава, дълбоко потънал в черни мисли, без да забелязва хората, с които се разминава, и бързо движещите се лодки във водата.

Накрая разбра, че не помага нито на себе си, нито на дъщеря си, като се измъчва за неща извън негов контрол. Опита се да се отърси от тъмния саван, който се спускаше отгоре му, и да се съсредоточи върху нещо полезно. Въпросът за СИМ-картата от телефона на дъщеря му продължаваше да го смущава. Защо Маделин е съхранила в джиесема си номер под името „Туен Мън“?

След като анализира проблема, най-последно му хрумна отговор, който по-рано му убягваше. Маделин беше отвлечена. Следователно трябва да ѝ бяха взели телефона. И сигурно нейният похитител, а не тя, бе записал номера в джиесема ѝ. Това заключение от своя страна предполагаше цял куп възможности. Пън беше записал клипа, за да го прати на Бош. Което означаваше, че телефонът е бил в него. Спокойно можеше да го е използвал, за да уговори размяната на Маделин срещу онова, за което е искал да я продаде.

Сигурно беше съхранил номера в картата. Или защото многократно го бе набирал по време на преговорите, или защото просто беше искал да остави следа, в случай че нещо се обърка. И тъкмо затова трябва да беше скрил картата в солта. За да бъде намерена.

Бош тръгна обратно към колата, за да сподели новото си заключение със Сун. Още от стотина метра разстояние видя, че китаецът стои до мерцедеса и възбудено му маха да се върне. Той погледна телефона в дланта си и провери дисплея. Не беше пропуснал

обаждане и вълнението на бодигарда нямаше как да е свързано с разговора му с Чу.

Хари се затича натам.

Сун седна зад волана и затвори вратата. Бош скоро се вмъкна на своята седалка.

— Какво има?

— Нов есемес.

Той му показа екрана на джиесема си, въпреки че съобщението беше на китайски.

— Какво пише?

— „Какъв проблем? Кой си ти?“ — преведе Сун.

Детективът кимна. Изпращачът продължаваше да се преструва на неосведомен. Уж не знаеше за какво става дума, но фактът, че пращаше този есемес, без никой да го кара, показваше, че са напипали нещо.

— Как ще отговорим? — попита китаецът.

Бош мълчеше. Мислеше.

Телефонът на Сун завибрира и той погледна екрана.

— Обажда се. Той е. Същият номер.

— Не вдигай — бързо рече Хари, — има вероятност да провалим всичко. Винаги можем да му позвъним. Само виж дали ще остави съобщение на гласовата ти поща.

Джиесемът престана да вибрира и те зачакаха. Детективът се съсредоточи върху следващия им ход и тази крайно деликатна и смъртоносна игра. След малко Сун поклати глава.

— Няма съобщение. Вече щях да съм получил известие.

— Какво съдържат твоите изходящи съобщения? Пише ли ти името?

— Не, няма име. Използвам шаблона.

Чудесно. Анонимно изходящо съобщение. Онзи сигурно се надяваше да се сдобие с име, да чуе глас и изобщо да получи някаква информация.

— Добре, прати му есемес. Пиши, че няма да разговаряш по телефона, нито ще му пращаш повече съобщения, защото е опасно. Кажи, че искаш да се срещнете лично.

— Само това ли? Те питат какъв е проблемът. Да не им ли отговарям?

— Не, засега недей. Ще ги държим в неизвестност. Колкото по-дълго ги мотаем, толкова повече време даваме на Мади. Разбираш ли?

Сун кимна.

— Разбирам.

Той написа есемеса и го прати.

— Сега пак ще чакаме — рече китаецът.

Бош нямаше нужда да му го напомнят. Ала нещо му подсказваше, че чакането няма да е дълго. Примамката действаше и бяха хванали на въдицата онзи, който пращаше съобщенията. Едва успя да стигне до този извод, когато на телефона на Сун се получи нов есемес.

— Искате да се срещнем — прочете бодигардът. — В пет часа в „Джио“.

— Какво е това?

— Ресторант на Златния бряг. Много известен. В неделя следобед ще е претъпкан.

— На какво разстояние е Златният бряг?

— Близо един час с кола от тук.

Бош трябваше да има предвид възможността човекът, с когото си имаха работа, да ги разиграва, отправяйки ги на един час път. Той си погледна часовника. Скоро щеше да изтече час от разговора му с Чу. Преди да се ангажира със срещата на Златния бряг, трябваше да чуе какво ще му съобщи детективът от ЗБАБ. Докато Сун палеше колата и излизаше от парка, Хари отново набра номера на Чу.

— Детектив Чу.

— Бош е. Мина един час.

— Не съм, обаче още чакам. Свързах се и още не са ми се обадили.

— Разговаря ли с някого?

— Хм, не, оставих съобщение на моя човек в Хонконг. Сигурно заради нощния час може да не е...

— Изобщо не е нощ, Чу! Нощ е при тебе, не тук. Обаждал ли си се изобщо?

— Моля те, Хари, обадох се. Просто се обърках. Тук е нощ, там е неделя. Мисля, че понеже е почивен ден, той не отговаря на телефона си. Но се обадох и ще ти позвъня веднага щом науча нещо.

— Да бе, дотогава вече може да е късно.

Бош затвори. Съжеляваше, че изобщо се е доверил на Чу.

— Нищо — осведоми Сун той.

Стигнаха до Златния бряг за четирийсет и пет минути. Този курорт в западния край на Новите територии обслужваше гости както от континентален Китай и Хонконг, така и от целия свят. Над залива Касъл Пийк се издигаше висок, модерен хотел, а крайбрежният булевард беше обточен с ресторанти на открито.

Човекът с есемесите бе избрал „Джио“ далновидно. Заведението се намираше между две подобни и трите бяха пълни с клиенти. Сергиите с художествени и занаятчийски стоки по булеварда удвояваха броя на хората и местата, от които човек незабелязано можеше да наблюдава какво става наоколо. Това изключително много щеше да затрудни разпознаването на някого, който не иска да бъде разпознат.

В съответствие с плана, който бяха измислили по пътя, Бош слезе на входа на хотела. Двамата си свериха часовниците и Сун потегли нататък. Докато минаваше през сградата, Хари се отби в магазина за сувенири и купи слънчеви очила, бейзболна шапка със златната емблема на хотела, карта и фотоапарат за еднократна употреба.

В пет без десет той стигна до съседния на „Джио“ ресторант „Жълтото цвете“. Планът беше прост. Искаха да разпознаят притежателя на телефонния номер от списъка с контакти на Маделин и да го проследят, когато напусне „Джио“.

Покритите с бели навеси маси в „Жълтото цвете“, „Джио“ и в третия ресторант от отсрещната страна, „Биг Сър“, бяха разположени нагъсто. Морският бриз разхлаждаше клиентите и надуваше плата на навесите. Докато чакаше да го настанят, Бош ту си поглеждаше часовника, ту се озърташе към посетителите.

Имаше няколко големи групи, цели семейства, дошли да похапнат заедно в неделя следобед. Спокойно можеше да изключи тези маси от търсенето на собственика на мобилния телефон, защото не очакваше техният човек да е сред тях. Но въпреки това Бош скоро осъзна, че задачата му е почти безнадеждна. Фактът, че имат уговорка да се срещнат в „Джио“, не означаваше, че мъжът, когото търсят, е в ресторанта. Можеше да е във всяко от трите заведения и да прави същото като Хари — скришом да се опитва да разпознае онзи, който му е пратил съобщенията.

Детективът нямаше друг избор, освен да продължи по плана. Той повика с вдигане на показалец салонната управителка, която го отведе на лоша маса в ъгъла с изглед към трите ресторанта, но не и към морето. Там настаняваха единични клиенти — тъкмо на каквото се беше надявал Бош.

Той отново си погледна часовника и разгъна картата върху масата. Затисна я с фотоапарата и си свали шапката. Беше евтина и не много удобна. Радваше се, че може да се избави от нея.

За пореден път обходи с поглед ресторантите, ала никой клиент не му се стори подозрителен. Никой не седеше сам като него, нито пък с други загадъчни мъже, носещи тъмни очила или каквато и да е дегизировка. Започваше да си мисли, че примамката не е сработила. Че онзи се е досетил за плана им и ги е изиграл.

Погледна си часовника в момента, в който секундарникът застана на дванайсет. Пет часа. Първата проверка на Сун щеше да е точно в пет.

Бош вдигна очи към ресторантите с надеждата да зърне рязко движение — някой, който да поглежда пристигналия есемес на мобилния си апарат. Само че имаше прекалено много хора и не видя нищо необичайно. Секундите отлитаха.

— Здравейте, господине. Сам ли сте?

До масата му се бе приближила сервитьорка. Той не ѝ обърна внимание, местейки поглед от човек на човек в „Джио“.

— Господине?

Бош отговори, без да я поглежда.

— Засега ми донесете чаша кафе. Чисто.

— Добре, господине.

Усети, че жената се отдалечава. Той прекара още една минута, вперил очи в тълпата. После разшири търсенето, включвайки „Жълтото цвете“ и „Биг Сър“ В момента само една жена разговаряше по джиесем.

Собственият му телефон завибрира в джоба му. Той го извади и отговори, знаейки, че е Сун.

— Онзи отговори на първия есемес. Пише само „Чакам“.

Според плана, точно в пет часа Сун трябваше да прати съобщение, че е попаднал в задръстване и ще закъснее. И сега беше получил отговор.

— Не виждам никого — осведоми го Хари. — Тия ресторанти са прекалено големи. Избрал е подходящо място.

— Да.

— Ти къде си?

— На бара зад „Биг Сър“. Не видях никого.

— Добре, готов ли си за следващия?

— Готов съм.

— Ще опитаме пак.

Бош затвори и в същото време сервитьорката му донесе кафето.

— Готов ли сте с поръчката?

— Още не. Трябва да прегледам менюто.

Тя се отдалечи. Хари отпи глътка от горещата течност, разтвори менюто и се зае да го чете, като държеше дясната си ръка на масата, за да може да следи часовника си. В 17:05 Сун щеше да прати следващия есемес.

Сервитьорката се върна и отново попита Бош за поръчката. Намекът беше ясен. Поръчай или се махай.

— Имате ли гуай лан го?

— Това е желе от коруба на костенурка.

Произнесе го с тон, който предполагаше, че той е сбъркал.

— Знам. Лекарство за всичко. Имате ли?

— Не е в менюто.

— Добре, тогава просто ми донесете някакви нудълси.

— Какви да бъдат?

Жената посочи менюто. В него нямаше снимки и Бош се почувства безпомощен.

— Няма значение. Донесете ми пържен ориз със скариди.

— Само това ли?

— Да.

Той ѝ подаде менюто, за да го остави на мира.

Сервитьорката се махна и Хари пак погледна часовника, преди да продължи да наблюдава ресторантите. Следващият есемес вече беше пратен. Детективът бързо плъзна очи от маса на маса и не видя нищо необичайно. Телефонът на жената, която бе забелязал по-рано, отново иззвъня и тя поговори за кратко с някого. До нея седеше момченце, което изглеждаше отегчено и явно не се чувстваше комфортно в неделните си дрешки.

Джииесемът на Бош завибрира на масата.

— Получих нов отговор — съобщи Сун. — „Ако не дойдеш до пет минути, срещата се отменя.“

— Видя ли някого?

— Не.

— Прати ли следващия?

— Ще го пратя в пет и десет.

— Добре.

Хари затвори и остави телефона на масата. Бяха съчинили третия есемес така, че онзи най-после да се разкрие. В съобщението щеше да пише, че Сун отменя срещата, защото е забелязал опашка и смята, че е полицията. И щеше да посъветва непознатия незабавно да напусне „Джио“.

Сервитърката му донесе купа с ориз. Скаридите най-отгоре бяха цели, с бели от варенето, изпъкнали очи. Бош отмести купата настрани.

Джииесемът му завибрира. Той си погледна часовника, преди да отговори.

— Прати ли го вече?

Мълчание.

— Сун И?

— Хари, обажда се Чу.

Бош отново си погледна часовника. Беше време за следващия есемес.

— Ще ти позвъня по-късно.

Той затвори и пак обиколи с поглед масите в трите ресторанта в очакване на онзи момент, в който непознатият ще се разкрие. Някой, четящ есемес или пишещ отговор.

Не се случваше нищо. Трябваше едновременно да наблюдава прекалено много хора и от безплодността на плана им започваше да усеща гърдите си кухи. Очите му се насочиха към масата, на която седяха жената с момчето, и той установи, че ги няма. Озърна се наоколо и ги видя да си тръгват. Тя крачеше бързо и мъкнеше детето за ръка. В другата си ръка носеше джииесема си.

Бош отвори своя телефон и позвъни на Сун, който отговори незабавно.

— Жената с момчето. Идват към теб. Мисля, че е тя.

— Видя ли я да получава съобщението?

— Не. Според мен е пратена да установи контакт. Друг е получавал есемесите. Трябва да я проследим. Къде е колата?

— Отпред.

Хари се изправи, остави три стодоларови банкноти на масата и се насочи към изхода.

35.

Сун вече чакаше с мерцедеса пред „Жълтото цвете“. Когато отвори вратата, Бош чу зад себе си женски глас.

— Господине! Господине!

Той се обърна и видя настигащата го сервитьорка, която му подаваше шапката и картата. Носеше и рестото му.

— Забравихте ги, господине.

Хари взе шапката и картата, но побутна рестото към нея.

— Задръжте го.

— Оризът със скариди не ви хареса — рече тя.

— Познахте.

Детективът се вмъкна на седалката си с надеждата, че заради това кратко забавяне няма да изпуснат жената с момченцето. Сун веднага потегли и се вля и редкия автомобилен поток. Той посочи през предното стъкло.

— В белия мерцедес са.

Колата беше на пряка и половина пред тях.

— Тя ли шофира? — попита Бош.

— Не, чакаха ги. Зад волана е някакъв мъж.

— Добре, карай след тях. Трябва да телефонирам.

— Ясно.

Докато Сун следеше белия мерцедес, Хари позвъни на Чу.

— Обажда се Бош.

— Получих информацията чрез Хонконгското полицейско управление. Само че ми задаваха много въпроси, Хари.

— Първо ми дай информацията.

— Добре. Телефонният номер е фирмен. Компанията се казва „Нордстар Сийфуд енд Шипинг“. Регистрирана е в Туен Мън. Това е в Новите...

— Знам. Имаш ли точния адрес?

Чу му продиктува адрес на „Хое Хуа Роуд“ и Бош го повтори. Сун кимна. Знаеше къде е това.

— Нещо друго?

Да — отвърна детективът от ЗБАБ, — „Нордстар“ е под подозрение, Хари.

— Какво значи това? Какво подозрение?

Не успях да науча нищо конкретно. Просто незаконен превоз и търговия.

— Например трафик на хора, така ли?

— Възможно е. Както казах, не успях да получа конкретна информация. Само дето ме питаха защо се интересувам от номера.

— Ти какво им отговори?

— Че правя проверка на сляпо. Че номерът е открит върху лист хартия при разследване на убийство. И че не знам каква е връзката.

— Браво. Знаеш ли дали с този номер е свързано някакво име?

— Не пряко с номера, не. Но собственик на „Нордстар Сийфуд енд Шипинг“ е Денис Хо, четирийсет и пет годишен. Не успях да науча нищо повече, без да оставя впечатление, че работя по нещо конкретно. Това ще ти бъде ли от помощ?

— Да. Благодаря.

Бош затвори и повтори информацията на Сун.

— Чувал ли си за Денис Хо? — попита Хари.

Китаецът поклати глава.

— Никога.

Бош знаеше, че трябва да вземат важно решение.

— Не ни е известно дали тая жена има нещо общо с всичко това — посочи белия мерцедес той. — Възможно е да си губим времето. Предлагам да се откажем и направо да отидем в „Нордстар“.

— Още не се налага да решаваме.

— Защо? Не искам да губя нито минута повече.

Сун кимна по посока на колата, в която бяха жената с момченцето, на двестатина метра пред тях.

— Вече се насочваме към морето. Може да отиват там.

Хари кимна. И двете страни на разследването продължаваха.

— Как сме с бензина? — попита той.

— Дизел е — отвърна бодигардът, — и сме добре.

През следващия половин час пътуваха по крайбрежния „Касъл Пийк Роуд“, като поддържаха голяма дистанция от белия мерцедес, но без да го изпускат от поглед. Не разговаряха. Бяха стигнали до точка, в която знаеха, че времето им е малко и няма нищо друго за казване. Или

мерцедесът, или „Нордстар“ щяха да ги отведат при Мади Бош. В противен случай имаше голяма вероятност повече никога да не я видят.

Когато пред тях изникнаха небостъргачите на централен Туен Мън, Хари видя, че мерцедесът дава мигач. Завиваше наляво в посока, обратна на морето.

— Завиват — предупреди той.

— Това е проблем — заяви Сун, — търговското пристанище е напред. Те се насочват към жилищните комплекси.

Двамата замълчаха за миг, надявайки се да ги осени някакъв план или шофьорът на мерцедеса да разбере, че трябва да продължат на право, и да коригира посоката си.

Не се случи нищо.

— Накъде? — попита бодигардът.

Бош се колебаеше. От това решение може би зависеше животът на дъщеря му. Знаеше, че със Сун не могат да се разделят и единият да продължи след колата, а другият да отиде на пристанището. Намираше се в непознат за него свят и сам щеше да е напълно безпомощен. Имаше нужда от Сун. Накрая стигна до същото заключение, до каквото и след разговора с Чу.

— Остави я — рече той. — Отиваме в „Нордстар“.

Китаецът продължи на право и подмина белия мерцедес, който завиваше наляво по улица, обозначена като Цин Ха Лейн. Хари погледна през прозореца натам. Шофьорът на колата също се озърна към него, но само за миг.

— Мамка му — изруга Бош.

— Какво има? — попита Сун.

— Той ме погледна. Шофьорът. Сигурно са знаели, че ги следим. Явно сме били прави — жената участва в цялата тая история.

— Това е добре.

— Какво?! Какви ги говориш?

— Ако са знаели, че ги следим, фактът, че завиват в посока, обратна на пристанището, показва, че се опитват да отвлечат вниманието ни от „Нордстар“. Разбираш ли?

— Разбирам. Да се надяваме, че си прав.

Скоро навлязоха в района на търговското пристанище. Паянтови складове и опаковъчни цехове бяха струпани край кейовете и доковете, на които бяха пристанали речни гемии и средно големи морски кораби,

понякога на по два-три реда. Всички изглеждаха пусти. В неделя не се работеше.

По-навътре в морето бяха закотвени няколко рибарски съда, всички заслонени от вътрешната страна на дългия бетонен вълнолом, очертаващ външните граници на пристанището и осигуряващ защита от тайфуни.

Автомобилите ставаха все по-малко и с приближаването към „Нордстар“ Бош започна да се безпокои, че лъскавият черен мерцедес на казиното ще е прекалено забележим. Сун явно се опасяваше от същото. Той отби в паркинга на затворен магазин за хранителни стоки и спря.

— Съвсем близо сме — съобщи китаецът, — мисля да оставим колата тук.

— Съгласен — кимна Хари.

Двамата слязоха и изминаха останалата част от пътя пеш, като вървяха плътно до фасадите на складовете и се озъртаха във всички посоки за предни постове. Водеше Сун, а Бош го следваше по петите.

„Нордстар Сийфуд енд Шипинг“ се намираше на кей 7. Големият зелен склад с надпис на китайски и английски върху стената гледаше към морето и от него в залива излизаше мост, от двете страни на който бяха завързани четири дващест и три метрови риболовни кораба с черни корпуси и зелени рубки. Към края на моста се виждаше по-голям кораб с кран.

От мястото си до ъгъла на склада на кей 6 Бош не забелязваше никакво движение. Всички врати на товарните площадки на Нордстар бяха затворени, доковете и корабите изглеждаха изоставени за уикенда. Детективът започваше да си мисли, че са допуснали ужасна грешка, като не са проследили белия мерцедес. После Сун го потупа по рамото и посочи големия кораб в края на моста.

Сочеше някъде нависоко и Хари плъзна поглед към крана. Петметровата стоманена стрелка се издигаше върху платформа на релси. Кранът можеше да се придвижва по цялата дължина на кораба в зависимост от това, кой трюм товарят. Корабът явно беше предназначен да разтоварва улова на по-малки риболовни съдове в морето, за да могат да продължат работата си. Кранът се управляваше от кабинка върху платформата, която предпазваше краниста от вятъра и другите морски стихии.

Сун сочеше именно затъмнените стъкла на кабината. Слънцето се издигаше в небето зад кораба и Бош различи вътре мъжки силует.

Двамата се дръпнаха обратно зад ъгъла.

— Смяташ ли, че ни е видял? — попита Хари с глас, напрегнат от внезапния прилив на адреналин.

— Не — отвърна китаецът, — не видях да реагира.

Бош кимна и се замисли за ситуацията, в която се намираха. Вече беше напълно убеден, че дъщеря му е някъде на онзи кораб, но му се струваше невъзможно да се доберат до там, без часовият да ги забележи. Можеха да го изчакат да слезе, за да похапне или да отиде до тоалетната, ала не знаеше кога ще се случи това, нито дали изобщо ще се случи. Чакането противоречеше на все по-силната настойчивост, която свиваше гърдите му.

Той си погледна часовника. Наближаваше шест. Имаше поне още два часа докато окончателно се стъмни. Можеха да изчакат до тогава, но два часа бяха прекалено много време. Есемесите бяха предупредили похитителите на Мади и имаше вероятност да се готвят да направят нещо с нея.

Сякаш за да потвърди тази възможност, откъм кея изведнъж се разнесе глухо буботене на корабен двигател. Бош надзърна иззад ъгъла и видя, че от кърмата на големия кораб се вдигат изгорели газове. В следващия момент забеляза и движение в рубката.

Той се дръпна назад.

— Може да са ни видели — съобщи детективът. Запалиха двигателя.

— Колко души видя? — попита Сун.

— Поне един в рубката и още един в кабината на крана. Трябва да направим нещо. Веднага.

За да подчертае необходимостта от действие, той се пресегна зад гърба си и измъкна пистолета. Изкушаваше се да изскочи иззад ъгъла, да се втурне по кея и да открие огън. Имаше напълно зареден „Колт“ и смяташе, че шансът е на негова страна. В тунелите беше преживявал и по-страшни неща. Осем патрона, осем дракона. И накрая — самият той. Бош щеше да е деветият дракон, неустоим като куршум.

— Какъв е планът? — погледна го китаецът.

— Няма план. Отивам и я намирам. Ако не успея, ще се погрижа и никой от тях да не оцелее. Тогава ти ще отидеш да я намериш и ще я

качиш на самолета. Паспортът ѝ е в багажника на колата. Това е планът.

Сун поклати глава.

— Почакай. Те сто процента са въоръжени. Този план не става.

— Имаш ли по-добра идея? Не можем да чакаме до мръкване. Корабът ще отплава.

Хари се наведе към ъгъла и отново надникна. Нямахше никаква промяна. Часовият продължаваше да е в кабината и в рубката имаше още някой. Корабът буботеше, все още завързан за края на моста. Все едно чакаха нещо. Или някого.

Детективът се върна обратно и си наложи да се успокои. Съсредоточи се върху обстановката и се замисли какво може да направи. Навярно имаше алтернатива, освен самоубийствената атака. Той погледна Сун.

— Трябва ни лодка.

— Лодка ли?

— Да. Няма как да минем по моста, без да ни видят. Със сигурност го наблюдават. Но с малка лодка бихме могли да им отвлечем вниманието от другата страна. Тогава ще пратят някого долу на моста.

Бодигардът мина покрай Бош и се подаде навън. Той огледа края на моста и отново се скри зад ъгъла.

— Това ще свърши работа. Искаш аз да съм с лодката, така ли?

— Да, аз съм с пистолета и ще мина по моста да взема дъщеря си.

Сун кимна. Той бръкна в джоба си и измъкна ключовете за колата.

— Взemi ги. Когато намериш дъщеря си, потегли веднага. Не се безпокой за мен.

Хари поклати глава и извади телефона си.

— Ще отидем някъде наблизо, където ще сме в безопасност, и ще ти позвъня. Ще те чакаме.

— Успех, Хари — кимна китаецът, обърна се и се отдалечи.

— Успех и на теб — отвърна Бош.

Той опря гръб на предната стена на склада и се приготви за чакане. Нямахше представа как Сун ще намери лодка, ала вярваше, че

бодигардът ще изпълни задачата си и ще отвлече вниманието, за да му даде възможност да действа.

Освен това се замисли дали най-после да не се обади в хонконгската полиция, след като вече е открил Маделин, но бързо се отказа. Полицейското присъствие нямаше да гарантира нейната безопасност. Щеше да се придържа към първоначалния план.

Хари се обърна да надникне иззад ъгъла на склада и да провери какво става на кораба, когато видя приближаваща се от юг кола. Забеляза познатата предна решетка на мерцедес. Бял.

Той се плъзна надолу по стената и приклекна. Мрежите, повесени да съхнат на такелажа на две корабчета между него и движещия се автомобил, му осигуряваха известно прикритие. Мерцедесът намали скоростта и зави по кей 7, после продължи по моста към кораба с крана. Беше колата, която бяха проследили от Златния бряг. Зърна шофьора и позна в него същия мъж, който по-рано го бе погледнал.

Бош бързо анализира ситуацията и заключи, че онзи зад волана е човекът, чийто телефонен номер е съхранил Пън в списъка с контактите на дъщеря му. Той беше пратил жената с детето — навярно негови съпруга и син — в „Джио“ като примамка, за да може да идентифицира автора на есемесите. Подплашен от последното съобщение на Сун, той ги бе откарал вкъщи или на друго безопасно място и сега идваше на кей 7, където държаха дъщерята на Хари.

Имаше прекалено много неизвестности, за да навърже всичко в логична последователност, ала детективът смяташе, че е на вярна следа и че ще се случи нещо, което не съответства на първоначалните намерения на мъжа с мерцедеса. Онзи щеше да се отклони от плана си. Да ускори нещата, да премести стоката или нещо по-лошо — да се избави от нея.

Мерцедесът спря пред кораба с крана. Шофьорът изскочи навън и бързо се качи по трапа. Без да спира той извика нещо на човека в кабината и продължи към рубката.

В първия момент не последва реакция. После Бош видя часовия да излиза от кабината и да се спуска на платформата. Когато стъпи на палубата, той последва мъжа с мерцедеса в рубката.

Току-що бяха допуснали стратегическа грешка, която даваше на детектива мимолетно предимство. Това беше неговият шанс да мине

по моста незабелязано. Той извади джиесема си и набра номера на Сун. След няколко извънявания се включи гласовата поща.

— Сун, къде си? Оня с мерцедеса е тука и оставиха кораба без охрана. Зарежи лодката — върни се тук и приготви колата. Тръгвам.

Хари прибра телефона и се изправи. За последен път огледа кораба с крана, тичешком напусна прикритието си, пресече кея и се втурна по моста. Държеше пистолета в две ръце, готов за стрелба.

36.

Камарите празни сандъци на моста осигуриха известно прикритие на Бош, но последните двайсет метра до трапа бяха открити. Той се затича още по-бързо, взе разстоянието и приклепна зад оставения със запален двигател мерцедес. Детективът долови характерния звук и миризма на дизел. Когато надникни над багажника, Хари не забеляза никаква реакция на действията си. Той изскочи иззад колата, бързо и тихо се качи по трапа и продължи по палубата между почти двуметровите капаци на трюмовете. Когато наближи рубката, забави ход и се притисна към стената до вратата.

Успокои дишането си и се заслуша. Освен буботещите двигатели се чуваше само вятърът, който си играеше с такелажа на пристаналите кораби. Детективът се обърна и надникна през квадратното прозорче на вратата. Не видя никого вътре. Той натисна бравата, тихо отвори вратата и влезе.

Зад руля лъщяха пулт за управление, два радарни екрана, дросел и голям компас. До задната стена имаше маса и две вградени една над друга койки със завеси.

На пода вляво Хари видя отворен капак със стълба, водеща надолу към корпуса. Той се приближи и приклепна до отвора. Отвътре долитаха гласове, но се говореше на китайски. Опита се да ги различи и да преброи колко души са долу, само че ехото в трюма правеше тази задача неизпълнима. Знаеше, че на борда има поне трима мъже. Не чуваше гласа на дъщеря си, ала беше убеден, че е там.

Той отиде при руля. Всички надписи на пулта бяха на китайски и детективът избра два разположени един до друг ключа с червени лампички отгоре. Изключи единия и буботенето на двигателите веднага заглъхна наполовина. Беше спрял единия двигател.

Хари изчака пет секунди и натисна надолу другия ключ, спирайки втория двигател. После мина в задния ъгъл на помещението и се качи на долната койка, дръпна завесата наполовина и зачака. Знаеше, че онзи, който излезе по стълбата от трюма, няма да може да

го види. Той пъкна пистолета под пояса си, извади автоматичния нож от джоба на самото си и тихо отвори острието.

Скоро чу тичащи стъпки долу. Това му подсказа, че китайците са в предната част на трюма. Стъпките бяха само на един човек, което щеше да го улесни.

От отвора се показа мъж, обърнат с гръб към койките и вперил очи в контролния пулт. Без да се оглежда наоколо, той бързо отиде при руля и се зае да търси причината за спирането на двигателите. След като не откри нищо нередно, мъжът отново ги запали. Бош безшумно изпълзя от койката и се насочи към него. В момента, в който заработи и вторият двигател, той опря острието на ножа в гърба на китаеца.

Сграбчвайки го отзад за яката, Хари го дръпна назад от пулта и прошепна в ухото му:

— Къде е момичето?

Онзи каза нещо на китайски.

— Каж ми къде е момичето.

Мъжът поклати глава.

— Колко души има долу?

Китаецът не отговори. Бош грубо го извлече на палубата, блъсна го към бордовата ограда и го надвеси над водата на около четири метра под него.

— Можеш ли да плуваш, скапаняко? Къде е момичето?

— Не... говори — успя да изхрипти мъжът, — не говори.

Без да го изпуска, детективът се огледа наоколо за Сун — в качеството му на преводач, — но не го видя. Къде се губеше, по дяволите?

Това отвлече вниманието му за миг и позволи на китаеца да действа. Той замахна назад със свита ръка и заби лакът в ребрата на Бош, който отхвърча към страничната стена на рубката. Мъжът рязко се завъртя и вдигна ръце, готов да го нападне. Хари се приготви да го блокира, ала онзи го ритна с крак и изби ножа от дланта му.

Китаецът не си направи труда да проследи полета на ножа. Той бързо го атакува с юмруци, нанасяйки му къси мощни удари в корема. Въздухът изригна от дробовете на Бош и в същия момент нов ритник го улучи под брадичката.

Детективът се свлече на земята и се опита да остане в съзнание, но зрението му започна да се стеснява. Нападателят спокойно се

отдръпна настрани и Хари чу острието на ножа да одрасква палубата. Китаецът го беше вдигнал. Все още полузашеметен, Бош се пресегна за пистолета си.

Онзи отново се приближи и заговори на чист английски.

— Можеш ли да плуваш, скапаняко?

Бош измъкна колта от пояса си и натисна спусъка два пъти. Първият куршум само одраска мъжа по рамото, но вторият — след като Хари коригира мерника си — попадна отляво в гърдите му. Китаецът се строполи с изненадано изражение.

Детективът бавно се надигна и застана на четири крака. От устата му се стичаше нишка кървава слюнка. Като се държеше за стената на рубката, той с усилие започна да се изправя. Знаеше, че трябва да действа бързо. Мъжете долу нямаше как да не са чули гърмежите.

В този момент от носа на кораба заехтяха изстрели. Над главата му запищяха куршуми и рикошираха от стоманената стена на рубката. Бош отскочи и се прикри зад ъгъла. През прозорците видя на носа мъж, който се приближаваше с по един пистолет във всяка ръка. Зад него забеляза отворен капак, през който беше излязъл от предния трюм.

Хари знаеше, че му остават шест патрона. Противникът му във всички случаи имаше повече боеприпаси. Трябваше да премине в настъпление и бързо да го извади от играта.

Той се огледа наоколо за някаква идея и видя редица гумени буфери, подредени до планшира. Пъкна пистолета под пояса си и измъкна един буфер от гнездото му, после се върна при задния прозорец и отново погледна към предната част на кораба. Китаецът тъкмо минаваше отляво на рубката, за да се насочи към кърмата. Бош се отдръпна назад, вдигна еднометровия буфер с две ръце над главата си и го запрати над покрива на рубката. Докато буферът още летеше във въздуха, той заобиколи откъм десния борт и в движение извади колта.

Стигна пред рубката точно когато противникът му отскачаше от падащия буфер. Бош откри огън и улучи китаеца няколко пъти, докато онзи се свлече на палубата, без да успее да стреля нито веднъж.

Детективът се приближи и се увери, че мъжът е мъртъв. След това хвърли празния колт през борда и вдигна оръжията на убития —

два полуавтоматични пистолета „Блек Стар“.

Когато се върна в рубката, вътре все още нямаше никой. Знаеше, че в трюма при дъщеря му е останал поне още един. Той извади пълнителите на двете оръжия и преброи общо единайсет патрона.

После пъкна пистолетите под пояса си и се спусна по стълбата като пожарникар, обвивайки крака около вертикалните стълбове. Когато стигна долу, Бош се претърколи настрани, като извади оръжията си, очаквайки да открият огън срещу него. Ала не се случи нищо.

Зрението му се приспособи към сумрака и Хари видя, че се намира в помещение с празни койки, от което се излизаше в главен коридор, минаващ по цялата дължина на корпуса. Единствената светлина идваше от отворения люк на носа. До там имаше шест помещения, по три от всяка страна. Вратата на последното отляво зееше. Бош се изправи на крака и пъкна единия пистолет под пояса си, за да има свободна ръка. След това тръгна напред, стиснал второто оръжие и готов за стрелба.

Вратата на всяко помещение имаше по четири заключващи механизма. Стрелки, нарисувани върху ръждивата стомана, показваха накъде се завърта всяка ръчка. Хари започна да проверява складовете един по един. Всички бяха празни и очевидно не бяха използвани наскоро за съхранение на риба. Със стоманени стени и без прозорци, по пода им се въргаляха опаковки от корнфлейкс и други храни и празни петлитрови бутилки от вода. Дървени сандъци бяха препълнени с други боклуци. На куки на стените висяха рибарски мрежи, превърнати в хамаци. Носеше се отвратителна смрад, която нямаше нищо общо с улова, някога пренасян от този кораб. С него бяха превозвали човешки товар.

Най-много го смуцаваха кутиите от корнфлейкс. Всички бяха една и съща марка и от предната страна се усмихваше нарисувана панда, изправена на ръба на купичка с цяло съкровище от оризови късчета, обсипани с искрящи кристалчета захар. Корнфлейкс на деца.

Накрая стигна до отвореното помещение. Той приклепна ниско и рязко влезе вътре.

И там нямаше никого.

Само че този склад изглеждаше различно. Нямаше боклук. На кука от тавана висеше крушка, свързана с акумулатор. В един от

сандъците имаше запечатани кутии корнфлейкс, пакетчета нудълс и петлитрови бутилки вода. Бош потърси някакви признаци, че са държали там дъщеря му, ала не откри нищо.

Детективът чу пантите на вратата зад него високо да простенват. Той се обърна в същия миг, в който вратата се затръшна. Ключалката в горния десен ъгъл се завъртя в заключено положение. Вътрешните ръчки липсваха. Бяха го заключили. Хари извади втория пистолет и насочи двете оръжия към вратата, очаквайки следващата ключалка да се завърти.

Беше долната дясна. В момента, в който я видя да помръдва, Бош се прицели и неколkokратно стреля във вратата. Куршумите пронизаха отслабения от ръжда метал. Навън някой извика от изненада или болка и от коридора се разнесе тежкото тупване на строполяващо се на пода тяло.

Той отиде при вратата и се опита да завърти лоста на горната дясна ключалка с ръка, но той се оказа прекалено малък и се изплъзваше от пръстите му. Отчаян, Хари отстъпи крачка назад и блъсна вратата с рамо, надявайки се да разбие ключалката. Механизмът обаче не поддаде и му стана ясно, че няма смисъл повече да опитва.

Беше в капан.

Бош отново се приближи до вратата и се заслуша с приведена настрана глава. Чуваха се само корабните двигатели. Той силно удари с ръкохватката на единия пистолет по метала.

— Мади! Тук ли си, Мади?

Не получи отговор. Удари отново, този път още по силно.

— Дай ми знак, миличка. Ако си тук, издай някакъв звук!

Пак същият резултат. Той извади джиесема си и го отвори, за да позвъни на Сун, но установи, че няма сигнал. Въпреки това опита — безуспешно. Намираше се в метално помещение и от телефона му нямаше никаква полза.

Хари се обърна, за пореден път удари по вратата и извика името на дъщеря си.

Някакъв отговор. Съкрушен, той опря потното си чело в ръждивата врата. Бяха го заключили в метална кутия и той започваше да си мисли, че дъщеря му изобщо не е на кораба. Беше се провалил. И бе получил каквото заслужаваше.

Физическа болка прониза гърдите му, не по-слаба от болката в ума му. Остра, дълбока и безмилостна.

Задъха се и се облегна с гръб на вратата. Разкопча още едно копче на ризата си и се плъзна надолу по ръждивия метал, докато седна на пода с високо вдигнати колене. Намираше се на също толкова клаустрофобично място, колкото и тунелите, в които някога бе пълзял. Акумулаторът се изтощаваше и складът скоро щеше да потъне в мрак. Обзе го отчаяние. Беше предал дъщеря си. Напълно се беше провалил.

37.

Внезапен звук откъсна Бош от мрачните мисли. Трясък, отекнал над равномерния шум на двигателите. Не отгоре. Някъде от трюма.

Той скочи на крака и се обърна към вратата. Разнесе се нов трясък и детективът разбра, че някой претърсва складовете.

Хари заудря по вратата с ръкохватките и на двата пистолета.

— Сун И? — извика сред еката от сблъсъка на стомана в стомана Бош. — Насам! Който и да си! Насам!

Не получи отговор, но лостът на горната дясна ключалка се завъртя. Отключваха вратата. Той отстъпи назад, избърса лице с ръкави и зачака. После се завъртя долната лява ключалка и вратата бавно започна да се отваря. Хари вдигна пистолетите си. Не знаеше колко патрона са му останали.

В сумрака на коридора видя лицето на Сун. Бош се приближи и отвори вратата докрай.

— *Къде беше, по дяволите?*

— Търсих лодка и...

— Нали ти позвъних и ти казах да се върнеш?

Когато излезе навън, той видя мъжа с мерцедеса проснат по очи на пода до вратата. Бързо се наведе над него с надеждата, че още е жив, и го преобърна по гръб в локва от собствената му кръв.

Мъртъв беше.

— Къде е Маделин, Хари? — попита Сун.

— Не знам. Всички са мъртви и не успях да я открия!

Освен...

В ума му започнаха да се оформят очертанятията на един последен план. Белият мерцедес. Лъскав и нов. Със сигурност имаше всички екстри, включително навигационна система, и първият адрес в нейната памет трябваше да е домът на шофьора.

Щяха да отидат там. Щяха да отидат в дома на мъжа с мерцедеса и Бош щеше да направи всичко необходимо, за да открие дъщеря си. Нямаше да се поколебае, даже да се наложеше да опре пистолет в

главата на онова отегчено момченце, което беше видял в „Джио“. И тогава жена му щеше да каже. Щеше да му върне дъщеря му.

Хари впери поглед в трупа на пода пред него. Предполагаше, че това е Денис Хо, човекът зад „Нордстар“. Той претършува джобовете му в търсене на ключовете на колата, но не ги намери и планът му започна да се пропуква също толкова бързо, колкото се бе оформил. Къде бяха ключовете? Онзи компютър трябваше да му каже къде да отиде и как да открие пътя.

— Какво има, Хари?

— Ключовете му! Трябват ни ключовете му, иначе...

Изведнъж Бош млъкна. Пропускаше нещо. Когато тичаше по моста и се скри зад белия мерцедес, беше чул и усетил миризмата на дизелов двигател. Двигателят работеше!

Товава това не му бе направило впечатление, защото смяташе, че дъщеря му е на кораба. Ала сега положението се променяше.

Той се изправи и закрачи към стълбата. Мислите му летяха далеч пред него. Чу стъпките на Сун да отекуват подире му.

Имаше само една причина Денис Хо да остави двигателя на колата си да работи. Беше имал намерение да се върне. Не с момичето, защото Мади не бе на кораба. А за да я вземе, след като приготвят склада в трюма и вече е безопасно да я заведе там.

Бош изскочи от рубката и изтича по трапа на моста, втурна се към предната дясна врата на белия мерцедес и я отвори. Провери на задната седалка и видя, че е празна. После проучи таблото в търсене на бутона за багажника.

След като не го намери, угаси двигателя и измъкни ключовете, заобиколи колата отзад и натисна бутона за багажника на дистанционното.

Капакът се вдигна автоматично и Хари се приближи. Вътре лежеше дъщеря му. Очите ѝ бяха завързани с парче плат, устата — запушена. Ръцете ѝ бяха прилепени към тялото с няколко намотки изолиран банд. Глезените ѝ също бяха залепени.

— Мади! — извика Бош.

Едва не падна в багажника при нея, докато бързаше да смъкне превръзката от очите ѝ и отпушваше, устата ѝ.

— Аз съм, миличка! Татко!

Тя отвори клепачи и запремигва.

— Вече си в безопасност, Мади. В безопасност си!

Когато най-после успя да отпусни устата ѝ, дъщеря му нададе писък, който прониза бащиното сърце на Бош и щеше да остане в него завинаги — едновременно уплашен вик, зов за помощ и възглас на облекчение, дори на радост.

— Тате!

Докато я взимаше на ръце и я изваждаше от багажника, тя се разплака. Сун изневиделица се появи при тях и му помогна.

— Всичко ще бъде наред — успокояваше я Бош — всичко ще се оправи.

Двамата мъже изправиха момичето на крака и Хари разряза изолирбанда със зъбците на един от ключовете. Той забеляза, че Маделин още е с ученическата си униформа. В момента, в който освободиха ръцете ѝ, тя го прегърна през врата и с все сили се вкопчи в него.

— Знаех, че ще дойдеш — хълцайки, промълви Мади.

Бош не знаеше дали някога е чувал думи, които да означават повече за него. Той я притисна също толкова силно в прегръдката си и обърна лице, за да прошепне в ухото ѝ:

— Мади?

— Да, тате?

— Направиха ли ти нещо, Мади? Физически, искам да кажа. Ако са ти направили нещо, трябва да те заведем на...

— Не, нищо ми няма.

Детективът се отдръпна назад, постави длани на раменете ѝ и впери поглед в очите ѝ.

— Сигурна ли си? Можеш да ми кажеш.

— Сигурна съм, тате. Добре съм.

— Хубаво. Тогава да тръгваме.

Той се обърна към Сун.

— Ще ни закараш ли на летището?

— Няма проблем.

— Да вървим тогава.

Бош прегърна дъщеря си през рамо и те последваха китаеца по моста. Мади по целия път се притискаше към него. Едва когато приближиха колата като че ли осъзна смисъла на присъствието на Сун и зададе въпроса, от който Хари се ужасяваше.

- Тате?
- Да, Мадди?
- Къде е мама?

38.

Бош не ѝ отговори пряко. Просто ѝ каза, че в момента майка ѝ не може да е с тях, но ѝ е събрала малко багаж и трябва да отидат на летището, за да напуснат Хонконг. Сун мълчеше. Той ускори крачка и се отдалечи, за да се изолира от разговора.

Обяснението привидно спечели известно време на Хари, за да обмисли как и кога да даде отговора, който щеше да промени остатъка от живота на дъщеря му. Когато стигнаха при черния мерцедес, той я настани на задната седалка и отиде да вземе раницата ѝ от багажника. Потърси в джобовете на чантата на Елинор, намери паспорта на Мади и го прибра в джоба си.

Бош седна на предната лява седалка, подаде ѝ раницата и ѝ каза да се преоблече. После си погледна часовника и кимна на Сун.

— Да вървим.

Бодигардът потегли и напусна района на пристанището с висока, но не чак привличаща вниманието скорост.

— Има ли директен ферибот или влак до там? — попита Хари.

— Не, закриха фериботната линия и ще ви се наложи да сменяте влакове. По-добре да ви закарам. *Искам да ви закарам.*

— Добре, Сун И.

Няколко минути пътуваха в мълчание. Бош копнееше да поговори с дъщеря си, просто да я гледа, за да се увери, че е добре.

— Преоблече ли се, Мади?

Тя не отговори.

Хари се обърна към нея. Беше се преоблякла и седеше, облегната на вратата зад Сун, втренчила поглед навън и притиснала възглавницата към гърдите си. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Като че ли не бе забелязала дупката от куршум.

— Добре ли си, Мади?

— Тя е мъртва, нали? — без да се извърне от прозореца, попита момичето.

— Какво?!

Бош знаеше точно кого и какво има предвид дъщеря му, ала се опитваше да печели време, да отлага неизбежното колкото може повече.

— Не съм глупава. Ти си тук. Сун И е тук. И тя трябваше да е тук. И щеше да е тук, но ѝ се е случило нещо.

Невидим юмрук удари Бош право в гърдите. Маделин продължаваше да прегръща възглавницата и да гледа през прозореца с мокри от сълзите очи.

— Съжалявам, Мади. Искрах да ти го кажа, но моментът не беше подходящ.

— Кой момент е подходящ?

Той кимна.

— Права си. Няма такъв.

Хари протегна ръка и постави длан на коляното ѝ, но момичето веднага я отблъсна. Първият признак за вината, която той винаги щеше да носи.

— Много съжалявам. Не знам какво да кажа. Когато кацнах сутринта, майка ти ме чакаше на летището със Сун И. Тя искаше само едно, Мади. Да те спаси. Не я интересуваше нищо друго, даже собственият ѝ живот.

— Какво се случи?

Бош се поколеба, ала нямаше какво друго да ѝ каже, освен истината.

— Застреляха я, миличка. Един човек стреляше по мен и улучи нея. Мисля, че не е усетила нищо.

Маделин скри очите си с длан.

— Аз съм виновна за всичко.

Той поклати глава, макар дъщеря му да не го гледаше.

— Не, Мади. Чуй ме. Никога повече не казвай такова нещо. Не си го и помисляй даже. Ти не си виновна. Всичко тук е по моя вина.

Момичето не отговори. Просто прегръщаше възглавницата още по-силно и не откъсваше очи от шеметно носещия се покрай тях път.

Един час по-късно бяха на тротоара пред летището. Бош помогна на дъщеря си да слезе от мерцедеса и се обърна към Сун. Почти не бяха разговаряли в колата. Но сега идваше време да се сбогуват и Хари знаеше, че спасяването на Мади не би било възможно без помощта на бодигарда.

— Благодаря ти, че спаси дъщеря ми, Сун И.

— Ти я спаси. Нищо не може да те спре, Хари Бош.

— Какво ще правиш? Полицията ще дойде да те разпитва най-малкото за Елинон, ако не за друго.

— Ще се оправя, без да споменавам за теб. Обещавам. Каквото и да се случи, няма да забърквам теб и дъщеря ти.

Бош кимна.

— Успех — пожела му той.

— И на теб.

Детективът стисна ръката му и отстъпи назад. След поредната неловка пауза Маделин се приближи и прегърна Сун. Бош видя изражението му, въпреки тъмните очила. Независимо от различията им, Хари разбираше, че избавлението на Мади е донесло известна утеха на Сун. И това може би щеше да му помогне да намери покой в себе си.

— Много съжалявам — прошепна момичето.

Сун се откъсна от ръцете ѝ.

— Върви — каза той. — Дано живееш щастливо.

Оставиха го там и влязоха през стъклената врата в главния терминал.

Бош и дъщеря му намериха гишето на „Катай Пасифик“ и Хари купи два билета първа класа за самолета за Лос Анджелис в 23:40. Върнаха му парите за билета за другата сутрин и все пак трябваше да използва две кредитни карти, за да покрие цялата сума. Но това не го интересуваше. Знаеше, че пътниците в първа класа имат специален статут, който им позволява бързо да минат през проверките и първи да се качат на борда. Служителите на летището, авиокомпанията и охраната едва ли щяха да се заглеждат много в пътници от първа класа, дори това да бяха измачкан мъж с кръв по сакото и тринайсетгодишно момиче, което не може да сдържи сълзите си.

Детективът разбираше също, че дъщеря му е силно травмирана от последните шейсет часа от живота ѝ, и макар да нямаше никаква представа как да ѝ помогне, инстинктивно усещаше, че малко утеха няма да ѝ е излишна.

Забелязвайки измачканите му и изцапани дрехи, жената на гишето спомена, че в чакалнята за първа класа има душкабини. Той ѝ благодари за информацията, взе бордовите карти и последва друга

служителка, която ги отведе при пропускателния пункт. Както очакваше, новопридобитият им статут им осигури бързо преминаване.

Имаха да убиват почти три часа и макар да се изкушаваше да използва душкабините, Бош реши, че имат по-належаща нужда от храна. Не си спомняше кога и какво е слагал в уста за последен път и предполагаше, че дъщеря му също е била лишена от ядене.

— Гладна ли си, Мадс?

— Не особено.

— Храниха ли те?

— Не. Но и без това нямаше да мога да ям.

— Кога за последен път си яла нещо?

Момичето трябваше да се замисли.

— В петък изядох парче пица в мола. Преди да...

— Добре, тогава трябва да хапнем нещо.

Качиха се с ескалатор в зоната с ресторанти, гледащи надолу към меката на безмитните магазини. Бош избра заведение в средата на зоната, от което се разкриваше гледка към търговската част на долния стаж. Дъщеря му си поръча хрупкави пилешки хапки, а Хари си взе пържола с пържени картофки.

— Никога не бива да си поръчваш пържола на летища — отбеляза Маделин.

— Защо?

— Няма да е качествена.

Той кимна. За пръв път, откакто се бяха сбогували със Сун, Маделин казваше повече от една-две думи. Бош я беше наблюдавал как постепенно се затваря в себе си, докато проявеният след избавлението ѝ страх я напуска и тя започва да осъзнава какво всъщност е преживяла и какво се е случило с майка ѝ. Хари се бе опасявал, че може да изпадне в шок. Странната ѝ забележка за качеството на пържолите в ресторантите по летищата явно показваше, че се намира в състояние на дисоциация.

— Е, скоро ще проверя.

Маделин веднага прескочи на друга тема.

— Значи сега ще живея в Лос Анджелис с теб, така ли?

— Надявам се.

Той впери очи в нея, за да види как ще реагира. Изражението ѝ не се промени — празен поглед над лице, осеяно с дири от изсъхнали

сълзи и излъчващо тъга.

— Много искам да живееш с мен — прибави Бош. — А последния път, когато ми гостува, и ти каза, че би желала да останеш.

— Само че не по този начин.

— Знам.

— Ще мога ли да се върна, за да си събера багажа и да се сбогувам с приятелите си?

Детективът се замисли.

— Едва ли — въздъхна той накрая, — може би ще успея да уредя да ти пратят вещите. Но сигурно ще се наложи да съобщиш на приятелите си по имейла. Или да им телефонираш.

— С тях поне ще мога да се сбогувам.

Бош кимна и се умълча, разбрал очевидния намек за загиналата ѝ майка. Не след дълго Маделин отново заговори — мислите ѝ напомняха балон, понесен от вятъра и постоянно променящ посоката си, подхващан от непредсказуеми течения.

— Тукашната полиция... такава... издирва ли ни?

Хари се озърна наоколо, сякаш за да види дали някой на съседните маси я е чул, после се наведе напред към нея.

— Не знам — тихо отвърна той, — възможно е да ни издирват. Или по-точно мен. Обаче нямам намерение да проверявам, докато сме тук. По-лесно ще се оправим с всичко от Лос Анджелис.

След кратка пауза тя зададе нов въпрос, който го свари неподготвен.

— Тате, уби ли ония хора, които ме отвлякоха? Чух много изстрели.

Бош се замисли как да ѝ отговори — като полицай или като баща, — но не се бави много.

— Да речем само, че си получиха заслуженото. И че случилото се е резултат на собствените им действия. Нали така?

— Да.

Когато донесоха поръчките им, двамата млъкнаха и лакомо се нахвърлиха на храната. Хари беше избрал ресторанта, масата и своето място така, че да може да наблюдава търговската зона и пропускателния пункт зад нея. Докато се хранеше, той зорко следеше за необичайни действия на охраната. Всяко движение на голям брой служители или претърсване щеше да го обезпокои. Нямаше представа

дали вече се е появил на полицейския радар, но беше прорязал смъртоносна пътека през Хонконг и трябваше да внимава.

— Ще си ядеш ли картофките? — попита Мади.

Бош завъртя чинията си така, че тя да ги достига.

— Заповядай.

Когато дъщеря му се пресегна над масата, ръкавът ѝ се повдигна и детективът видя превръзката на лакътя ѝ. Той си спомни за окървавения тампон, който Елинор беше намерила в кошчето в банята в Чункин Маншънс.

Хари посочи ръката ѝ.

— Какво е това, Мади? Кръв ли са ти взимали?

Тя постави другата си длан върху раната, сякаш така щеше да сложи край на темата.

— Трябва ли точно сега да говорим за това?

— Ще ми отговориш ли само на един въпрос?

— Да, Куик ми взе кръв.

— Исках да те попитам нещо друго. Къде беше, преди да те затворят в багажника и да те закарат при кораба?

— Не знам, в нещо като болница. Като лекарски кабинет. През цялото време бях заключена в една стая. Моля те, тате, не искам да говоря за това. Не сега.

— Добре, миличка, ще поговорим, когато искаш.

След като се нахраниха, те слязоха в търговската зона на долния етаж. От един магазин за мъжка мода Бош си купи пълен комплект ново облекло, а от спортния щанд — маратонки и накитници. Мади отклони предложението за нови дрехи и каза, че щели да ѝ стигнат нещата от раницата ѝ.

Следващата им спирка беше супермаркет, от който Мади си избра плюшена панда, която щяла да ѝ служи за възглавница, и книга със заглавие „Похитителят на мълнии“.

После се насочиха към чакалнята за първа класа и се регистрираха за душкабините. Въпреки насъбралите се през дългия ден кръв, пот и мръсотия, Бош се изкъпа бързо, защото не искаше да се отделя задълго от дъщеря си. Преди да се облече, той провери раната на ръката си. Беше се затворила и вече хващаше коричка. Той сложи новите си накитници като двойна превръзка отгоре ѝ.

Вече облечен, Хари вдигна капака на кошчето до мивката. Сви на топка старите си дрехи и обувки и ги зарови под хартиените кърпи и другите боклуци. Не искаше някой да забележи вещите му и да ги извади, особено обувките, с които бе стъпвал по окървавените плочки в Туен Мън.

Поосвежен и готов за дългия полет, детективът излезе навън и се огледа за дъщеря си. Не я видя в чакалнята и се върна да я почака пред входа на дамската баня. След петнайсет минути нямаше и следа от Маделин и той започна да се тревожи. Изчака още пет и отиде на рецепцията, където помоли служителката да прати някого вътре, за да провери как е дъщеря му.

Жената каза, че ще го направи лично. Бош я последва и остана да чака отпред. Когато вратата се отвори, чу звук от течаща вода. После се разнесоха гласове и рецепционистката скоро излезе навън.

— Още е под душа и каза, че всичко е наред. Щяла да се позабави още.

— Добре, благодаря.

Тя се върна на работното си място. Хари си погледна часовника. До качването им в самолета оставаше още половин час. Имаше време. Той се върна в чакалнята, седна на най-близкия стол до коридора, водещ към душкабините, и продължи да наблюдава.

Нямаше представа за какво си мисли Маделин. Знаеше, че дъщеря му се нуждае от помощ и че той е напълно безсилен да ѝ я осигури. Главната му грижа беше да я заведе в Лос Анджелис и да започне оттам. Вече имаше предвид психолог, към когото щеше да се обърне.

Точно когато в чакалнята обявиха техния полет, Мади се появи по коридора. Тъмната ѝ мокра коса бе пригладена назад. Носеше същите дрехи, които си беше облякла в колата, плюс суичър с качулка. Кой знае защо ѝ беше студено.

— Добре ли си? — попита я Бош.

Тя не отговори. Просто спря пред него със сведена глава.

— Знам, глупав въпрос — рече Хари. — Готова ли си за полета? Току-що го обявиха. Трябва да вървим.

— Готова съм. Просто имах нужда от един дълъг горещ душ.

— Разбирам.

Напуснаха чакалнята и се насочиха към изхода. Докато се приближаваха, детективът не забеляза повече от обичайната охрана. Взеха им билетите, провериха паспортите им и те се качиха на борда.

Щяха да пътуват със самолет на два етажа. Пилотската кабина се намираше на горния, а салонът на първа класа — точно под нея в носа на самолета. Стюардесата ги осведоми, че няма други пътници в техния салон и могат да си изберат места. Настаниха се на първия ред и имаха чувството, че целият самолет е на тяхно разположение. Бош нямаше намерение да откъсва очи от дъщеря си, чак до Лос Анджелис.

Докато завършваше подготовката за излитане, пилотът обяви по аудиосистемата, че полетът ще продължи тринайсет часа — по-малко от полета за Хонконг, тъй като не се очакваше насрещен вятър. Обаче щяха да летят срещу самия ход на времето. Щяха да кацнат в Лос Анджелис в 21:30 в събота вечер, два часа преди да са излетели от Хонконг.

Детективът пресметна наум и установи, че за него това ще означава трийсет и девет часов ден. Най-дългият в живота му.

Накрая големият самолет получи разрешение за излитане и се понесе по пистата, набра скорост и с рев се издигна в тъмното небе. Скоро светлините на Хонконг изчезнаха под облаците и Бош задиша малко по-леко. Надяваше се никога повече да не се завърне там.

Дъщеря му се пресегна през пространството между седалките и го хвана за ръката. Той се обърна към нея и срещна погледа ѝ. Пак се беше разплакала. Хари стисна дланта ѝ и кимна.

— Всичко ще се оправи, Мади.

Тя кимна в отговор и продължи да го държи за ръка.

Когато достигнаха максимална височина, стюардесата дойде и им предложи храна и напитки, но двамата отказаха. Маделин гледа филм за вампири тийнейджъри, а после спусна облегалката си хоризонтално назад — едно от предимствата на първа класа — и се унесе.

Скоро потъна в дълбок сън и Хари си помисли, че е започнал някакъв вътрешен оздравителен процес. Войните на съня щурмуваха мозъка ѝ и атакуваха лошите спомени.

Той се наведе и лекичко я целуна по бузата. Докато секундите, минутите и часовете течаха назад, Бош наблюдаваше съня ѝ и мечтаеше за невъзможното — времето да се върне толкова, че целият

ден да започне наново. Това беше само фантазия. В действителност животът му щеше да се промени също толкова, колкото и нейният. Сега тя бе с него. И той знаеше, че каквото и да е направил досега, Мади ще бъде неговият шанс за изкупление.

Ако успееше да я защитава и да ѝ служи, щеше да компенсира всичко. Абсолютно всичко.

Наистина имаше намерение да бди над нея през цялата нощ. Ала накрая изтощението надделя и той също затвори очи. Скоро засънува някакво място край река. Имаше маса с бяла покривка и вятърът развяваше краищата ѝ. Той седеше срещу Елинор и Маделин и двете му се усмихваха. Сън за място, което никога не беше съществувало и нямаше да съществува.

ТРЕТА ЧАСТ
ДА ЗАЩИТАВА И СЛУЖИ^[1]

39.

Последното препятствие беше митницата в Лос Анджелис. Митничарят на гишето рутинно прегледа паспортите им и тъкмо се приготви да им удари печатите, когато нещо на компютърния екран привлече вниманието му. Бош затаи дъх.

— Останали сте по-малко от един ден в Хонконг, господин Бош?

— Да, даже нямаше нужда да нося багаж. Отидох само да взема дъщеря си.

Митничарят разбиращо кимна с вид на човек, знаещ и други такива случаи. Той подпечата паспортите и погледна Маделин.

— Добре дошла в Лос Анджелис, млада госпожице.

— Благодаря — отвърна тя.

Когато стигнаха в къщата на „Удроу Уилсън Драйв“, приближаваше полунощ. Бош занесе раницата в стаята за гости и дъщеря му го последва. Познаваше тази стая — беше отсядала там при предишните си гостувания.

— След като вече ще живееш тук за постоянно, можем да променим всичко — рече Хари. — Знам, че в стаята си в Хонконг имаше много плакати и други неща. Можеш да правиш тук каквото поискаш.

В ъгъла бяха оставени два кашона с документи от стари следствия, които Бош бе преснимал.

— Ще ги изнеса — каза той.

Пренесе ги един по един в своята спалня. Докато сновеше назад-напред по коридора, Хари продължаваше да ѝ говори.

— Знам, че няма самостоятелна баня, обаче втората баня в коридора е само за тебе. И без това не ми идват много гости.

След като приключи с кашоните, той седна на леглото и погледна дъщеря си, която все още стоеше в средата на стаята. Изражението ѝ разкъса сърцето на Бош. Виждаше, че момичето най-после осъзнава действителността. Нищо че многократно беше изразявала желание да живее в Лос Анджелис. Сега оставаше тук за постоянно и щеше да ѝ е мъчително трудно да приеме този факт.

— Искам да ти кажа нещо, Мади. Свикнал съм да бъда твой баща четири седмици годишно. Това беше лесно. Сега започва трудното. Ще правя грешки и трябва да си търпелива с мен, докато се уча. Но ти обещавам, че ще положа всички усилия.

— Добре.

— Искаш ли нещо? Гладна ли си? Или си уморена?

— Не, добре съм. Сигурно не биваше да спя толкова много в самолета.

— Няма значение. Точно тогава имаше нужда от сън. Пък и сънят винаги е полезен. Действа лечебно.

Тя кимна и неловко се огледа наоколо. Обикновена стая за гости. Легло, скрин и нощно шкафче с лампа.

— Утре ще ти купим телевизор. От ония с плоските екрани. Както и компютър и бюро. Ще трябва да пазаруваме много неща.

— Май ще имам нужда от нов мобилен телефон. Куик взе моя.

— Да, ще ти вземем и нов апарат. Старата ти СИМ-карта е в мене, тъй че няма да изгубиш контактите си.

Маделин го погледна и той разбра, че е сбъркал.

— Взел си моята СИМ-карта?! От Куик ли? Сестра му беше ли там?

Бош успокоително вдигна ръце и поклати глава.

— Не съм се срещал с Куик и сестра му. Намерих телефона ти, но беше счупен. Взех само СИМ-картата.

— Тя се опита да ме спаси. Разбра, че Куик се кани да ме продаде, и се опита да му попречи. Обаче той я изхвърли от колата.

Хари я изчака да каже още нещо, но дъщеря му мълчеше. Искаше му се да ѝ зададе много въпроси за брата, сестрата и всичко останало, но бащата в него надделя над ченгето. Сега не беше моментът. Тя трябваше да се успокои и да свикне с новата ситуация. По-късно щеше да има време да я разпита за Куик и Хъ като полицаи и да ѝ разкаже какво се е случило с тях.

Бош се вгледа в лицето ѝ — емоциите ѝ като че ли се бяха изчерпали. Имаше уморен вид, въпреки дългия сън в самолета.

— Всичко ще се оправи, Мади. Обещавам ти.

Тя кимна.

— Може ли да остана сама за малко?

— Разбира се. Това си е твоята стая. И без това трябва да се обадя на някои хора.

Хари се изправи и се насочи към вратата. Докато я затваряше зад себе си, той се поколеба и се озърна назад.

— Ще ми кажеш, ако имаш нужда от нещо, нали?

— Да, тате. Благодаря.

Бош затвори вратата и отиде в дневната. Той извади телефона си и позвъни на Дейвид Чу.

— Обажда се Бош. Извинявай, че те безпокоя толкова късно.

— Няма проблем. Как е там?

— Вече съм в Лос Анджелис.

— Върна ли се? А дъщеря ти?

— В безопасност е. Какво става с Чан?

Чу се поколеба, преди да отговори. Не искаше той да е приносителят на лошата вест.

— Ами, утре сутрин ще го пуснат. Нямаме доказателства, за да му повдигнем обвинение.

— Ами изнудването?

— Днес за последен път опитах с Ли и Лам. Прекалено ги е страх от триадата. Ли каза, че някой вече му се обадил и го заплашил.

За момент Бош се замисли за заплахата, която му бяха отправили по телефона в петък. Предположи, че е бил същият човек.

— Значи утре заран Чан излиза от следствения арест и отива на летището — каза той. — Качва се на самолета и повече никога няма да го видим.

— Струва ми се, че този път се провалихме, Хари.

Кипнал от гняв, Бош поклати глава.

— Мамка им на тия скапаняци!

Той се сети, че дъщеря му може да го чуе, отвори едното крило на плъзгащата се врата и излезе на задната веранда. Шумът от магистралата в прохода щеше да приглуши разговора.

— Канеха се да продадат детето ми — продължи детективът. — За органи.

— Господи! — възкликна Чу. — Мислех, че просто искат да те сплашат.

— Да бе, взели са й кръв и трябва да се е оказала подходяща за някого с много пари, защото планът се е променил.

— Е, може да са я изследвали, за да са сигурни, че е чиста, преди да...

Чу млъкна, осъзнавайки, че алтернативният сценарий не е много утешителен. Той промени темата.

— Тя върна ли се с теб, Хари?

— Нали ти казах, в безопасност е.

Бош знаеше, че детективът от ЗБАБ ще приеме неговия непряк отговор като липса на доверие, но в това нямаше нищо ново. След преживяния ден нищо не можеше да направи. Беше негов ред да заговори за друго.

— Кога за последен път си се чувал с Ферас или Гандъл?

— С партньора ти — в петък. Преди няколко часа разговаряхме с лейтенанта. И той се интересуваше какво е положението. И също е бесен.

Въпреки че приближаваше полунощ, движението и в десетте ленти на магистралата долу беше натоварено. Въздухът бе прохладен и свеж, добре дошла промяна след Хонконг.

— Кой ще съобщи на прокуратурата да го пусне? — попита Хари.

— Имах намерение да им се обадя утре сутрин. Освен ако не искаш да го направиш ти.

— Не съм сигурен къде ще съм сутринта. Обади им се ти, обаче изчакай до десет.

— Добре, но защо до десет?

— Така ще мога да отида там и да се сбогувам с господин Чан.

— Хари, недей да правиш нищо, за което после ще съжаляваш.

Бош за момент се замисли за последните три дни.

— Вече е късно.

Той затвори и остана облегнат на перилата, загледан в нощта. Определено се чувстваше някак си в безопасност у дома, ала не можеше да не мисли какво е изгубил и оставил след себе си. Сякаш гладните духове в Хонконг го бяха последвали отвъд океана.

— Тате?

Хари се обърна. Дъщеря му стоеше на вратата.

— Привет, миличка.

— Добре ли си?

— Да, защо?

Тя излезе на верандата и застана до него.

— Докато разговаряше по телефона ми се стори, че си ядосан.

— Заради следствието е. Не върви добре.

— Съжалявам.

— Ти не си виновна. Но виж, утре сутрин трябва за кратко да сляза до града. Ще се обадя тук-там и ще се опитам да намеря някой да те наглежда, докато ме няма. А когато се върна, ще отидем по магазините, както се разбрахме. Съгласна ли си?

— Детегледачка ли имаш предвид?

— Не... всъщност, да, нещо такова.

— Не съм имала детегледачка, откакто бях на дванайсет, тате.

— Да де, това беше само преди една година.

— Мисля, че ще се оправя и сама. Тъй де, мама ме пуска сама в мола след училище.

Бош забеляза, че дъщеря му използва сегашно време. Изкушаваше се да ѝ каже, че идеята да ходи сама в мола не се е оказала много добра, но прояви достатъчно благоразумие да го остави за друг път. В крайна сметка нейната безопасност беше на първо място.

Дали онези, които я бяха отвлекли в Хонконг, можеха да я открият чак тук, в неговия дом?

Струваше му се малко вероятно, но дори и да имаше минимален шанс, не можеше да рискува да я остави сама. Ала не знаеше кого да повика. Не поддържаше връзки в квартала. Да, викаха го като полицаи, когато имаше някакъв проблем, но иначе не общуваше със съседите си от улицата, пък и с никой друг, освен с полицаи. Не знаеше на кого може да се довери — никой нямаше да бъде по-различен от напълно непознатата детегледачка, която можеше да намери от рекламните в телефонния указател. Започваше да осъзнава, че няма да е лесно да се грижи за родната си дъщеря.

— Виж, Мади, това е един от случаите, за които те предупредих, че трябва да бъдеш търпелива с мен. Не искам да те оставям сама. Засега. Стой си в стаята, ако предпочиташ — сигурно още ще спиш заради часовата разлика. Но искам вкъщи с теб да има възрастен. Човек, на когото имам доверие.

— Както кажеш.

Изведнъж му хрумна нова идея.

— Добре, гледай сега. Щом не искаш детегледачка, ще ти предложи нещо друго. В подножието на хълма има едно общинско училище. Мисля, че срокът е започнал миналата седмица, защото на път за работа видях много коли. Не знам дали ще те запишем там, или ще се опитаме да ти уредим частно училище, обаче мога да те заведа, за да се поогледаш, да видиш как е. Може да влезеш в някой и друг час, докато съм в центъра. Какво ще кажеш? Познавам заместник-директорката и ѝ имам доверие. Тя ще се погрижи за тебе.

Дъщеря му праметна кичур коса зад ухото си и известно време продължи да се взира пред себе си, преди да отговори.

— Става.

— Добре, тогава ще го направим. Утре сутрин ще се обадя и ще го уредя.

Един решен проблем, помисли си Бош.

— Тате?

— Да, миличка?

— Чух какво каза по телефона.

Той се вцепени.

— Съжалявам. Ще се опитам повече да не използвам такъв език. И никога в твоето присъствие.

— Не, не исках да кажа това. Когато излезе на верандата. За това, че щели да ме продадат за органи. Вярно ли е?

— Не знам, миличка. Не знам точно какъв е бил планът им.

— Куик ми взе кръв. Каза, че щял да ти я прати. Нали разбираш, за да можеш да направиш ДНК-тест и да се увериш, че наистина съм отвличена.

Бош кимна.

— Да, само че те е излъгал. Видеоклипът, който ми прати, беше достатъчен, за да ме убеди. Нямахме нужда от кръв. Излъгал те е, Мад. Предал те е и си е получил заслуженото.

Тя рязко се обърна към него и Хари разбра, че пак се е изпуснал.

— Какво искаш да кажеш? Какво се е случило с него?

Бош не искаше да тръгва по хлъзгавия склон на лъжите. Освен това знаеше, че дъщеря му очевидно не е безразлична към сестрата на Куик, ако не към самия него. Сигурно все още не можеше да проумее степента на неговото предателство.

— Мъртъв е.

Дъхът ѝ секна и тя притисна длани към устата си.

— Ти ли...

— Не, Мади. Не бях аз. Намерих го мъртъв, когато открих твоя телефон. Предполагам, че някак си си го харесвала, затова съжалявам. Но той те е предал, миличка, и трябва да ти кажа, че може би щях да направя с него същото, ако го бях срещнал жив. Хайде да влезем вътре.

Той се извърна от парапета.

— Ами Хъ?

Хари спря и я погледна.

— Не знам за нея.

После се насочи към вратата и влезе в стаята. Ето, за пръв път я беше излъгал. За да ѝ спести мъката, да, но това нямаше значение. Вече усещаше, че започва да се хлъзга по склона.

---

[1] Девизът на Лосанджелиското полицейско управление — Б.пр.

↑

40.

В 11:00 в понеделник Бош чакаше пред следствения арест да освободят По-Чин Чан. Не беше сигурен какво ще направи или каже на убиеца, когато онзи излезеше през вратата като свободен човек. Но знаеше, че не може да изпусне този момент. Ако арестът на Чан се окажеше причината, довела до всичко, случило се в Хонконг, включително до смъртта на Елинор Уиш, Хари нямаше да може да живее с мисълта, че не се е изправил срещу него, когато е имал тази възможност.

Телефонът завибрира в джоба му и той се изкуши да не отговори, за да не се размине с Чан, но видя на дисплея, че е лейтенант Гандъл.

— Чух, че си се върнал.

— Да, щях да ти се обадя.

— Откри ли дъщеря си?

— Да, в безопасност е.

— Къде е?

Бош се поколеба, но не задълго.

— При мен.

— Ами майка ѝ?

— Още е в Хонконг.

— Какви са намеренията ти?

— Тя ще живее при мен. Поне за известно време.

— Какво се случи там? Има ли нещо, за което да се тревожа?

Детективът не беше сигурен какво да му каже. Реши да отложи този разговор.

— Надявам се да няма последици. Но знае ли човек.

— Ще ти съобщя какво съм научил. Ще идваш ли насам?

— Хм, днес не. Трябва да си взема няколко дни, докато дъщеря ми посвикне. Да я запиша на училище, такива неща. Искам да я пратя и на психолог.

— Компенсации или отпуска? Трябва да го оформя.

— Няма значение. Май имам някакви компенсации.

— Тогава ще го запиша така. Ти как си, Хари?

— Добре съм.

— Предполагам, че Чу ти е съобщил за освобождаването на Чан.

— Да, каза ми.

— Скапаният му адвокат вече идва тук сутринта да му вземе куфара. Съжалявам, Хари. Нищо не можехме да направим. Нямахме доказателства, а ония два мата мухълъвци в Долината не пожелаха да ни помогнат да го задържим за изнудване.

— Знам.

— Не ни помогна много и това, че твоят партньор през целия уикенд си кисна вкъщи. Бил болен.

— Да бе...

Търпението на Бош към Ферас се беше изчерпало, но това си оставаше между тях двамата. Още не искаше да го обсъжда с Гандъл.

Вратата на ареста се отвори и той видя оттам да излиза азиатец в костюм, с куфар в ръка. Не беше Чан. Мъжът задържа вратата с тялото си и махна на една чакаща кола на улицата. Детективът разбра, че моментът е настъпил. Онзи с костюма бе известният адвокат Антъни Уин.

— Трябва да вървя, лейтенант. Може ли да ти се обадя по-късно?

— Да, когато решиш колко дни ще си вземеш, за да го включа в графика. Дотогава ще намеря някакво занимание на Ферас. Нещо в Дирекцията.

— Дочуване.

Бош затвори в момента, в който до тротоара спря черен кадилак „Ескалейд“ и По-Чин Чан излезе от ареста. Хари направи няколко крачки и застана на пътя му към колата. Уин бързо се вмъкна между двамата.

— Извинете, детектив — каза адвокатът, — препречвате пътя на клиента ми.

— Това ли правя, „препречвам“ му пътя? А той не се ли изпречи на пътя на Джон Ли?

Бош видя, че Чан се захилва и клати глава зад Уин. Зад детектива се затръшна врата и адвокатът насочи вниманието си натам.

— Снимайте тази сцена — нареди той.

Хари се озърна назад и видя, че от кадилака е слязъл мъж с видеокамера. Обективът ѝ сочеше към него.

— Какво е това?

— Ако докоснете или тормозите господин Чан по какъвто и да е начин, детектив, всичко ще бъде документирано и пратено на медиите.

Бош отново се обърна към Уин и Чан. Хиленето ни Чан се беше превърнало в доволна усмивка.

— Да не си мислиш, че всичко е приключило, Чан? Където и да идеш, няма да е приключило. Ти и твоите хора направиха тоя въпрос личен, задник такъв, и аз няма да го забравя.

— Отдръпнете се, детектив. — Адвокатът явно играеше за пред камерата. — Господин Чан си тръгва, защото е невинен по обвиненията, които се опитахте да му скалпите. И се връща в Хонконг заради полицейския тормоз в Лос Анджелис. Заради вас той вече не е в състояние да се радва на живота, който е водил тук в продължение на няколко години.

Хари се отстри от пътя им и ги пусна да минат към колата.

— Това са пълни глупости, Уин. Вземи си камерата и си я напъхай в гъза.

Чан пръв се настани на задната седалка на кадилака, след което Уин даде знак на оператора да седне отпред.

— Вече имаме заплахата ви на запис, детектив — заяви адвокатът, — запомнете го.

Той седна до Чан и затвори вратата. Бош остана на тротоара и проследи с поглед отдалечаващия се „Ескалейд“, който навярно щеше да откара гангстера направо на летището, за да довърши своето напълно законно бягство.

Когато се върна в училището, Бош отиде в кабинета на заместник-директорката. Същата сутрин Сю Бамбро се беше съгласила да позволи на Маделин да присъства на часовете на осмокласниците, за да види дали ще ѝ хареса там. Когато детективът влезе, Бамбро го покани да седне и му съобщи, че дъщеря му още била в час и се приспособявала отлично. Хари се изненада. Тя беше прекарала в Лос Анджелис по-малко от дванайсет часа след загубата на майка ѝ и мъчителния уикенд в ръцете на нейните похитители. Беше се опасявал, че престоят в училището може да завърши катастрофално.

Той вече познаваше заместник-директорката. Няколко години по-рано една негова съседка, чието дете учеше там, го помоли да говори пред класа на хлапето за полицейската работа и престъпността. Бамбро беше интелигентна, практична администраторка и го подложи

на подробен разпит, преди да му позволи да се изправи пред учениците. Дори адвокати в съда рядко го бяха разпитвали така. Тя бе заела твърда позиция за качеството на полицейската работа в града, но аргументите ѝ бяха добре обмислени и ясни. Бош я уважаваше.

— Часът свършва след десет минути — осведоми го заместник-директорката, — тогава ще ви заведе при нея. Но първо искам да поговорим за нещо, детектив Бош.

— Казах ви миналия път, наричайте ме Хари. За какво искате да говорим?

— Ами, дъщеря ви много я бива да разказва. През голямото междучасие я чули да обяснява на други ученици, че току-що пристигнала от Хонконг, защото майка ѝ била убита, а нея я отвлели. Безпокоя се, че се самоизтъква, за да...

— Вярно е. Всичко.

— Какво искате да кажете?

— Маделин беше отвлечена и убиха майка ѝ, докато се опитваше да я спаси.

— Мили Боже! Кога се случи това?

Бош съжали, че не е предупредил Бамбро още по време на сутрешния им разговор. Тогава просто ѝ каза, че дъщеря му ще живее при него и иска да види дали училището ще ѝ допадне.

— През уикенда — отвърна той, — снощи пристигнахме от Хонконг.

— През уикенда ли?! Истината ли ми казвате?

— Разбира се. Тя преживя много. Знам, че сигурно още е рано да я пращам на училище, но тая сутрин имах... ангажимент, който не можех да отменя. Сега ще я взема вкъщи и ако иска да се върне след няколко дни, ще ви съобщя.

— Ами часовете при психолог? Ами медицински преглед?

— В момента уреждам всичко.

— Не се колебайте да ѝ осигурите помощ. Децата обичат да говорят за всичко. Просто понякога не искат да споделят с родителите си. Установила съм, че децата интуитивно разбират от какво имат нужда, за да се излекуват и оцелеят. След като е останала без майка и родителските грижи са новост за вас, Маделин може би ще се нуждае от външен човек, с когото да си говори.

Когато лекцията свърши, детективът кимна.

— Тя ще получи всичко, от което се нуждае. Какво трябва да направя, ако реши, че иска да учи тук?

— Просто ми се обадете. Вие сте от квартала и имаме свободни места. Ще трябва да се попълнят някои документи и да получим оценките ѝ от Хонконг. Трябва да донесете акта ѝ за раждане и в общи линии това е всичко.

Бош си помисли, че актът ѝ за раждане навярно е в апартамента в Хонконг.

— Актът ѝ за раждане не е в мен. Ще се наложи да подам молба да ѝ издадат нов. Струва ми се, че е родена в Лас Вегас.

— Струва ли ви се?!

— Ъъъ... аз я видях за пръв път чак когато беше на четири. Тогава живееше при майка си в Лас Вегас и предполагам, че е родена там. Мога да я попитам.

Бамбро изглеждаше все по-озадачена.

— Паспортът ѝ е в мен — прибави Хари, — там пише къде е родена. Просто не съм го поглеждал.

— Е, ще се задоволим с това, докато получите акта ѝ за раждане. Мисля, че сега най-важното е да се погрижите за психичното здраве на дъщеря си. Това е страшна травма за нея. Трябва да я заведете на психолог.

— Не се тревожете, ще я заведа.

Звънецът би и Бамбро се изправи. Двамата излязоха от кабинета и тръгнаха по централния коридор. Сградата беше дълга и тясна, защото се издигаше на склона на хълма. Бош виждаше, че заместник-директорката все още се опитва да смели мисълта за преживяното от Маделин.

— Тя е силно дете — заяви Хари.

— Трябва да е — след такова преживяване.

Той смени темата.

— В какви часове е влизала?

— Започна с математика и после имаха кратка почивка преди обществените науки. След това отидоха на обяд, а сега излизат от испански.

— Тя учеше китайски в Хонконг.

— Сигурна съм, че това е само една от множеството трудни промени, на които ще бъде подложена.

— Както казах, тя има силен характер. Смятам, че ще се справи.
Бамбро се обърна и се усмихна.

— Като баща си, предполагам.

— Майка ѝ беше още по-силна.

Коридорът се изпълни с дечурлига, които бързаха за следващите си часове. Заместник-директорката забеляза дъщерята на Бош преди него.

— Маделин — извика тя.

Хари ѝ махна с ръка. Мади вървеше с две момичета — някак си вече беше успяла да завърже приятелство. Тя се сбoguва с тях и дотича при баща си.

— Здравсти, тате.

— Ей, хареса ли ти?

— Май че мина добре.

Отговорът ѝ прозвуча сдържано и Бош не знаеше дали е заради присъствието на заместник-директорката.

— Как беше по испански? — попита Бамбро.

— Хм, нищо не разбрах.

— Чух, че си учила китайски. Той е много по-труден от испанския. Мисля, че тук ще навакваш много бързо.

— Сигурно.

Хари реши да ѝ спести общия разговор.

— Е, ако си готова, Мад, да тръгваме по магазините.

— Готова съм.

Той погледна Бамбро и кимна.

— Благодаря Ви за съдействието. Ще Ви се обадя.

Дъщеря му се присъедини към благодарностите и двамата напуснаха училището. Качиха се в колата и Бош потегли нагоре по склона към дома им.

— Е, след като вече сме сами, как ти се стори наистина, Мад?

— Хм, добре беше. Просто не е същото, нали разбираш?

— Да, разбирам. Можем да ти потърсим частно училище. Има няколко в Долината.

— Не искам да съм момиче от Долината, тате.

— Съмнявам се, че изобщо би могла да бъдеш. Пък и нещата не се свеждат до това, в какво училище учиш.

— Според мен онова училище става — след кратък размисъл заяви тя. — Запознах се с няколко момичета, много симпатични.

— Сигурна ли си?

— Май че да. Може ли да започна от утре?

Бош я погледна, после отново насочи вниманието си към криволичещия път.

— Не ти ли се струва малко рано? Ти си тук едва от снощи.

— Знам, обаче какво да правя? Да кисна в оная къща и по цял ден да рева ли?

— Не, но мислех, че ако я караме по-постепенно, може да...

— Не искам да изоставам. Сроктът е започнеш миналата седмица.

Той си спомни думите на Бамбро, че децата знаят от какво имат нужда, за да се излекуват, и реши да се довери на инстинкта на дъщеря си.

— Добре, щом така смяташ. Ще се обадя на госпожа Бамбро и ще ѝ кажа, че искаш да се запишеш. Между другото, ти си родена в Лас Вегас, нали?

— Искаш да кажеш, че не знаеш, така ли?

— Знам, естествено, само исках да се уверя, защото трябва да ти издадем копие от акта за раждане. За училището.

Маделин не отговори. Бош спря под навеса до къщата.

— Значи във Вегас, нали?

— Да! Ти наистина не знаеше, признай си! Божичко!

Спаси го вибрирането на телефона му. Той го извади и без да погледне дисплея, каза на дъщеря си, че трябва да отговори.

Обаждаше се Игнасио Ферас.

— Хари, чух, че си се върнал и че дъщеря ти е в безопасност.

Новината стигаше до него със закъснение. Бош отключи кухненската врата и я задържа отворена пред дъщеря си.

— Да, всичко е наред.

— Няколко дни отпуска ли си взимаш?

— Имам такова намерение. Ти върху какво работиш?

— А, просто няколко неща. Пиша обобщенията за Джон Ли.

— Защо? Следствието приключи. Провалихме се.

— Знам, обаче документацията трябва да е пълна и остава да приложим към нея заверените от съда доклади за проведените обиски. В общи линии, затова ти се и обаждам. Ти замина в петък, без да

оставиш никакви записки какво си открил при проверката на телефона и куфара. Аз вече написах доклада за колата.

— Не открих нищо. И тъкмо това е една от причините да не повдигнем обвинение, забрави ли?

Бош хвърли ключовете си на масата в трапезарията и проследи с поглед дъщеря си, която се отдалечи по коридора към своята стая. Ферас все повече го дразнеше. По някое време беше прегърнал идеята да наставлява младия детектив и да му предаде мисията си. Ала сега най-последно трябваше да приеме, че Игнасио никога няма да се възстанови от раняването при изпълнение на служебните си задължения. Физически — да. Но не и психически. Никога нямаше да е пълноценен. Щеше да си остане книжен плъх.

— Значи да пиша, че не е открито нищо, така ли? — попита партньорът му.

Хари си спомни за визитката на хонконгската таксиметрова компания. Тя не му беше помогнала и не си струваше да я включват в доклада, който трябваше да подпише съдията.

— Да, нищо. Нямаше нищо.

— И същото за мобилния телефон.

Бош изведнъж се сети за нещо и в същия момент разбра, че навярно вече е късно.

— Същото и за самия апарат, обаче поискахте ли разпечатка от телефонната компания?

Чан можеше да е изтрил дневника на телефона си, но не беше в състояние да направи нищо с информацията, съхранявана от мобилния оператор. Отговорът на Ферас се забави за миг.

— Не, мислех... нали джиесемът беше в тебе, Хари? Реших, че ти си се свързал с компанията.

— Не съм, защото заминавах за Хонконг.

Всички телефонни компании имаха установени правила за предоставяне на данни. Полицията обикновено пращаше подписаната съдебна заповед по факса в правния им отдел. Не беше сложно, но някак си го бяха забравили. Сега Чан бе на свобода и навярно отдавна беше офейкал.

— По дяволите — изруга Бош, — трябваше да свършиш тая работа, Игнасио.

— Аз ли? Телефонът беше в тебе, Хари. Мислех, че ти си се заел с това.

— В мене беше, но ти се занимаваше със съдебните заповеди. Трябваше да провериш дали е направено, преди да си тръгнеш в петък.

— Глупости бе, човек. Мене ли обвиняваш?

— Обвинявам и двамата. Да, аз можех да го направя, обаче ти трябваше да провериш дали е свършено. Но не си проверил, защото си си тръгнал рано от работа и си забравил. Ти проваляш всичко, партньоре.

Ето, каза го.

— Това са пълни глупости, партньоре. Понеже не съм като тебе, не съм си изгубил семейството заради работата, не съм го изложил на опасност заради работата, ти смяташ, че провалям всичко, така ли? Не знаеш какви ги дрънкаш.

Тази словесна канонада смая Бош. Ферас беше улучил точно онова, което преживяваше през последните седемдесет и два часа. Накрая той се отърси и се взе в ръце.

— Игнасио — спокойно каза Хари, — така няма да се получи. Не знам кога ще се върна на работа, обаче, когато дойда, ще трябва да си поговорим.

— Добре. Ще те чакам.

— Естествено. Ти винаги си на бюрото си. До скоро.

Бош затвори, преди Ферас да успее да протестира срещу този последен изстрел. Беше убеден, че Гандъл ще го подкрепи, когато поиска нов партньор. Той се върна в кухнята да си вземе една бира и да разсее напрежението от разговора. Отвори хладилника и понечи да бръкне вътре, но в последния момент си помисли, че още е прекалено рано и ще шофира из Долината — нали с дъщеря си щяха да обикалят по магазините през останалата част от следобеда.

Хари затвори хладилника и тръгна по коридора. Вратата на стаята на Маделин беше затворена.

— Готова ли си да тръгваме, Мади?

— Преобличам се. Ей сега идвам.

Отговорът ѝ прозвуча рязко, сякаш искаше да каже „Не ме безпокой“. Нямаше представа как да го разбира. Първо щяха да ходят до магазина за джиесеми, а после за дрехи, мебели и лаптоп. Щеше да купи на дъщеря си каквото поиска и тя го знаеше. И все пак Маделин

се държеше сдържано и Хари не беше сигурен за причината. Течеше едва първият му ден като баща на цял щат, а вече се чувстваше като корабкрушенец.

41.

На другата сутрин Бош и дъщеря му се заеха да сглобят някои от покупките си. Мади не беше на училище, защото записването ѝ щеше да отнеме още един ден, докато документите се проврат през бюрокрацията на общинската училищна система — забавяне, което зарадва Хари, защото им оставяше малко повече време заедно.

Започнаха с компютърното бюро и стол, които бяха взели от „ИКЕА“ в Бърбанк. За четири часа бяха накупили училищни пособия, дрехи, електроника и мебели, които задръстиха колата на Бош и го изпълниха с угризение. За пръв път изпитваше такова чувство. Знаеше, че като купува на дъщеря си всичко, каквото му посочи или поиска, той се опитва да ѝ купи щастие — и прошката, която се надяваше да дойде с него.

Беше преместил масичката настрана, за да може да пръсне частите на бюрото на пода в дневната. Според инструкциите, то можело да се сглоби само с един инструмент — малък ключ, който вървеше с него. Хари и Маделин седяха по турски на пода и се опитваха да се ориентират в схемата.

— Явно трябва да започнем, като монтираме страничните плоскости на плота — заяви тя.

— Сигурна ли си?

— Да. Виж, всичко, обозначено с единица, е част от първата стъпка.

— Според мен означава, че тия части са само по една.

— Не, защото двете странични плоскости са обозначени с единица.

— Аха.

Извън телефон и те се спогледаха. Предишния ден Маделин беше получила нов джиесем, пак същия като на баща ѝ. Само че още не си бе избрала свой тон на звънене и сега двата телефона имаха еднакви мелодии. През цялата сутрин ѝ се обаждаха приятели от Хонконг, на които беше пратила есемеси, за да им съобщи, че е в Лос Анджелис.

— Май че е твоят — предположи момичето, — оставих моя в стаята си.

Бош бавно се изправи на крака. Коленете го боляха след седенето по турски. Успя да стигне до масата в трапезарията и да вдигне, преди отгатък да затворят.

— Хари, обажда се доктор Хинохос, как си?

— Работя, докторке. Благодаря, че отговаряш на съобщението ми.

Бош отвори плъзгащата се врата, излезе на верандата и затвори вратата след себе си.

— Извинявай, че ти се обаждам чак днес — каза Хинохос. — В понеделник тук винаги е напечено. Какво има?

Хинохос завеждаше Психологическия отдел на управлението, звеното, което осигуряваше психологическа помощ на служителите. С Хари се бяха запознали преди почти петнайсет години, когато ѝ бяха възложили да му направи психологическа експертиза след сбиването му с неговия началник в Холивудския участък.

Бош се опита да говори тихо.

— Искан да те помоля за услуга.

— Зависи каква.

— Искан да поговориш с дъщеря ми.

— С дъщеря ти ли? Тя не живееше ли при майка си във Вегас?

— Преместиха се. През последните шест години живя в Хонконг. Сега е при мене. Майка ѝ е мъртва.

По време на краткото мълчание, преди Хинохос да отговори, в ухото на Бош се разнесе сигнал за второ повикване, но той не му обърна внимание.

— Хари, знаеш, че тук приемаме само служители на полицията, не техните семейства. Мога да ти препоръчам детски специалист.

— Не искам никакъв детски психоаналитик. Ако исках, направо щях да отворя жълтите страници в указателя. Нали ти казах, че те моля за услуга. Искан дъщеря ми да разговаря с тебе. Ти ме познаваш, аз те познавам. Такива неща.

— Но тук не става така, Хари.

— В Хонконг я отвлякоха. И убиха майка ѝ, докато се опитваше да я спаси. Детето има нужда от помощ, докторке.

— Господи Боже! Кога се е случило това?

— Миналия уикенд.

— О, Хари!

— Да, лошо. Тя трябва да поговори с някой друг, освен мен. Искам този човек да си ти, докторке.

Отново мълчание. Бош търпеливо зачака. Нямахше особен смисъл да препираш Хинохос. Знаеше го от собствен опит.

— Бих могла да се срещна с нея извън работно време. Тя искала ли е да разговаря с някого?

— Не, но аз ѝ казах, че трябва, и тя не възрази. Мисля, че ще те хареса. Кога можеш да се срещнеш с нея?

Препираше, усещаше го. Но се налагаше.

— Днес имам малко свободно време. Например след обяд. Как се казва?

— Маделин. В колко часа?

— В един става ли?

— Разбира се. Там ли да я доведа или това ще е проблем?

— Не, няма проблем. Няма да я регистрирам като пациент.

Телефонът на Бош отново сигнализира. Този път той го смъкна от ухото си и погледна дисплея. Обаждаше се лейтенант Гандъл.

— Добре, докторке — каза Хари, — благодаря ти.

— Ще се радвам да видя и теб. Може би двамата трябва да си поприказваме. Знаем, че бившата ти съпруга означаваше много за теб.

— Първо да се погрижим за дъщеря ми. После ще мислим за мене. Ще ти я доведа и ще ви оставя насаме. Може да се разходя до „Филипс“ или нещо подобно.

— До скоро, Хари.

Бош затвори и провери дали Гандъл му е оставил съобщение. Нямахше нищо. Той влезе в къщата и видя, че Маделин вече е сглобила главната структура на бюрото.

— Леле, момиче, не си поплюваш.

— Фасулска работа.

— На мен не ми изглеждаше така.

Тъкмо се настани на пода, когато в кухнята иззвъня стационарният телефон. Хари се изправи и се втурна да го вдигне. Беше стар стенен апарат без дисплей.

— Какво правиш, Бош?

Обаждаше се лейтенант Гандъл.

— Нали ти казах, че ще си взема няколко дни.

— Трябва да дойдеш тука и да доведеш дъщеря си.

Хари гледаше надолу към празната мивка.

— Дъщеря ми ли? Защо, лейтенант?

— Защото в кабинета на капитан Додс седят двама от Хонконгското полицейско управление и искат да разговарят с тебе. Ти нищо не ми спомена за всички ония трупове, които според тях си оставил след себе си.

Бош анализира опциите си.

— Кажи им, че ще се срещна с тях в един и половина — накрая отвърна той.

— В един и половина ли? — сопна се Гандъл. — За какво са ти цели три часа? Веднага идвай тука.

— Не мога, лейтенант. Ще се срещна с тях в един и половина.

Хари затвори и извади мобилния телефон от джоба си. Беше очаквал, че хонконгските ченгета все някога ще се появят, и вече имаше план.

Първо се обади на Сун И. Знаеше, че в Хонконг е късно, но не можеше да чака. Телефонът иззвъни осем пъти и се включи гласовата поща.

— Тук е Бош. Обади ми се, когато чуеш съобщението ми.

Той затвори и дълго се взира в екрана. Започваше да се безпокои. В Хонконг беше един и половина през нощта, време, по което Сун И не би трябвало да е далече от телефона си. Освен ако не е принуден.

Детективът потърси в списъка на контактите си и намери номер, който не бе използвал поне от години. Той го набра и този път му отговориха незабавно.

— Мики Холър.

— Обажда се Бош.

— Хари? Мислех, че няма...

— Струва ми се, че имам нужда от адвокат.

Оттатък последва кратко мълчание.

— Добре, кога?

— Веднага.

42.

Гандъл изхвърча от кабинета си в мига, в който видя Хари да влиза в отдела.

— Бош, нали ти казах моментално да идваш тука?! Защо не си вдигаш...

Той млъкна, когато забеляза кой върви след детектива. Мики Холър беше много известен адвокат. В сектор „Грабежи и убийства“ нямаше полицай, който да не го познава по лице.

— Това адвокатът ти ли е? — презрително попита Гандъл. — Казах ти да доведеш дъщеря си, не адвокатата си.

— Хайде веднага да си изясним нещо, лейтенант — отвърна Бош. — Дъщеря ми не участва в тая игра. Господин Холър е тук, за да ме съветва и да ми помогне да обясня на хората от Хонконг, че не съм извършил престъпления по време на посещенията си там. А сега искаш ли да ме заведеш при тях или да отида сам?

Гандъл се поколеба, после отстъпи.

— Насам.

Лейтенантът ги заведе в заседателната зала до кабинета на капитан Додс. Там чакаха двамата от Хонконг. При появата на Бош те се изправиха и му подадоха визитките си. Алфред Ло и Клифърд У. И двамата бяха от Бюрото за борба с триадите на Хонконгското полицейско управление.

Хари им представи Холър и му връчи визитките им.

— Имаме ли нужда от преводач, господа? — попита адвокатът.

— Не — отвърна У.

— Е, това е добро начало — отбеляза Холър. — Хайде да седнем и да обсъдим проблема.

Всички се настаниха около заседателната маса, включително лейтенантът. Пръв взе думата Холър.

— Ще започна с това, че моят клиент, детектив Бош, не се отказва от нито едно свое конституционно гарантирано право. Тук се намираме на американска територия и това значи, че той не е длъжен да разговаря с вас, господа. Детектив Бош обаче също е полицай и знае

срещу какво ежедневно трябва да се борите вие. Противно на моя съвет, той е готов да разговаря с вас. Та ето как ще процедираме. Можете да му задавате въпроси и той ще се опита да ви отговори, ако аз сметна, че трябва. Разговорът няма да се записва, но ако желаете, можете да си водите бележки. Надяваме се след като приключим, да си заминете с по-ясна представа за събитията в Хонконг от миналия уикенд. Но едно е сигурно: няма да си заминете с детектив Бош. Неговото съдействие свършва с тази среща.

И Холър подчерта встъпителния си залп с усмивка.

Преди да дойде в Дирекция на полицията, Хари и Холър бяха останали близо час в линкълна на адвоката. Бяха паркирали при алеята за кучета край каньона Франклин и докато разговаряха, можеха да наглеждат дъщерята на Бош, която се разхождаше наоколо и галеше дружелюбните кучета. Когато приключиха, потеглиха направо за полицията.

Не действаха по пълно взаимно съгласие, но бяха разработили стратегия. Бързата проверка в интернет от лаптопа на Холър дори им осигури известен доказателствен материал. Бяха дошли готови да защитят Бош пред хората от Хонконг.

Като детектив, той балансираше по тънко въже. Искаше азиатските му колеги да узнаят какво се е случило, ала нямаше намерение да изложи себе си, дъщеря си или Сун И на опасност. Смяташе всичките си действия в Хонконг за справедливи. Бош обясни на адвоката, че по вина на други хора се е оказал в ситуации, в които се е налагало да убива, за да не бъде убит. Включително при срещата си с човека на гишето в Чункин Маншънс. Всички сблъсъци бяха завършвали с победа за него. В това нямаше нищо престъпно. Не и от негова гледна точка.

Ло извади химикалка и бележник и У зададе първия въпрос, което показва, че той е главният.

— Първо бихме искали да попитаме защо сте заминали за Хонконг толкова за кратко.

Бош сви рамене, като че ли отговорът е очевиден.

— За да доведе дъщеря си тук.

— В събота сутринта бившата ви съпруга е съобщила в полицията за изчезването на дъщеря ви — продължи У.

Хари впери очи в него.

— Това въпрос ли е?

— Беше ли изчезнала дъщеря ви?

— Доколкото знам, тя действително е била изчезнала, обаче в събота сутринта аз се намирах на десет хиляди и петстотин метра над Тихия океан. Не мога да ви дам сведения за това какво е правила бившата ми жена тогава.

— Ние смятаме, че дъщеря ви е била отвлечена от някой си Пън Чинцай. Познавате ли го?

— Никога не сме се виждали.

— Пън е мъртъв — съобщи Ло.

Бош кимна.

— Това не ме натъжава.

— Съседката на господин Пън, госпожа Фон-и Май, си спомня, че е разговаряла с вас в дома си в неделя — каза У, — с вас и господин Сун И.

— Да, почукахме на вратата ѝ. Тя не ни помогна много.

— Защо?

— Сигурно защото не е знаела нищо. Нямахте представа къде е Пън.

У се наведе напред. Реакцията му беше ясна. Смяташе, че са пипнали Бош.

— Вие отидохте ли в апартамента на Пън?

— Почукахме и на неговата врата, но никой не отговори. След малко си тръгнахме.

Разочарован, У се отпусна назад.

— Признавате ли, че сте били със Сун И? — попита той.

— Естествено. С него бяхме.

— Откъде познавате този човек?

— Чрез бившата ми жена. Те ме посрещнаха на летището в неделя сутринта и ми съобщиха, че търсят дъщеря ми, защото полицейското управление не вярвало, че е отвлечена.

Бош се втренчи в двамата хонконгски детективи, после продължи.

— Разбирате ли, вашето полицейско управление е пасувало. Надявам се да включите тая подробност в докладите си. Защото, ако бъда въввлечен в тая история, аз определено ще го направя. Ще се обадя

във всички вестници в Хонконг, независимо на какъв език излизат, и ще им разкажа своята версия.

Планът предвиждаше да използват тази заплаха за международно посрамване на Хонконгското полицейско управление, за да накарат детективите да действат по-предпазливо.

— Известно ли ви е, че бившата ви съпруга Елинор Уиш е загинала от огнестрелна рана в главата на петнайсетия етаж на Чункин Маншънс в Коулун? — продължи У.

— Да, известно ми е.

— Присъствахте ли, когато стана това?

Бош погледна Холър и адвокатът кимна.

— Да, бях там. Видях как се случи.

— Ще ни разкажете ли?

— Търсехме дъщеря си. Не я открихме. Бяхме в коридора и се канехме да си тръгнем, когато двама мъже откриха огън срещу нас. Улучиха Елинор и я... убиха. Онези двамата също бяха улучени. При самозащита.

У отново се наведе напред.

— Кой застреля двамата мъже?

— Мисля, че знаете.

— Вие ни кажете, моля Ви!

Хари си спомни пистолета, който беше поставил в мъртвата длан на Елинор. Тъкмо се готвеше да излъже, когато Холър се намеси в разговора.

— Няма да позволя на детектив Бош да навлиза в теории за това кой кого е застрелял. Убеден съм, че вашето полицейско управление разполага с чудесни криминалисти и вече е успяло да даде отговор на този въпрос чрез анализ на барутни натривки и балистични експертизи.

У продължи нататък.

— Сун И беше ли на петнайсетия етаж?

— В онзи момент — не.

— Бихте ли ни дали повече подробности?

— За престрелката ли? Не. Но мога да ви кажа нещо за стаята, в която държаха дъщеря ми. Намерихме тампон с кръв. Бяха й взимали кръв.

Бош наблюдаваше реакцията им на тази информация. Лицата им останаха безизразни.

На масата пред тях лежеше папка. У я разтвори, извади документ, защипан с кламер, и го плъзна към Хари.

— Това са преведените на английски показания на Сун И. Моля, прочетете ги и потвърдете верността им.

Холър се наведе към Бош и двамата едновременно прочетоха двете страници. Хари веднага разбра, че показанията са подправени. Това всъщност представляваше тяхната следствена версия под формата на показания, дадени от Сун. Около половината факти бяха верни. Останалите бяха предположения, основани на разпити и улики. Убийството на семейството на Пън се приписваше на Бош и Сун И.

Хари знаеше, че или се опитват да го подмамят да си признае какво всъщност се е случило, или са арестували Сун И и са го принудили да подпише предпочитаната от тях версия, а именно, че Бош е извършил серията убийства в Хонконг. Така най-лесно можеше да се обясни гибелта на девет души в неделя. Американецът е виновен.

Ала той си спомняше прощалните думи на Сун на летището. „Ще се оправя, без да споменавам за теб. Обещавам. Каквото и да се случи, няма да забърквам теб и дъщеря ти.“

— Господа — обади се Холър, който пръв беше прочел текста до край, — този документ е...

— Пълна измислица — довърши изречението Бош.

Хари плъзна страниците обратно по лъскавата повърхност на масата и те улучиха У в гърдите.

— Не, не — бързо възрази той, — съвсем истински е. Подписан е от Сун И.

— Само ако сте опрели пистолет в главата му. Така ли действате в Хонконг?

— Детектив Бош! — възкликна У. — Вие ще дойдете в Хонконг, за да отговорите за тези обвинения.

— Кракът ми няма да стъпи повече в Хонконг.

— Убили сте много хора. Използвали сте огнестрелно оръжие. Поставили сте дъщеря си над всички китайски граждани и...

— Те са й взели кръвна проба! — гневно им напомни Хари. — Взели са й кръв. Нали знаете кога го правят? Когато проверяват дали е подходящ донор на органи.

Той замълча, наблюдавайки растящото смущение, изписало се на лицето на У. На Бош не му пукаше за Ло. Силата беше у другия и ако

успееше да се справи с него, нямаше да има проблеми. Холър се оказваше прав. В линкълна двамата бяха разработили хитра стратегия за разговора. Вместо да обясняват действията на Хари като самозащита, ясно да покажат на детективите от Хонконг какво ще изнесат пред световните медии, в случай че срещу Бош бъдат повдигнати обвинения.

И сега настъпваше моментът да го направят. Холър пое щафетата и спокойно се приготви да нанесе удара.

— Господа, вие може да си държите на своите показания — заяви той с вечната си усмивка на лице, — аз пък ще обобща фактите, които се потвърждават от реални доказателства. Едно тринайсетгодишно американско момиче е отвлечено във вашия град. Майка му надлежно се обажда в полицията, за да съобщи за това престъпление. Полицията отказва да го разследва и тогава...

— Момичето е бягало веднъж — вметна Ло, — не е имало причина да...

Холър вдигна показалец, за да го прекъсне.

— Няма значение — отсече той. В гласа му се долавяше сдържан гняв и усмивката му беше изчезнала. — Вашето управление е информирано за изчезването на американското момиче и по някаква причина решава да не реагира. Това принуждава майката сама да потърси дъщеря си. И тя веднага вика бащата на момичето от Лос Анджелис.

Холър посочи Бош.

— Детектив Бош пристига и заедно с бившата си съпруга и техния семеен приятел господин Сун И започва издирването, в което хонконгската полиция е решила да не участва. И те сами откриват доказателства, че момичето е отвлечено, за да продадат органите му!

Яростта му се усилваше и Бош вярваше, че Холър не се преструва. В продължение на няколко секунди адвокатът остави думите си да надвиснат над масата като буреносен облак.

— И както знаете, господа, убити са хора. Моят клиент няма да навлиза в подробности пред вас относно всичко това. Достатъчно е да кажем, че озовали се сами в Хонконг, без помощ от страна на властите и полицията, тези родители, опитващи се да открият дъщеря си, се сблъскват с много лоши хора и се оказват в ситуации, в които се налага да убиват, за да не бъдат убити. Били са провокирани!

Бош видя, че двамата хонконгски полицаи подскочат, когато Холър извика последната дума. Адвокатът продължи със спокоен и школуван в съда глас.

— Известно ни е, че искате да узнаете какво се е случило, а и трябва да пишете доклади и да информирате началниците си. Но трябва сериозно да се запитате наистина ли е редно да действате по този начин.

Поредната пауза.

— Всичко това се е случило в Хонконг, защото вашето управление не е помогнало на американското момиче и неговото семейство. И ако сега ще се опитвате да анализирате действията на детектив Бош, предприети, защото вашето управление не е реагирало адекватно, ако ще търсите да отведете със себе си в Хонконг изкупителна жертва, няма да намерите такава тук. Ние няма да ви окажем съдействие. Аз обаче познавам един човек в Лос Анджелис, с когото можете да поговорите за всичко това. Можем да започнем с него.

Холър извади една визитка от джоба на ризата си и я плъзна по масата към тях. У я вдигна и я прочете. Адвокатът вече я беше показал на Бош — визитка на репортер от „Лос Анджелис Таймс“.

— Джак Макавой — прочете Ло. — Той разполага ли с информация за случая?

— Не, поне засега. Но много ще се заинтригува от такава история.

Всичко вървеше по план. Холър блъфираше. Бош знаеше, че Макавой е уволнен от „Таймс“ преди шест месеца. Адвокатът беше изровил визитката му от цял куп, прихванат с ластик, който държеше в линкълна.

— Ето откъде ще се почне — спокойно продължи Холър. — И ми се струва, че ще се получи страхотен материал. Тринайсетгодишно американско момиче, отвлечено в Китай, за да продадат органите му, а полицията не прави нищо. Родителите са принудени да действат сами и майката е убита, докато се опитва да спаси дъщеря си. Оттам историята ще се разпространи в световните медии. Всеки вестник, всяка новинарска телевизия ще иска да пусне нещо за случая.

Холивуд ще направи филм по него. И Оливър Стоун ще го режисира!

Адвокатът разтвори собствената си папка, съдържаща новинарски публикации, които беше разпечатал в колата след проверката в интернет. Той плъзна няколко от тях по масата към У и Ло и двамата се надвесиха над тях.

— И накрая, ето ви статиите, които ще предоставя на господин Макавой и всеки друг журналист, който се обърне към мен или детектив Бош. Те отразяват неотдавнашното процъфтяване на черния пазар на човешки органи в Китай. Твърди се, че китайският списък на чакащите е най-дългият в света. Според някои сведения, във всеки даден момент един милион души чакат присаждане на орган. Нищо че преди няколко години китайското правителство под външен натиск забрани използването на органи на езекутирани затворници. Това само увеличи търсенето и цената на човешките органи на черния пазар. Убеден съм, че тези материали, публикувани в изключително уважавани вестници, например „Бейджин Ривю“, ще ви покажат накъде ще клони в публикацията си господин Макавой. И вие трябва да решите дали искате да се случи всичко това.

У се обърна, за да размени шепнешком няколко реплики на скорострелен китайски с Ло.

— Няма защо да шепнете, господа — осведоми ги Холър, — ние и без това не ви разбираме.

У погледна американците.

— Бихме искали да разговаряме по телефона насаме, преди да продължим разговора — заяви той.

— С Хонконг ли? — попита Бош. — Там е пет часа сутринта.

— Няма значение — отвърна У, — трябва да се обадя.

Гандъл се изправи.

— Използвайте моя кабинет. Там никой няма да Ви безпокои.

— Много Ви благодаря, господин лейтенант.

Хонконгските следователи се изправиха.

— Още нещо, господа — спря ги Холър.

Изписалото се изражение на лицата им сякаш питаше „Сега пък какво?“

— Само исках вие и онзи, на когото ще се обадите, да знаете, че сме силно обезпокоени и от отношението към Сун И. Трябва да ви предупредя, че ще поддържаме връзка с господин Сун и ако не успеем да го намерим или научим, че личната му свобода по какъвто и да е

начин е накърнена, възнамеряваме да повдигнем и тоя въпрос пред съда на общественото мнение.

Адвокатът се усмихна и направи нова пауза.

— Това е пакетна сделка, господа. Предайте го на вашите хора.

Той кимна, без да престава да се усмихва. Държанието му с нищо не издаваше явната заплаха, която се криеше в думите му. У и Ло също кимнаха в знак, че разбират какво иска да каже, и последваха Гандъл навън.

— Какво мислиш? — попита Бош, когато с Холър останаха сами.
— Измъкнахме ли се?

— Да, така смятам — потвърди адвокатът. — Според мен всичко приключи. Случилото се в Хонконг си остава там.

43.

Бош реши да не чака в заседателната зала завръщането на хонконгските детективи. Продължаваше да го безпокои словесната престрелка с партньора му и той отиде в отдела да потърси Ферас.

Ала него го нямаше и Хари се зачуди дали нарочно е излязъл да обядва, за да избегне нов сблъсък. Той погледна на бюрото си, за да види дали има служебна поща. Писма нямаше, но червената лампичка на телефона му мигаше. Беше получил съобщение. Все още не беше свикнал да проверява телефона си за гласова поща. В стария отдел в Паркър Сентър нямаха лични линии и всички съобщения отиваха на телефона на секретарката, която ги записваше на хартия и ги разпращаше под формата на служебни писма по бюрата. В случай че обаждането е спешно, жената лично издирваше детектива по пейджър или мобилен телефон.

Бош седна и въведе кода си в телефона. Имаше пет съобщения. Първите три бяха рутинни обаждания, свързани с други разследвания. Той си записа някои неща в настолния си бележник и изтри записите. Четвъртото беше оставено предишната вечер от детектив У от Хонконгското полицейско управление. Току-що бил кацнал и се настанил в хотела. Искаше да си уговори среща. Хари изтри и него.

Петото съобщение бе от Тери Соп от лабораторията по дактилоскопия. Беше оставено в 09:15 същата сутрин, приблизително по времето, когато Бош разпечатваше кашона с новото компютърно бюро на дъщеря си.

— Хари, направихме теста с електростатично усилване на твоята гилза. Свалихме отпечатък от нея и всички тук сме адски развълнувани. Идентифицирахме го в базата данни. Обади ми се при първа възможност.

Докато набираше номера на лабораторията, той надникна над стената на кабинката си и видя, че Гандъл води двамата хонконгски детективи обратно към съвещателната зала. Лейтенантът му махна с ръка и Бош вдигна показалец, показвайки му, че ще дойде след минута.

— Лаборатория по дактилоскопия.

— Може ли да говоря с Тери?

Изчака още десет секунди. Обземаше го все по-силна възбуда. Може и да бяха освободили По-Чин Чан и той спокойно можеше вече да е в Хонконг, но ако бяха открили неговия отпечатък върху гилзата на един от куршумите, с които е бил убит Джон Ли, играта се променяше. Това пряко го свързваше с убийството. Можеха да му повдигнат обвинение и да поискат заповед за екстрадиция.

— Тери.

— Обажда се Хари Бош. Току-що получих твоето съобщение.

— Вече се чудех къде си. Идентифицирахме отпечатъка от твоята гилза.

— Чудесно. По-Чин Чан ли е?

— В момента съм в лабораторията. Чакай да отида на бюрото си. Беше някакво китайско име, обаче не същото като на фиша с отпечатъка, който ми даде партньорът ти. Онзи отпечатък не съвпадаше. Ще те включа на изчакване.

Докато чакаше, Бош усети, че в следствената му теория се появява пукнатина.

— Идваш ли, Хари?

Той вдигна поглед над стената на кабинката. Гандъл го викаше от вратата на заседателната зала. Бош посочи телефона и поклати глава. Недоволен, лейтенантът се приближи към него.

— Виж, те се огънаха — настоя той, — трябва да отидеш при тях и да приключиш тая история.

— Адвокатът ми може да се оправи и сам. Току-що ми се обадиха.

— Кой?

— От лабо...

— Хари?

Соп се беше върнала на линията. Детективът запуши говорителя на слушалката с длан.

— Дай ми няколко минути — каза на Гандъл той. После отпусна ръка и заговори в слушалката. — Прочети ми името, Тери.

Лейтенантът поклати глава и се насочи обратно към заседателната зала.

— Ами, не е името, което спомена ти. Хенри Лау е. Отпечатъкът е въведен в системата под номер девет-девет-осемдесет и две.

— Защо е регистриран?

— Преди две години е арестуван за пиянска история във Венис.

— Само това ли?

— Да. Иначе е чист.

Бош записа информацията в джобния си бележник.

— Добре, а отпечатъкът е сигурен, нали?

— Няма съмнение, Хари. Направо засия като коледна елха. Тоя метод е изумителен. Напълно ще промени нещата.

— И искат да използват теста като прецедент за Калифорния, така ли?

— Аз лично още не бих избързвала. Моят началник иска първо да види какво ще се получи в твоя случай. Нали разбираш, дали тоя човек е убиецът и какви са другите улики. Трябва ни случай, в който тоя метод да е част от доказателствения материал на прокуратурата.

— Първо ще съобщя на теб, Тери. Много ти благодаря за всичко. Ще трябва да действаме незабавно.

— Успех, Хари.

Бош затвори. Той отново надникна над стената на кабинката към заседателната зала. Щорите на прозорците бяха спуснати, но отворени, и видя, че Холър жестикулира пред двамата хонконгски детективи. Хари хвърли поглед към работното място на партньора си. Ферас още го нямаше. Той взе решение и пак вдигна телефонната слушалка.

Дейвид Чу беше в офиса на ЗБАБ и отговори на обаждането. Бош му събщи най-новата информация от лабораторията по дактилоскопия и му каза да провери името на Хенри Лау в база данните за триадите. Предупреди го, че скоро ще мине да го вземе с колата.

— Къде ще ходим? — попита по-младият детектив.

— Да намерим тоя Лау.

Бош затвори и се насочи към заседателната зала. Не за да участва в обсъждането, а за да информира Гандъл за евентуалния сериозен напредък в следствието.

Когато отвори вратата, лейтенантът го погледна с такова изражение, все едно искаше да му каже „Крайно време беше“. Детективът му даде знак да излезе навън.

— Хари, хората имат още въпроси към теб — рече Гандъл.

— Ще се наложи да почакат. Постигнахме напредък по делото на Ли и трябва да действам бързо.

Лейтенантът се изправи и тръгна към вратата.

— Мисля, че ще се оправя и сам, Хари — осведоми го Холър от мястото си, — но все пак има един въпрос, на който трябва ти да отговориш.

Бош го погледна и адвокатът му кимна в знак, че въпросът е безопасен.

— Да?

— Искаш ли да транспортират тялото на бившата ти жена в Лос Анджелис?

Това го накара да се замисли. Импулсивният му отговор беше „да“, но се колебаеше какви ще бъдат последиците за дъщеря му.

— Да — накрая отвърна той, — изпратете ми я.

Хари пусна Гандъл да излезе и затвори вратата.

— Какво се е случило? — попита лейтенантът.

Когато Бош отби, Чу чакаше пред сградата на ЗБАБ. Носеше куфарче, което накара Хари да си помисли, че е открил някаква информация за Хенри Лау. По-младият мъж се настани до него и Бош потегли.

— От Венис ли ще започнем? — попита Чу.

— Да. Какво намери за Лау?

— Нищо.

Бош го погледна.

— Как така нищо?

— Доколкото знаем, той е чист. Не успях да засека името му никъде в нашите данни. Разговарях и с някои хора и се обадох тук-там. Нищо. Между другото, разпечатах снимката от шофьорската му книжка.

Той се наведе надолу, отвори куфарчето си, извади цветна разпечатка и я подаде на Бош, който набързо я погледна, докато шофираше. Излязоха на „101-во шосе“ и продължиха към „110-то“. Движението в центъра беше натоварено до крайност.

Лау гледаше усмихнато към обектива. Имаше свежо лице и модерна прическа. Човек трудно можеше да свърже такава физиономия с дейността на триадите и конкретно с хладнокръвното

убийство на собственика на магазина за спиртни напитки. Адресът във Венис също не се вписваше.

— Проверих и в оръжейния регистър. Хенри Лау има деветмилиметров „Глок“, модел деветнайсет. Не само, че сам е заредил патрона, но и пистолетът е негов.

— Кога го е купил?

— Преди шест години, в деня, в който навършил двапет и една.

За Бош това означаваше, че са на прав път. Лау имаше нужното оръжие и фактът, че го е купил още с навършването на пълнолетието си, показваше, че отдавна е имал желание да се сдобие с пистолет. Това го правеше част от света, който Хари познаваше. Връзката му с Джон Ли и По-Чин Чан щеше да стане ясна, щом го арестуваха и започнеха да анализират живота му.

Продължиха на запад по 10-то шосе към океана. Телефонът на Бош завибрира и той отговори, без да погледне дисплея, очаквайки да е Холър с новината за края на срещата с хонконгските детективи.

— Хари, обажда се доктор Хинохос. Чакаме те.

Съвсем беше забравил. Повече от трийсет години просто бе правил каквото е необходимо за следствието, без да се налага да мисли за някой друг.

— А, докторке! Ужасно съжалявам. Аз... Тъкмо отивам да задържа заподозрян.

— Какво искаш да кажеш?

— Наложил се да... Възможно ли е Мади да остане при тебе още малко?

— Ами... да, може да поостане. Всъщност до края на деня имам само административна работа. Убеден ли си, че искаш да постъпиш така?

— Виж, знам, че не е добре. Дъщеря ми е пристигнала съвсем наскоро, а аз я зарязвам при тебе и я забравям. Но този случай е причината тя да е тука. Трябва да го довърша. Ще задържа нашия човек, ако си е вкъщи, и веднага се връщам в града. Ще ти се обадя и ще дойда да я взема.

— Добре, Хари. Още известно време с нея няма да е излишно. Двамата с теб също трябва да намерим кога да си поговорим. За Мади, а и за самия теб.

— Непременно. Тя там ли е? Може ли да я чуя?

— Задръж така.

След няколко секунди чу гласа на дъщеря си.

— Тате?

С тази единствена дума тя изрази най-различни неща: изненада, ужасно разочарование, изумление.

— Знам, миличка, извинявай. Изскочи нещо и трябва да го свърша. Остани при доктор Хинохос и аз ще дойда колкото мога по-бързо.

— Добре.

Двойна доза разочарование. Бош се опасяваше, че няма да е за последен път.

— Добре, Мад. Обичам те.

Той затвори и прибра телефона си.

— Не ми се говори за това — изпревари въпроса на Чу детективът.

— Ясно.

Трафикът се поразреди и те стигнаха до Венис за по-малко от половин час. По пътя телефонът на Бош завибрира още веднъж. Този път се обаждаше Холър, който му съобщи, че хонконгската полиция повече няма да го безпокои.

— Значи с това се приключва, така ли?

— Ще се свържат с теб за тялото на бившата ти жена, но иначе се приключва. Отказват се от всякакво разследване на твоето участие в историята.

— Ами Сун И?

— Твърдят, че в момента го освобождавали и нямало да му предявят обвинения. Ще трябва да се свържеш с него, естествено, за да се увериш.

— Не се бой, ще го направя. Много ти благодаря, Мики.

— Един ден работа.

— Прати ми сметката.

— Не, квит сме, Хари. Вместо да ти взимам пари, защо не запознаем твоята дъщеря с моята. Двете са почти на еднаква възраст.

Бош се поколеба. Знаеше, че Холър предлага нещо повече от среща между момичетата. Адвокатът му беше природен брат, макар че не се бяха срещали като възрастни, докато пътищата им не се пресякоха във връзка с един случай преди година. Връзката между

дъщерите означаваше връзка между бащите и Хари не бе сигурен, че е готов за това.

— Ще го направим, когато му дойде времето — отвърна той. — Тя започва училище утре и има нужда от време, докато посвикне с обстановката.

— Разбира се. Пази се, Хари.

Бош затвори и се съсредоточи върху търсенето на адреса на Хенри Лау. Кварталите в южния край на Венис представляваха мрежа от улици, пресичащи се под прав ъгъл. Този на заподозрения се намиреше между залива и Марина дел Рей.

Венис беше бохемско градче с високи цени. Лау живееше в една от по-новите и модерни сгради, които постепенно изтикваха вилчките, някога обточвали целия бряг. Бош паркира в една отбивка от шосето и двамата детективи слязоха.

Пред кооперацията на заподозрения имаше табела, съобщаваща, че два от апартаментите се продават. До вътрешната врата в малкия вестибюл имаше табло със звънци за отделните жилища. На Бош не му допаднаше идеята да натисне бутона на номер 11. Ако научеше, че полицията е на входа на блока му, Лау можеше да избяга през някой аварийен изход.

— Какъв е планът? — попита Чу.

Хари натисна няколко звънца на други апартаменти. Зачакаха и накрая се чу женски глас.

— Да?

— Полиция, госпожо — доближи уста до домофона Бош, — може ли да поговорим с вас?

— За какво?

Той поклати глава. Едно време хората не задаваха въпроси, а просто отваряха вратата.

— Разследваме убийство, госпожо. Бихте ли отворили?

Последва дълго мълчание и Бош понечи пак да натисне звънца, но осъзна, че не знае точно кой е нейният.

— Бихте ли показали служебните си карти пред камерата, моля? — накрая се обади жената.

Хари не беше видял камерата и се огледа.

— Ето там.

Чу посочи малък отвор над таблото. Те показаха картите си и ключалката забръмча. Бош натисна вратата и я отвори.

— Даже не знам в кой апартамент е тя — изсумтя детективът.

Озоваха се в нещо като открит вътрешен двор. В средата му имаше басейнче, около което бяха разположени входовете на дванайсетте апартамента, по четири от северната и южната страна и по два от изток и запад. Номер 11 се падаше от запад, което означаваше, че някои от прозорците на апартамента гледат към океана.

Бош се насочи към вратата с номер 11 и почука. Никой не отговори. Номер 12 обаче се отвори и на прага застана една жена.

— Нали казахте, че искате да разговаряте с мен?

— Всъщност търсим господин Лау — поясни Чу, — знаете ли къде е?

— Може да е на работа. Май спомена, че тази седмица щял да снима нощем.

— Какво снима? — попита Хари.

— Той е сценарист и работи по някакъв филм или телевизионно шоу, не съм сигурна.

Точно в този момент вратата на номер 11 се откряна и навън надникна мъж с мътен поглед и разрошена коса. Бош позна в него мъжа от снимката, разпечатана от Чу.

— Хенри Лау? — попита той. — Лосанджелиско полицейско управление. Трябва да Ви зададем няколко въпроса.

44.

Хенри Лау имаше просторен апартамент със задна веранда, издигаща се на три метра над крайбрежната алея. Оттам се разкриваше изглед към Тихия океан в най-широката част от плажа на Венис. Той покани Бош и Чу да влязат и им предложи да седнат в дневната. Чу седна, но Хари остана прав, обърнат с гръб към гледката, за да не се разсейва по време на разпита. Не усещаше обичайното си инстинктивно предчувствие. Лау приемаше появата им като нещо естествено. Бош не го бе очаквал.

Лау носеше дънки, маратонки и блуза с дълги ръкави, щампован образ на дългокос мъж с тъмни очила и надпис „Стилът си е стил“. Ако наистина беше спал, трябваше да си е легнал с дрехите.

— Седнете, господин Лау. Ще се опитаме да не Ви отнемаме много време — започна Хари.

С котешки движения дребният мъж седна и опъна крака на стола.

— За стрелбата ли се отнася? — попита той.

Бош се озърна към Чу и отново насочи вниманието си към Лау.

— Каква стрелба?

— Оная на плажа. За обира.

— Кога се е случило това?

— Не знам. Преди една-две седмици. Но щом дори не знаете кога се е случило, значи не сте дошли за това.

— Имате право, господин Лау. Наистина разследваме случай с употреба на огнестрелно оръжие, но не тоя. Имате ли нещо против да поговорим?

Лау сви рамене.

— Не знам. Не съм чувал за друга стрелба, господа.

— Познавате ли човек на име По-Чин Чан?

— По-Чин Чан? Не, името не ми е познато.

Изглеждаше искрено изненадан. Бош даде знак на Чу. Помладият детектив извади от куфарчето си разпечатка на снимката на Чан, направена при вкарването му в следствения арест, и я показа на Лау. Докато мъжът я разглеждаше, Хари застана на друго място.

Искаше да е постоянно в движение, за да извади заподозрения от равновесие.

— Не, не го познавам — накрая поклати глава Лау. — За каква употреба на огнестрелно оръжие става дума?

— Засега оставете въпросите на нас — отвърна Бош, — после ще стигнем до вашите. Съседката Ви каза, че сте сценарист. Вярно ли е?

— Да.

— Писали ли сте нещо, което може да съм гледал?

— Не.

— Откъде знаете?

— Защото досега не съм работил по нищо, което да стигне до снимки. Затова и не може да сте гледали мой филм.

— Тогава кой плаща за тая страхотна веранда на плажа?

— Аз. Плащат ми, за да пиша. Просто още не са пускали мои работи на екран. Нали разбирате, това отнема време.

Бош мина зад гърба му и младежът трябваше да се завърти на удобния си фотьойл, за да го вижда.

— Къде сте израснали, Хенри?

— В Сан Франциско. Дойдох тук да уча и останах.

— Там ли сте роден?

— Да.

— От „Джайънтс“ ли сте или от „Доджърс“?

— От „Джайънтс“, естествено.

— Жалко. Кога за последен път сте ходили в южен Лос Анджелис?

Въпросът дойде изневиделица и Лау трябваше да се замисли, преди да отговори. Той поклати глава.

— Не знам, поне преди пет-шест години. Обаче беше отдавна. Ако ми кажете за какво се отнася, бих могъл да се опитам да ви помогна.

— Ами ако някой твърди, че Ви е виждал там миналата седмица? Лау се захили, все едно играеха някаква игра.

— Или лъже, или просто ме е сбъркал. Нали знаете какво казват.

— Не, какво?

— Че всички си приличаме. — Лау весело се усмихна и се обърна към Чу за потвърждение. Другият детектив безизразно го погледна.

— Ами Монтерей Парк? — продължи Бош.

— Питате ме дали съм бил там ли?

— Да, това Ви питам.

— Хм, ходил съм няколко пъти на вечеря, обаче не си струва да биеш толкова път.

Хари обикаляше в кръг, задаваше общи въпроси и стягаше примката около заподозрения.

— Къде е пистолетът ви, господин Лау?

Младежът спусна крака на земята и погледна Чу, после пак се обърна към Бош.

— За пистолета ми ли се отнася?

— Преди шест години сте купили и регистрирали „Глок“, модел деветнайсет. Ще ни кажете ли къде е?

— Естествено. В чекмеджето на нощното ми шкафче. Винаги си е там.

— Сигурен ли сте?

— Добре, ясно, чакайте да отгатна. Оня задник от осми апартамент ме е видял да го изнасям на верандата след изстрелите на плажа и е подал жалба. Това ли е?

— Не, Хенри, не сме разговаряли със задника от осми апартамент. Искате да кажете, че пистолетът е бил във вас след стрелбата на плажа, така ли?

— Точно така. Чух изстрели и писък. Намирах се на своя територия и имам право на самозащита.

Бош кимна на Чу, който отвори плъзгащата се врата, излезе на верандата и затвори вратата след себе си. Той извади телефона си и се обади да се осведоми за случая на плажа.

— Вижте, ако някой е казал, че съм стрелял аз, значи си измисля — заяви Лау.

Известно време Хари мълчаливо го наблюдава. Имаше усещането, че пропуска нещо, някаква част от разговора. Но коя?

— Доколкото ми е известно, никой не е твърдял такова нещо — накрая отвърна той.

— Тогава за какво се отнася?

— Казах Ви. Отнася се за Вашето оръжие. Ще ни го покажете ли, Хенри?

— Естествено, ще ида да го донеса.

Той скочи от стола и се насочи към стълбището.

— Почакайте, Хенри — спря го Бош, — ще дойдем с Вас.

Лау го погледна от стълбището.

— Както обичате. Да свършваме по-бързо с това.

Хари се обърна към верандата. Чу тъкмо влизаше в дневната. Двамата последваха заподозрения на горния етаж и тръгнаха по коридор, водещ към задната част на апартамента. На двете стени висяха снимки, киноплакати и дипломи в рамки. Подминаха отворена врата на спалня, която явно се използваше за кабинет, и влязоха в голямата спалня — с три и половина метров таван и прозорци, гледащи към плажа.

— Обадох се в Тихоокеанския участък — каза Чу на Бош, — случаят е от нощта на първи. Арестували са двама заподозрени.

Хари мислено прелисти календара назад. Първи се падаше четвъртък. Една седмица преди убийството на Джон Ли.

Лау седна на неоправеното легло до нощно шкафче с две чекмеджета, изтегли долното и извади стоманена кутия с дръжка отгоре.

— Стойте така — нареди Бош.

Младежът остави кутията на леглото и се изправи с вдигнати ръце.

— Ей, нямах намерение да правя нищо бе, човек. Вие поискахте да го видите.

— Бихте ли оставили партньора ми да отвори кутията?

— Заповядайте.

— Моля, детектив.

Бош извади чифт латексови ръкавици от джоба на самото си и ги подаде на Чу, после се приближи до Лау, за да е в обсега му, ако се наложи.

— Защо купихте пистолета, Хенри?

— Защото навремето живеех в една отвратителна дупка и беше фрашкано с бандюги. Ама странно нещо, дадох един милион долара за това жилище и те пак са на плажа и гърмят наоколо.

Чу си сложи и втората ръкавица и погледна Лау.

— Разрешавате ли ни да отворим тази кутия?

— Разбира се, давайте. Не знам за какво се отнася, обаче защо не, по дяволите? Отворете я. Ключът е на кукичката от задната страна

на шкафчето.

Чу бръкна зад нощното шкафче, намери ключа и отвори кутията. Върху наръч сгънати листове и пликове лежеше черна филцова торбичка. Вътре имаше също паспорт и кутия патрони. Детективът от ЗБАБ внимателно вдигна торбичката и извади от нея черен полуавтоматичен пистолет. Той го обърна в ръце и го разгледа.

— Кутия деветмилиметрови патрони „Кор Бон“ и „Глок“, модел деветнайсет. Според мен е това, Хари.

Той извади пълнителя и се втрени в патроните, после извади и патрона от затвора.

— Пълен е.

Лау направи крачка към вратата, но Бош моментално опря длан в гърдите му и го накара да отстъпи към стената.

— Вижте, не знам каква е тая история, обаче започвам да се плаша — каза младежът. — Какво става, мамка му?

Хари продължаваше да държи дланта си върху гърдите му.

— Просто ми разкажете за пистолета, Хенри. Бил е във Вас през нощта на първи. Давали ли сте го на някой друг оттогава?

— Не... стоеше си там, където го държа.

— Къде бяхте миналия вторник в три часа следобед?

— Хм, миналата седмица си бях тук. Да, май работех вкъщи. Започнахме снимките чак в четвъртък.

— Сам ли работите тук?

— Да, работя сам. Писането е самотна работа. Не, чакайте! Чакайте! Миналия вторник цял ден бях в „Парамаунт“. Четохме сценария с актьорите. Бях там цял следобед.

— Някой може ли да го потвърди?

— Поне десет души. Матю Маконахи ще потвърди. Беше там. Той играе главната роля.

И тогава Бош му зададе въпрос, с който целеше да го извади от равновесие. Направо е смайващо какво изпада от джобовете на хората, когато ги разтърсиш с привидно несвързани помежду си въпроси.

— Имате ли връзки с триада, Хенри?

Лау избухна в смях.

— Какво?! Вие ебавате ли се... вижте, аз си тръгвам.

Той отблъсна дланта на детектива и отново се насочи към вратата. Хари беше готов за това, сграбчи го за ръката и я изви,

подкоси го с крак и го повали по очи върху леглото. После опря коляно в гърба му, докато му закопчаваше белезниците.

— Това е лудост бе, хора! — извика Лау. — Не можете да направите такова нещо!

— Успокойте се, Хенри, просто се успокойте — каза Бош. — Ще Ви отведем в полицията и ще изясним всичко.

— Ама аз снимам филм! След три часа трябва да съм на снимачната площадка!

— Зарежете филмите, Хенри. Това е истинският живот. Отиваме в полицията.

Хари го изправи от леглото и го насочи към вратата.

— Взе ли всичко, Дейв?

— Да.

— Води тогава.

Чу излезе от стаята, като носеше металната кутия с глока. Бош го последва, водейки Лау пред себе си, стискайки веригата между гривните на белезниците. Минаха по коридора, но когато стигнаха до стълбището, детективът дръпна веригата като юзда на кон и спря.

— Един момент. Елате тука.

Той накара младежа да се върне заднишком в средата на коридора. Нещо пътъом беше привлякло вниманието на Хари, но умът му го регистрира със закъснение. Той погледна дипломата от Университета на Южна Каролина, поставена в рамка на стената. Лау бе завършил през 2004-та.

— В Южна Каролина ли сте учили?

— Да, в киношколата. Защо?

Същата диплома висеше и в офиса на „Форчън Файн Фудс & Ликър“. Имаше и китайска връзка. Детективът знаеше, че в този университет следват много младежи и ежегодно завършват по няколко хиляди студенти, много от тях от китайски произход. Но просто не вярваше в случайности.

— Познавате ли Робърт Ли, също випускник на УЮК?

Лау кимна.

— Да, познавам го. Бяхме съквартиранти.

Бош изпита усещането, че всичко с неудържима сила си застава на мястото.

— Ами Юджийн Лам? Познавате ли го?

Задържаният повторно кимна.

— Да. И с него бяхме съквартиранти.

— Къде?

— Както казах, в една отвратителна дупка в гангстерски квартал.

Близо до кампуса.

Хари знаеше, че УЮК е оазис на качествено и скъпо образование, заобиколен от евтини квартали, в които никой не можеше да гарантира личната безопасност на гражданите. Няколко години по-рано един бейзболист дори беше улучен от заблуден куршум при гангстерска престрелка.

— Затова ли си купихте пистолета? За самозащита?

— Точно така.

Забелязал, че не го следват, Чу пак се качи по стълбището и се приближи към тях.

— Какво става, Хари?

Бош вдигна свободната си ръка, за да му даде знак да почака, и продължи с въпросите.

— А двамата Ви съквартиранти знаеха ли, че преди шест години сте купили оръжието?

— Заедно отидохме. Те ми помогнаха да го избира. Защо ми...

— Още ли сте приятели? Поддържате ли връзка помежду си?

— Миналата седмица се видяхме и с двамата. Играем покер почти всяка седмица.

Бош се озърна към Чу. Следствието придобиваше ново неочаквано развитие.

— Къде, Хенри? Къде играете?

— Най-често тук. Робърт още живее при родители те си, а Юдж държи една квартирна в Долината. А аз тук имам цял плаж.

— В кой ден играхте миналата седмица?

— В сряда.

— Сигурен ли сте?

— Да, защото помня, че беше вечерта преди началото на снимките и всъщност не исках да играя. Обаче те се появиха тук и поиграхме малко. Не се задържаха дълго.

— А предишния път? Кога беше?

— По-миналата седмица. В сряда или четвъртък, не си спомням точно.

— Но е било след обира на плажа, така ли?

Лау сви рамене.

— Да, със сигурност. Защо?

— Ами ключа за кутията? Някой от тях знае ли къде го държите?

— Какво са направили?

— Просто отговорете на въпроса ми, Хенри.

— Да, знаеха и двамата. Понякога вадеха пистолета и си играеха с него.

Бош измъкна ключовете от джоба си и свали белезниците на младежа. Сценаристът се обърна и заразтрива китките си.

— Винаги съм се чудил какво е да те закопчат — каза той, — за да мога да пиша за това. Предишния път бях прекалено пиян и не си спомням нищо.

Лау най-последно вдигна очи и видя настойчивия поглед на детектива.

— Какво става?

Хари постави ръка на рамото му и го насочи към стълбището.

— Хайде да слезем в дневната и да поговорим, Хенри. Мисля, че можете да ни кажете много неща.

45.

Чакаха Юджийн Лам в уличката зад „Форчън Файн Фудс & Ликър“. Между редица кофи за смет и камари кашони имаше малък служебен паркинг. Беше четвъртък, два дни след срещата с Хенри Лау, когато следствието доби ново развитие. През това време бяха събирали и проверявали улики и бяха разработили стратегия. Освен това Бош успя да запише дъщеря си в училището в подножието на хълма. Тази сутрин Мади за пръв път имаше часове.

Смятаха, че убиецът е Юджийн Лам. Той беше и по-мекушавият от двамата заподозрени. Първо щяха да задържат него, а след това и Робърт Ли. Детективите бяха готови и Бош оглеждаше паркинга, сигурен, че случаят с убийството на Джон Ли ще бъде разрешен до края на деня.

— Ето го. — Чу посочи към входа на уличката. Колата на Лам тъкмо завиваше към тях.

Отведоха го в първата стая за разпити и го оставиха да се поизмъчи. Времето винаги работеше в полза на разпитващия, никога на заподозрения. В сектор „Грабежи и убийства“ го наричаха „подправяне на печеното“. Известно време оставяш заподозрения в марината. Това го правеше по-мек. По-Чин Чан представляваше изключение от правилото. Не беше изрекъл нито дума, проявявайки желязната твърдост на невинния — нещо, с което Лам не можеше да се похвали.

Един час по-късно, след като се консултира с окръжната прокуратура, Бош влезе в стаята. Носеше кашон с доказателствения материал по делото. Той седна срещу Лам. Заподозреният го гледаше уплашено. Винаги реагираха така след известен период на изолация. Този един-единствен час навън се равняваше на цяла вечност вътре. Детективът остави кашона на пода и скръсти ръце върху масата.

— Тук съм, за да ти обясня положението, Юджийн — започна той, — затова внимателно слушай какво ще ти кажа. Предстои ти да направиш сериозен избор. Сигурното е, че отиваш в затвора. В това няма абсолютно никакво съмнение. Обаче през следващите няколко

минути трябва да решиш колко време ще лежиш вътре. Може да останеш там до дълбока старост или пък докато ти забият иглата в ръката и те умъртвят като куче...

— А може и да си дадеш шанс някой ден да ти върнат свободата. Ти си съвсем млад, Юджийн. Надявам се да вземеш правилното решение.

Бош млъкна и зачака, ала Лам не реагира.

— Малко е странно. Отдавна върша тая работа и съм седял на тая маса срещу много убийци. Не мога да кажа, че всички са били лоши или зли. Някои имаха свои основания, други бяха манипулирани. Бяха подведени.

Лам дръзко поклати глава.

— Казах ви бе, хора, искам адвокат. Знам си правата. Не можете да ме разпитвате, след като поискам адвокат.

Детективът кимна.

— Да, за това си прав, Юджийн. Абсолютно прав. Щом се позовеш на правата си, не можем да те разпитваме. Забранено е. Но виждаш ли, тъкмо затова аз не те питам за нищо. Просто ти казвам какво ще се случи. Казвам ти, че ти предстои да вземеш решение. Мълчанието определено е изход. Но ако избереш него, никога повече няма да видиш свободния свят.

Лам отново поклати глава и заби поглед в масата.

— Оставете ме на мира, моля Ви!

— Може би ще ти е от полза да обобщя нещата и да ти дам поясна представа за положението, в което се намираш. Разбираш ли, аз съм готов да си сваля картите пред тебе. Ще ти ги покажа и знаеш ли защо? Защото имам кент флош роял. Играеш покер, нали? Наясно си, че срещу такива карти нищо не можеш да направиш. Ето защо съм тук. Заради кентата.

Бош отново направи пауза. Виждаше любопитството в очите на арестанта. Не можеше да не се пита какви доказателства имат срещу него.

— Известно ни е, че ти си свършил мръсната работа, Юджийн. Отишъл си в оня магазин и хладнокръвно си разстрелял господин Ли. Но сме съвсем сигурни, че идеята не е била твоя. Робърт те е пратил да убиеш баща му. И именно него искаме да спипаме. В другата стая чака прокурор, който е готов да сключи сделка с тебе — петнайсет до

живот, ако ни дадеш Робърт. Ще излежиш петнайсет, това е сигурно, но после ще имаш шанс да излезеш на свобода. Ако убедиш комисията по предсрочно освобождаване, че си само жертва, че те е манипулирала властна личност, ще те пуснат... Напълно възможно е. Но ако тръгнеш по другия път, хвърляш зар. И изгубиш ли, с теб е свършено. Ще умреш в затвора след петдесет години, и то ако съдебните заседатели не решат да забият иглата в ръката ти преди това.

— Искам адвокат — тихо повтори Лам.

Бош кимна и примирено отвърна:

— Добре бе, човек, ти си решаваш. Ще ти доведем адвокат.

Той погледна камерата на тавана и вдигна въображаем телефон към ухото си.

После отново впери очи в арестанта и разбра, че няма да успее да го убеди само с думи. Беше време за демонстрация.

— Добре, вече викат адвокат. Ако не възразяваш, докато чакаме, ще ти кажа някои неща. После можеш да ги споделиш с адвоката си.

— Както искате — рече Лам, — не ме интересува какво ще ми кажете, докато не се срещна с адвоката.

— Добре тогава, да започнем с местопрестъплението. Знаеш ли, още отначало нещо ме смущаваше. Например това, че господин Ли е държал пистолета си под щанда и изобщо не е имал шанс да го извади. А също, че не е прострелян в главата. Беше убит с три изстрела в гърдите. Не в лицето.

— Много интересно — саркастично подхвърли Лам.

Бош не обърна внимание на забележката.

— И знаеш ли какво ми подсказа всичко това? Подсказа ми, че Ли сигурно е познавал убиеца и не се е чувствал в опасност. И че всичко е било бизнес. Не отмъщение. Не е било лично. Било е чист бизнес.

Детективът се пресегна надолу към кашона и вдигна капака. Той бръкна вътре, извади найлоновото пликче с гилзата, извадена от гърлото на жертвата, и го хвърли на масата пред арестанта.

— Ето, Юджийн. Спомняш ли си, че си я търсил? Заобиколил си зад щанда, преместил си трупа и си се чудил къде се е дянала тъпата гилза. Е, ето я. Тая грешка обръща всичко срещу тебе.

Той замълча, докато Лам уплашено зяпаше гилзата.

— Никога не оставяй гилзи след себе си. Нали това е принципът на убиеца? Само че ти си го направил. Оставил си тая гилза и тя ни доведе до твоята врата.

Бош вдигна пликчето и го задържа над масата помежду им.

— Върху гилзата имаше пръстов отпечатък, Юджийн. Успяхме да го свалим с така нареченото „електростатично усилване“. ЕУ, съкратено. Това е нов метод за нас. И отпечатъкът принадлежеше на твоя някогашен съквартирант Хенри Лау. Да, той ни отведе при Хенри, който ни оказа пълно съдействие. Разказа ни, че за последен път е стрелял и презаредил оръжието на стрелбище преди около осем месеца. Отпечатъкът му е бил върху гилзата през цялото това време.

Хари се наведе към кашона и извади пистолета на Хенри Лау, все още в черната филцова торбичка. Той го извади и го остави на масата.

— Отидохме при него и Хенри ни даде оръжието. Вчера направихме балистична експертиза и хоп, оказа се, че с него е извършено нашето убийство. Това е пистолетът, с който на осми септември Джон Ли е бил убит във „Форчън Ликърс“. Проблемът е, че Хенри Лау има непохватливо алиби за времето на убийството. Намирал се е в стая с още тринайсет души. Даже призова за свидетел Матю Маконахи. И отгоре на това ни съобщи, че не е давал оръжието си на никого.

Бош се отпусна назад и се почеса по брадичката, сякаш още се чудеше как в края на краищата с този пистолет е бил убит Джон Ли.

— По дяволите, това беше голям проблем, Юджийн. Но после, естествено, извадихме късмет. Добрите често са късметлии. Ти ни донесе късмет, Юджийн.

Той направи ефективна пауза и стовари чука.

— Виждаш ли, оня, който е убил Джон Ли с пистолета на Хенри, после го е почистил и заредил, тъй че Хенри изобщо да не забележи, че някой го е взимал и използвал, за да извърши убийство. Планът му си го е бивало, обаче е допуснал една грешка.

Хари се наведе напред и погледна Лам в очите. Той завъртя пистолета на масата и насочи дулото към гърдите на заподозрения.

— Върху един от новите патрони в пълнителя имаше ясен и хубав отпечатък. От твоя палец, Юджийн. Сравнихме го с отпечатъка, който са ти взели при смяната на нюйоркската ти шофьорска книжка с калифорнийска.

Лам бавно извърна очи от Бош и ги заби в масата.

— Всичко това нищо не значи — заяви той.

Гласът му не звучеше много убедено.

— Тъй ли? — повдигна очи детективът. — Нима? Не съм сигурен. Даже смятам, че значи много, Юджийн. И прокурорът от другата страна на камерата е на същото мнение. Според него означава затръшване на врата на килия. И ти ще си от вътрешната ѝ страна.

Хари вдигна пистолета и пликчето с гилзата и ги върна обратно в кашона. После го хвана с две ръце и се изправи.

— Та това е положението, Юджийн. Помисли за всичко това, докато чакаш адвоката.

Той бавно тръгна към вратата. Надяваше се Лам да го повика и да му каже, че иска да склучи сделката. Ала заподозреният мълчеше. Хари пхна кашона подмишница, отвори вратата и излезе от стаята.

Бош занесе кашона на работното си място и тежко го стовари на бюрото. Той хвърли поглед към кабинката на партньора си, за да се увери, че още е празна. Бяха оставили Ферас в Долината да наблюдава Робърт Ли. Ако се досетеше, че Лам е арестуван и навярно се е разприказвал, можеше да направи нещо. На Игнасио не му допадна ролята на детегледачка, ала това не интересуваше Хари. Ферас се беше въртял по периферията на следствието и там щеше да си остане.

Скоро при бюрото му дойдоха Чу и Гандъл, които бяха наблюдавали представлението на Бош от видеозалата.

— Казах ти, че няма да се получи — изсумтя лейтенантът. — Знаем, че е интелигентен младеж. Трябва да е носил ръкавици, когато е зареждал пистолета. И щом е разбрал, че го лъжеш, целият ти план е отишъл по дяволите.

— Добре де — въздъхна Хари, — това ми се струваше единственият ни шанс.

— Съгласен съм — подкрепи го Чу.

— И все пак ще се наложи да го пуснем — рече Гандъл. — Известно ни е, че е имал възможност да вземе пистолета, обаче нямаме доказателство, че го е направил. Не можеш да отидеш в съда само с това.

— Така ли каза Кук?

— Така си мислеше.

Абнър Кук беше прокурорът, дошъл да наблюдава разговора от видеозалата.

— Той къде е, между другото?

Сякаш отговаряйки сам, Кук извика името на Бош от отсрещния край на отдела.

— Бързо насам!

Хари се понадигна и погледна над стената на кабинката. Кук енергично махаше от вратата на видеозалата. Детективът се изправи и се насочи към него.

— Той те вика — съобщи прокурорът, — връщай се вътре!

Бош ускори крачка към стаята за разпити, после забави ход и си придаде хладнокръвен вид, преди да отвори вратата и спокойно да влезе.

— Какво има? — попита той. — Вече се обадохме на адвоката ти. Идва.

— Още ли важи предложението за сделка?

— Засега. Прокурорът се кани да си тръгва.

— Повикайте го. Искам да сключа сделка.

Бош затвори вратата зад себе си.

— Какво ще ни съобщиш, Юджийн? Ако искаш да сключиш сделка, трябва да знам какво ще ми дадеш. Ще повикам прокурора, когато разбере какво предлагаш.

Лам кимна.

— Ще ви дам Робърт Ли... и сестра му. Те измислиха всичко. Старецът беше инат и нямаше да отстъпи. Трябваше да затворят оня магазин и да открият нов в Долината. Печеливш магазин. Обаче той се противеше и накрая Роб повече не можеше да издържа.

Бош се настани на мястото си, като се мъчеше да скрие изненадата си от участието на Мия.

— И сестрата е била замесена във всичко, така ли?

— Тя състави плана. Само че...

— Да?

— Искаше да убия и двамата. И майката, и бащата. Искаше да отида рано и да очистя и двамата. Обаче Робърт ми каза да не го правя. Не искаше майка му да пострада.

— Чия беше идеята да инсценираш наказателна акция на триада?

— Нейна. После Робърт я доразви. Знаеха, че полицията ще се върже.

Бош кимна. Почти не познаваше Мия, но знаеше достатъчно за живота ѝ, за да изпитва съжаление за цялата история.

Той хвърли поглед към камерата с надеждата Гандъл да се досети, че трябва да възложи на някого да открие Мия Ли. Налагаше се да арестуват брата и сестрата едновременно.

После отново насочи вниманието си към Лам. Младежът унило зяпаше масата.

— Ами ти, Юджийн? Защо се забърка?

Арестантът поклати глава. Бош виждаше разкаянието на лицето му.

— Не знам. Робърт каза, че щял да ме уволни, защото магазинът на баща му губел много пари. Каза ми, че мога да спася работата си... и че когато открият втория магазин в Долината, аз ще съм управител.

През годините Хари беше чувал безброй такива жалки отговори. Що се отнасяше до мотивите за убийство, нямаше изненади.

Замисли се за мъгляви моменти, които да изясни, преди да дойде Абнър Кук и да сключи сделката.

— Ами Хенри Лау? Той ли ви даде пистолета или вие го взехте без негово знание?

— Взехме го... аз го взех. Една вечер играехме покер у тях и аз казах, че отивам до тоалетната. Влязох в спалнята и го взех. Знаех къде държи ключа за кутията. Взех го и после го върнах — следващия път, когато играехме. Всичко мина по плана. Мислехме, че изобщо няма да забележи.

Това изглеждаше напълно правдоподобно, но Бош знаеше, че щом Кук и Лам официално сключат и подпишат сделката, ще може по-подробно да разпита арестанта за всички аспекти на случая. Трябваше да му зададе само още един въпрос, преди да повика прокурора.

— Ами Хонконг?

Лам явно не разбра какво го пита.

— Хонконг ли?

— Кой от вас имаше връзки там?

Младежът озадачено поклати глава. На Бош му се стори, че не се преструва.

— Не знам за какво говорите. Моето семейство е от Ню Йорк, не от Хонконг. Нямам познати там, нито пък Робърт и Мия, доколкото знам. Изобщо не е ставало дума за Хонконг.

Бош се замисли. Беше негов ред да се озадачи. Тук нещо не се връзваше.

— Искаш да кажеш, че доколкото ти е известно, нито Робърт, нито Мия са се обаждали на някой там във връзка със случая или с някой от разследващите го детективи, така ли?

— Не. И се съмнявам, че познават някого в Хонконг.

— Ами в Монтерей Парк? И триадата, на която е плащал господин Ли?

— Робърт знаеше кога идва Чан за парите. Точно така го замисли. Аз чаках и когато видях Чан да напуска магазина, влязох вътре. Робърт ми каза да извадя диска от записващото устройство, обаче да оставя другите дискове. Знаеше, че Чан е на един от тях и че полицията ще го приеме като улика.

Ловка манипулация от страна на Робърт, помисли си Бош. И той се беше вързал — точно по плана.

— Какво казахте на Чан, когато е дошъл в магазина оная вечер?

— И това беше част от плана. Робърт знаеше, че онзи ще дойде при него.

Той се извърна от детектива и сведе очи. Изглеждаше засрамен.

— Е, какво му казахте? — повтори Хари.

— Робърт му каза, че полицията ни е показала неговата снимка и са ни съобщили, че той е извършил убийството. Каза му, че полицията го издирва и ще го арестува. Мислехме, че това ще го накара да избяга. Че ще напусне града, все едно наистина е убиецът. Ако се върнеше в Китай и изчезнеше, ние щяхме да сме чисти.

Бош впери поглед в Лам, докато смисълът и последиците от тази информация бавно нахлуваха в тъмната кръв в сърцето му. Бяха го манипулирали на всяка крачка от пътя.

— Кой ми се обади? — попита той. — Кой ми се обади и ми каза да се откажа от следствието?

Младежът бавно кимна.

— Аз бях. Робърт ми написа сценария и аз се обадох от един уличен телефон в центъра. Съжалявам, детектив Бош. Не исках да ви плаша, обаче трябваше да се подчиня на Робърт.

Хари също кимна. И той съжаляваше, ала по други причини.

46.

Един час по-късно Бош и Кук излязоха от стаята за разпити с пълни самопризнания и съгласие за съдействие от Юджийн Лам. Прокурорът каза, че незабавно ще повдигне обвинение срещу младия убиец, както и срещу Робърт и Мия Ли. Доказателствата били предостатъчни, за да арестуват сестрата и брата.

Бош, Чу, Гандъл и още четирима детективи се събраха в заседателната зала, за да обсъдят извършването на арестите. Ферас още наблюдаваше Робърт Ли, но лейтенантът им съобщи, че е пратил детектив в дома на Ли в Уилшър. Семейната кола липсвала и в жилището явно нямало никого.

— Ще чакаме ли Мия да се появи или още сега ще арестуваме Робърт, преди да е започнал да се чуди къде е Лам? — попита Гандъл.

— Предлагам да действваме веднага — каза Хари. — Той и без това вече сигурно се пита къде е управителят. Ако заподозре нещо, може да избяга.

Лейтенантът обходи другите присъстващи с поглед за евентуални възражения. Никой не се обади.

— Добре, тогава да скачаме в колите. Ще задържим Робърт в магазина и ще започнем да търсим Мия. Искам до довечера всички да са в ареста. Хари, свържи се с партньора си и потвърди местонахождението на Робърт. Кажи на Ферас, че идваме. Аз ще пътувам с тебе и Чу.

Гандъл рядко напускаше службата. Но този случай не беше обикновен. Лейтенантът очевидно искаше да присъства, когато го приключат с успешен арест.

Всички наставаха и започнаха да се изнизват от заседателната зала. Бош и Гандъл останаха. Хари извади джиесема си и натисна клавиша за бързо набиране на Ферас. При последния им разговор Игнасио наблюдаваше „Форчън Файн Фудс & Ликър“ от паркираната си отгатык улицата кола.

— Знаеш ли какво не разбирам, Хари? — попита лейтенантът.

— Не, какво?

— Кой е отвлякъл дъщеря ти? Лам твърди, че не знае нищо за това. И в момента няма причини да лъже. Още ли смяташ, че са били хората на Чан, макар вече да знаем, че той не е извършил убийството?

Преди Бош да успее да каже нещо, партньорът му отговори.

— Ферас.

— Аз съм. Къде е Ли?

Той вдигна показалец към Гандъл, давайки му знак да почака.

— В магазина е. Нали знаеш, че трябва да си поговорим, Хари.

По напрежението в гласа му Бош разбра, че Игнасио няма предвид да разговарят за Робърт Ли. Хари реши, че докато партньорът му цяла сутрин е седял в колата си пред „Форчън Файн Фудс & Ликър“, нещо го е гризало.

— По-късно ще си поговорим. Сега трябва да действаме. Пречупихме Лам. Призна си. За Робърт и сестра му. Участвала е във всичко. И тя ли е в магазина?

— Поне аз не съм я виждал. Дойде да докара майката, обаче после замина.

— Кога?

— Преди около час.

На Гандъл явно му омръзна да чака, пък и трябваше да се приготи за ареста. Той се насочи към кабинета си и Бош си помисли, че засега не му се налага да отговори на въпроса на лейтенанта. Трябваше обаче да се разбере с Ферас.

— Добре, стой където си. И веднага ми съобщи, ако нещо се промени.

— Знаеш ли какво, Хари?

— Какво, Игнасио? — нетърпеливо попита той.

— Ти не ми даде никакъв шанс бе, човек.

В гласа му се долавяха хленчещи нотки, които изкараха Бош от равновесие.

— Какъв шанс? За какво говориш?

— Говоря за това, че си поискал от лейтенанта да ти определи нов партньор. Трябваше да ми дадеш още един шанс. Знаеш ли, че иска да ме премести в „Автомобилни кражби“? Каза, че на мен не можело да се разчита, затова трябвало да се преместя.

— Виж, Игнасио, минаха две години, нали така? Цели две години ти давах шансове. Но сега не е моментът да го обсъждаме. Ще

поговорим по-късно, става ли? А междувременно стой където си. Идваме.

— Не, ти стой където си, Хари.

Бош онемя за миг.

— Това пък какво значи?

— Значи, че аз ще се оправя с Ли.

— Игнасио, чуй ме. Ти си сам. Няма да влизаш в оня магазин, докато не пристигне групата. Разбираш ли? Щом искаш да му туриш белезниците, хубаво, направи го. Обаче почакай да пристигнем там.

— Нямам нужда от други. И ти не ми трябваш, Хари.

Ферас прекъсна. Бош натисна клавиша за повторно набиране и се насочи към кабинета на лейтенанта.

Игнасио не отговори и се включи гласова поща. Когато Хари влезе при Гандъл, лейтенантът закопчаваше върху ризата си бронезилетка.

— Трябва да побързаме — каза му Бош — Ферас стана неуправляем.

След като се прибра от погребението, Бош си свали вратовръзката и си взе бира от хладилника. Излезе на верандата, седна на шезлонга и затвори очи. Помисли си дали да не пусне музика, може би малко „Арт Пепър“, за да го изкара от меланхолията.

Но установи, че не може да помръдне. Просто седеше със затворени очи и се мъчеше да забрави колкото може повече за последните две седмици. Знаеше, че е невъзможно, ала си струваше да опита. Бирата също щеше да му помогне, макар и само временно. Тя беше последната в хладилника и Хари се бе закълел, че ще бъде последната и за него. Сега трябваше да се грижи за дъщеря си и искаше да ѝ даде най-доброто от себе си.

Сякаш повикал я със силата на мисълта си, той чу плъзгащата се врата да се отваря.

— Здравсти, Мад.

— Тате...

Макар да беше произнесла само една дума, гласът ѝ звучеше различно, някак измъчено. Той отвори очи и примижа под следобедното слънце. Маделин вече си бе преоблякла роклята и сега носеше дънки и риза от раницата, приготвена от майка ѝ. Бош беше забелязал, че дъщеря му предпочита малкото дрехи, събрани от Елинор в Хонконг, пред всички неща, които бяха купували заедно.

— Какво има?

— Искан да поговоря с теб.

— Добре.

— Много съжалявам за твоя партньор.

— И аз. Той направи голяма грешка и си плати за нея. Но не знам, просто ми се струва, че наказанието не съответства на престъплението, нали разбираш.

Мислите му за миг се върнаха към ужасяващата сцена в кабинета на управителя във „Форчън Файн Фудс & Ликър“. Ферас по очи на пода с четири огнестрелни рани в гърба. Робърт Ли, свит в ъгъла, треперещ и хленчещ, вторачен в трупа на сестра си до вратата. След

като убила Ферас, тя насочила пистолета към себе си. Госпожа Ли, майката на това семейство от убийци и жертви, стоически стоеше на прага при появата на Бош.

Игнасио не видял идването на Мия. Тя оставила майка си в магазина и си заминала. Но нещо я накарало да се върне, скришом да мине по уличката и да паркира отзад. По-късно някои в отдела предполагаха, че е забелязала Ферас и е разбрала, че полицията е по следите им. Качила се на колата, отишла в дома им, взела пистолета, който убитият ѝ баща държал под щанда в магазина си, и после пак се върнала в Долината. Не беше ясно и завинаги щеше да си остане загадка какви са били намеренията ѝ. Може да е търсела Лам или майка си. Или просто да е чакала полицията. Тъй или иначе, тя се върнала в магазина и влязла през служебния вход приблизително по същото време, по което Ферас влязъл през предната врата, за да арестува сам Робърт. Тя го видяла да отива в кабинета на брат ѝ и го последвала.

Бош се чудеше какви са били последните мисли на Игнасио, докато куршумите са пронизвали тялото му. Питаше се дали младият му партньор се е смаял, че мълнията може да удари повторно и втория път да довърши работата.

Хари се откъсна от мислите си и се върна в настоящето. Той се понадигна и погледна дъщеря си. Видя бремето в очите ѝ и разбра какво предстои.

— Тате?

— Какво има, миличка?

— И аз направих голяма грешка. Само че друг плати за нея.

— Какво искаш да кажеш, скъпа?

— Когато разговарях с доктор Хинохос, тя ми обясни, че трябва да се освободя от този товар. Трябва да кажа какво ме измъчва.

Сълзите ѝ потекоха. Бош се завъртя странично на шезлонга, хвана дъщеря си за ръка и я насочи към стола до неговия. После я прегърна през раменете.

— Можеш да ми кажеш всичко, Маделин.

Тя затвори очи и ги скри с длани.

— Заради мен са убили мама. Заради мен са я убили, а трябваше да убият мен.

— Чакай малко, чакай малко. Ти не отговаряш за...

— Не, ти чакай, доизслушай ме. Да, виновна съм. Аз съм виновна, тате, и трябва да отида в затвора.

Бош я стисна в силната си прегръдка и я целуна по косата.

— Чуй ме, Мадс. Никъде няма да ходиш. Ще останеш тук при мене. Знам какво се е случило, но това не те прави отговорна за поведението на други хора. Не искам да си мислиш така.

Момичето се откъсна от него и го погледна.

— Знаеш?! *Знаеш* какво съм направила?!

— Струва ми се, че си се доверила не на когото трябва... а за останалото, за останалото е виновен той.

Мади поклати глава.

— Не, не. Идеята беше моя. Знаех, че ще дойдеш, и си мислех, че може да я накараш да ме пусне да дойда тук с теб.

— Знам.

— Откъде знаеш?

Бош сви рамене.

— Няма значение. Важното е, че ти не може да си знаела какво ще направи Куик, че ще използва твоя план за свои цели.

Дъщеря му сведе глава.

— Все едно. Заради мен са убили майка ми.

— Не, Маделин. Ако някой е виновен, това съм аз. Убийството й няма нищо общо с тебе. Беше опит за грабеж и се случи, защото проявих глупост, защото показах парите си на неподходящо място. Разбираш ли? Аз съм виновен, не ти. Аз допуснах грешката.

Нищо не можеше да я успокои и утеша. Тя силно поклати глава и сълзите й опръскаха лицето на Бош.

— Ти изобщо нямаше да си там, тате, ако не ти бяхме пратили онзи видеоклип. Аз го направих! Знаех какво ще се случи! Знаех, че ще се качиш на първия самолет! Щях да избягам още преди да си кацнал. Ти щеше да си там и всичко щеше да се оправи, но щеше да кажеш на мама, че там е опасно за мен. И щеше да ме доведеш тук.

Бош просто кимна. Преди няколко дни беше нахвърлял почти същия сценарий, разбирайки, че По-Чин Чан няма нищо общо с убийството на Джон Ли.

— Но сега мама е *мъртва*! И те са *мъртви*! Всички са *мъртви* и вината е само *моя*!

Бош я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Разказа ли всичко това на доктор Хинохос?

— Не.

— Добре.

— Исках първо да го разкажа на теб. Сега трябва да ме заведеш в затвора.

Бош пак я прегърна и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Не, миличка, оставаш тук при мене.

Той нежно започна да я гали по косата и спокойно заговори.

— Всички допускаме грешки. Всеки един от нас. Понякога, както се случи с моя партньор, не можеш да поправиш грешката. Не получаваш такава възможност. Но друг път имаш този шанс. Сега можем да поправим своите грешки. И двамата с тебе.

Сълзите ѝ попресъхнаха. Чу я да подсмърча. И си помисли, че тъкмо затова е дошла при него. За да ѝ покаже изход.

— Можем да направим нещо добро и да изкупим вината си. Да поправим всичко.

— Как? — тихо попита Мади.

— Ще ти покажа как. Ще ти покажа и ще видиш, че можем да изкупим вината си.

Бош кимна и силно прегърна дъщеря си. Искаше му се завинаги да останат така.

Издание:

Майкъл Конъли. Деветте дракона

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2010

Редактор: Ирина Манушева

ISBN: 978-954-655-151-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.